COLECȚIA

Iubiri de poveste

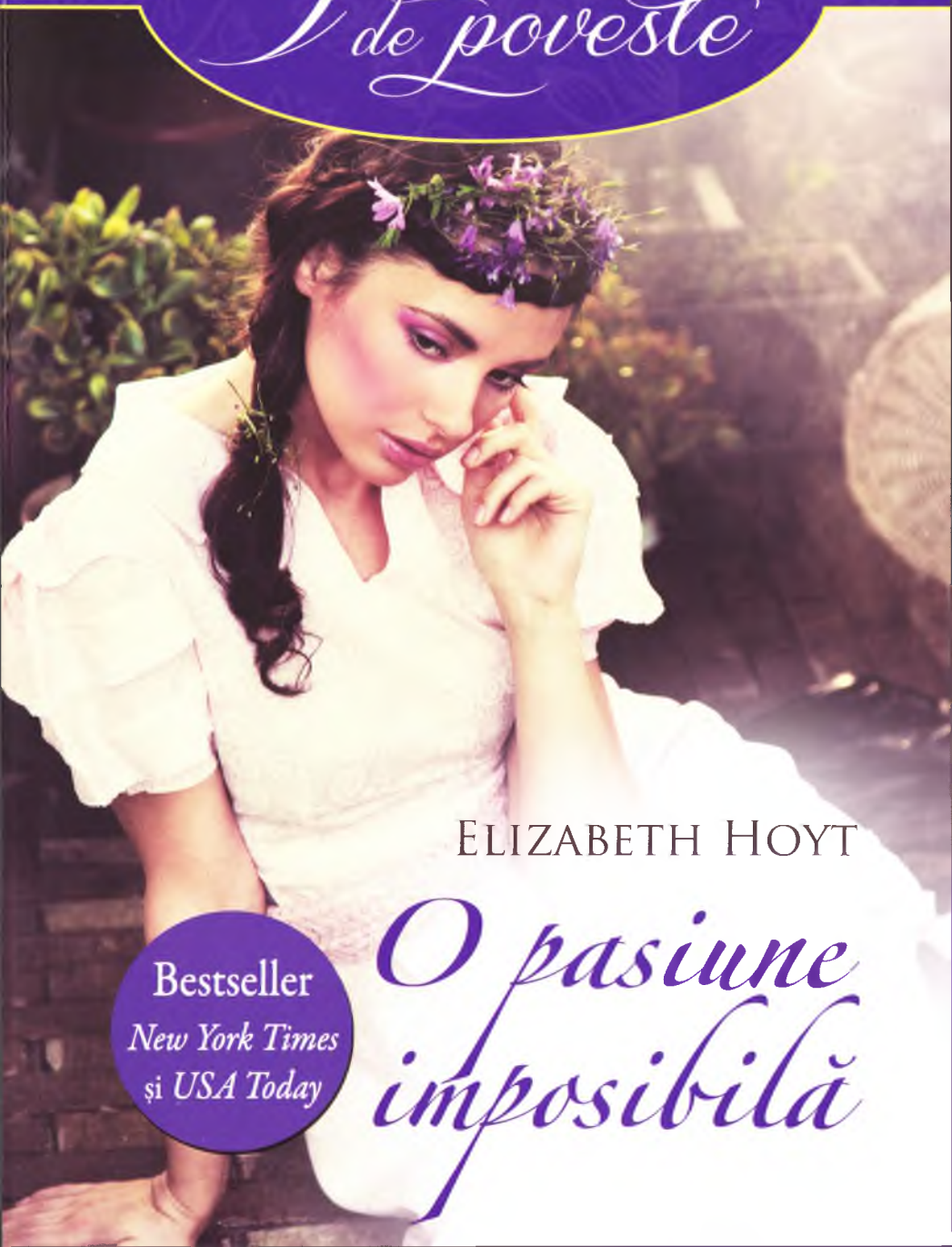

ELIZABETH HOYT

O pasiune imposibilă

Bestseller
New York Times
și *USA Today*

Poate înțelege un pirat că inima unei femei este comoara cea mai de preț din lume?

Văduva Silence Hollingbrook este săracă, frumoasă și plină de compasiune – și cu nouă luni în urmă a făcut o greșeală groaznică. Pentru a-și salva de la ruină și dezonoare soțul, căpitan de corabie, s-a dus la cel mai temut hoț de pe Tamisa pentru a-l implora să înapoieze marfa furată de acesta. Târgul însă a costat-o propria căsnicie, iar acea noapte a rănit-o atât de profund, încât nu și-a mai găsit alinarea decât dedicându-se orfanilor din căminul condus de fratele ei. Numai că acum același pirat s-a întors... și vrea la rândul lui ceva.

Mickey O'Connor Cuceritorul este un bandit chipeș și extrem de șiret, care și-a croit drum cu îndemânare și neîndurare până în vârful lumii nelegiuiților din Londra. Mickey nu are loc în inima sa pentru sentimente precum compasiunea sau dragostea, văzându-i pe oameni doar ca pe niște pioni de care poate să se folosească pentru propriile scopuri. Și cu toate acestea, n-a reușit s-o uite pe naiva soție de căpitan care a venit la el cerându-i ajutorul – și cu care a petrecut o noapte memorabilă în patul său... vorbind.

Când se trezește pe cap cu fetița sa nou-născută, Mickey nu poate rezista impulsului machiavelic de a lăsa copila la ușa căminului lui Silence, știind că acolo va fi îndrăgită și totodată ascunsă de dușmanul lui de moarte. Dar când acest secret este dezvăluit, Mickey știe că trebuie să-și asume responsabilitatea protejării ei – și astfel va descoperi, uimit, că dragostea are propriile căi de a i se strecura în inimă...

Elizabeth Hoyt este autoarea ale cărei romane de dragoste istorice au urcat rapid în topurile de bestselleruri. De asemenea, cărțile ei, traduse până acum în 12 limbi, au fost nominalizate de patru ori la premiul RITA și au câștigat de două ori premiul Romantic Times Reviewer's Choice.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-711-5
9 786066 867115
Alma

ELIZABETH HOYT

O pasiune imposibilă

Scandalous Desires
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2011 Nancy M. Finney

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

O pasiune imposibilă
Elizabeth Hoyt
Copyright © 2014 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea, Diana Calangea
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOYT, ELIZABETH
O pasiune imposibilă / Elizabeth Hoyt. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2014
ISBN 978-606-686-711-5
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELIZABETH HOYT

O pasiune imposibilă

Traducere din limba engleză
Monica Furnaris

Pentru fiica mea, Honor, care a vrut să scriu o carte fie despre un travestit, fie despre o criminală psihopată. Ei bine, asta n-o să se întâmple, dar această carte îți este oricum dedicată. Te iubesc!

Capitolul 1

A fost odată un rege care domnea peste un mic regat la malul mării. Nu a avut nici un fiu, dar a avut trei nepoți, iar cel mai tânăr dintre ei era Clever John.

din *Clever John*

Londra, Anglia
Aprilie 1738

Lupii, după cum bine știa Silence Hollingbrook, sunt sălbăticiuni nemiloase, fără prea multă onoare. În cazul în care ai de-a face cu un lup deghizat ingenios în formă umană, ai face bine să nu-ți arăți frica. Mai degrabă îți îndrepți umerii, ridici capul și țintuiești fiara cu o privire sfidătoare.

Cel puțin asta-și spunea Silence în timp ce se uita la Mickey O'Connor Cuceritorul, cel mai renumit hoț de docuri de pe Tamisa. În timp ce-l privea, domnul O'Connor făcu ceva mult mai îngrijorător decât un lup adevărat. Îi zâmbi. Silence înghiți în sec.

Mickey O'Connor, ca un rege al piraților ce era, stătea tolănit pe un tron aurit, acoperit cu catifea roșie, într-un capăt al camerei pompoase. Pereții erau căptușiți cu foiță de aur, marmura de diferite culori forma un fabulos mozaic pe podea, iar de jur împrejur, una peste alta, se înălțau prăzile: cufere pline ochi cu blănuri și mătăsuri, lăzi cu ceai și condimente și comori din toate colțurile pământului, toate furate de pe navele comerciale care acostaseră în docurile Londrei. Silence stătea în mijlocul acestei opulențe ilegale ca în fața unui tribunal.

Din nou.

În timp ce o examina, domnul O'Connor luă, cu degetele sale lungi, pline de inele, o bomboană de pe o tavă ținută de un băiețel.

Colțul gurii sale mari și senzuale se ridică în semn de amuzament.

– E întotdeauna o plăcere să-ți văd ochii ăștia căprui scăpărători, doamnă Hollingbrook, da' chiar sunt curios ce te-aduce la mine în această după-amiază frumoasă.

Cuvintele lui batjocoritoare o ambiționară pe Silence.

– Știi foarte bine de ce sunt aici, domnule O'Connor.

– Da, chiar știu? replică el și ridică din sprâncenele negre, elegant arcuite.

Lângă ea, Harry, unul dintre oamenii lui Mickey O'Connor, care o escortase în sala tronului, își muta nervos greutatea de pe un picior pe altul. Harry era un bărbat masiv, cu o față boțită, un bărbat a cărui înfățișare vădea viața dură pe care o dusese – era totuși vizibil intimidat de Mickey O'Connor.

– Ușurel, îi șopti el în barbă. Nu vreau să se enerveze.

Domnul O'Connor își aruncă bomboana în gură și o savură, închizând pentru un moment ochii de plăcere. Era un bărbat frumos, iar Silence era conștientă de asta, chiar dacă îl considera respingător. Avea gene groase și negre, conturându-i ochii negri strălucitori, tenul măsliniu, iar când zâmbea, ei bine... Gropițele din obraji îi dădeau în același timp un aer diavolesc și o inocență de copil. Dacă un maestru renascentist ar fi vrut să surprindă într-o pictură natura seducătoare a Diavolului, atunci l-ar fi pictat pe Mickey O'Connor Cuceritorul.

Silence trase aer în piept. Domnul O'Connor ar putea fi chiar și Diavolul însuși, dar l-a mai înfruntat o dată și i-a supraviețuit, deși n-a scăpat cu totul nevătămată.

– Am venit după Mary Darling.

Piratul își deschise ochii alene, în timp ce-și savura fără grabă bomboana.

– După cine?

Asta depășea orice limită. Silence simți cum îi urcă sângele în obraji, se smuci din strânsoarea lui Harry și înaintă hotărâtă până în fața podiumului pe care era așezat acel tron ridicol.

– Știi foarte bine pentru *cine!* Mary Darling, copila nevinovată de care am grijă de mai bine de un an. Mary Darling, care nu mă știe decât pe mine de mamă. Mary Darling, pe care ai luat-o de la orfelinatul în care trăim amândouă. Dă-mi-o înapoi *numaidecât!*

Era atât de mânioasă, încât rămase fără suflu după acea tiradă și se trezi împungând cu degetul aerul, foarte aproape de fața domnului O'Connor. Pentru o clipă, Silence încremeni, cu degetul la doar câțiva centimetri de nasul lui. Toată lumea din încăpere părea să-și țină răsuflarea. Zâmbetul lui Mickey O'Connor dispăruse, și, fără acea expresie care să-i mai lumineze fața, părea de-a dreptul înfricoșător.

Silence își coborî mâna. Piratul se îndreptă încet în scaun, membrele lui lungi întinzându-se cu mișcări grațioase, ca de felină. Se ridică, iar cizmele negre, lustruite, duduiră pe podea, apoi el coborî de pe podium.

Silence ar fi putut face un pas în spate, dar ar fi arătat astfel că îi era teamă. În plus, avea impresia că prinsese rădăcini acolo. Mirosul de lămâi și de tămâie plutea în aer. În vanitatea lui, Mickey O'Connor își ținea descheiată cămașa cu extravagant de multe volănașe, lăsând să i se vadă pieptul *dezgolit* neted și bronzat, cu care aproape îi atinse nasul lui Silence atunci când se apropie de ea. Aceasta își ridică sfidătoare capul și-l privi drept în ochi.

Domnul O'Connor se aplecă și, atingându-i ușor urechea cu buzele, murmură:

– Păi, de ce n-ai spus atât de la-nceput, drăguțo?

Și, în timp ce ea rămase cu gura căscată, el se îndreptă, păstrându-și privirea fixată asupra ei, și pocni din degete. Se deschise o ușă, iar Silence își regăsi în sfârșit puterea de a-și desprinde privirea din ochii aceia negri, de nepătruns. Apoi uită complet de Mickey O'Connor. O slujnică intră, purtând în brațe cea mai dulce și mai minunată ființă de pe fața pământului.

– Mamu! țipă Mary Darling și începu să se zvârcolească în brațele slujnicei. Mamu, mamu, mamu! *Sus!*

Silence se grăbi să prindă copila înainte ca aceasta să reușească să se elibereze din brațele fetei.

– Gata, gata, iubirea mea! murmură ea, în timp ce Mary Darling o prinse de gât și o strânse tare, cu mânuțele ei moi și durdulii.

Silence inhală cu nesaț mirosul de lapte și de piele de bebeluș, iar ochii i se umplură de lacrimi. Când descoperise că Mary Darling dispăruse și se temuse că nu avea să o mai vadă vreodată, își simțise inima ofilită și împietrită.

– Mamu! suspină Mary Darling și își desfăcu din jurul gâtului femeii pentru a o mângâia pe obraji.

Silence își trecu mâna prin buclele negre ale fetiței, atingând-o, strângând-o, asigurându-se că nu pățise nimic de când nu o mai văzuse, cu o jumătate de zi în urmă. Ultimele șase ore fuseseră cele mai îngrozitoare din viața ei, și nu și-ar fi dorit să mai treacă vreodată prin așa ceva.

– Hmm! se auzi o voce de bărbat, și Silence își aminti brusc unde se afla.

O strânse pe Mary Darling la piept și se întoarse spre pirat.

– Mulțumesc! Foarte... foarte amabil din partea dumitale că mi-ai înapoiat-o. Nu-ți pot mulțumi îndeajuns, spuse Silence. Făcu un pas înapoi, temându-se să-și desprindă privirea de Mickey O'Connor. Acum voi pleca...

– Da' bineînțeles, dulceață, cum dorești. Însă cre' că micuța rămâne la mine.

– N-ai nici un drept! spuse Silence, încremenind.

Piratul își ridică sprânceana neagră ca smoala și se întinse să atingă buclele negre ale lui Mary Darling. Mâna lui bronzată părea enormă față de căpșorul ei.

– N-am? E copilul meu!

– Rău! făcu Mary Darling încruntându-se la Mickey O'Connor, ochișorii ei privind în ochii lui, la fel de negri. Buclele fetiței îi încadrau fața, care părea o variantă miniaturală și feminină a lui O'Connor. Asemănarea era, într-adevăr, covârșitoare.

Silence înghiți în sec. Mary Darling fuse abandonată la ușa ei în urmă cu aproape un an. Atunci crezuse că fetița fusese lăsată acolo pentru că fratele său, Winter, conducea Căminul pentru orfani și copii abandonați. Acum se întreba dacă nu cumva existase un motiv mai diabolic. Teama că urma s-o piardă pe Mary Darling definitiv o făcu s-o strângă și mai tare pe copilă.

– Ai abandonat-o la ușa mea..., făcu ea o încercare.

– Am lăsat-o cu tine pentru siguranța ei, spuse el mândru, privind-o cu un amuzament ironic.

– De ce? șopti ea. De ce eu?

– De-aia, spuse și-și luă mâna de pe Mary Darling. Erai... *ești*... cea mai pură ființă dintre toate, dulceață.

Silence se încruntă, confuză. N-avea nici o logică și, în plus, se îndepărtaseră de la subiect.

– Tu n-o iubești!

– Nu. Da' cred că nu contează, fiindcă o iubești tu.

– Lasă-mă să plec cu ea! se rugă Silence cu vocea gâtuită.

– Nu.

– Jos! spuse Mary Darling și se smuci din nou, schimbându-și dintr-odată dispoziția, după cum le stă în obicei micuților.

Silence o lăsă din brațe, urmărind-o cum se sprijinea cu atenție de unul dintre cuferele imense. Părea așa micuță! Atât de scumpă!

– De ce faci asta? Nu mi-ai făcut destule până acum?

– O, nu, nici pe departe, drăguță.

Silence mai mult simți decât îi văzu mâna lui Mickey O'Connor îndreptându-se spre ea. Poate voia să-i mângâie părul, așa cum făcuse cu Mary Darling. Își feri capul, iar el își lăsă mâna în jos.

– Ce-ai de gând? întrebă Silence încrucișându-și brațele și întorcându-se spre el, fără să o piardă însă din priviri pe Mary Darling.

El ridică din umeri, iar cămașa îi alunecă, lăsând la vedere un umăr musculos.

– Fi'n'că sunt cine sunt, mă tem că am ceva dușmani josnici și ticăloși, care n-o să se dea-napoi de la crime. N-o să fie impresionați nici de inocența, nici de vârsta fragedă a cuiva.

– De ce s-o iei de lângă mine? Până acum nu aveai acești dușmani?

– Ba cum nu! spuse el și zâmbi, dar de data aceasta amar. Da' au devenit mai... ă... insistenți în ultima lună, dacă-nțelegi. E doar o chestie de-afaceri, pe care sper s-o aranjez în curând. Între timp, dușmanii mei tre' să...

Silence se cutremură. O privea în continuare pe Mary Darling, care apucase o blană și o trăsese pe jumătate afară din cufăr.

– Blestematule! Cum ai putut s-o pui în pericol?

– N-am pus-o, spuse, fără urmă de conștiință, ți-am dat-o ție, nu-i așa?

– Și a fost în siguranță cu mine, spuse ea disperată. Ce s-a schimbat?

– Au descoperit unde stați.

Silence își îndreptă privirea spre el și fu tulburată să-l vadă la doar un pas de ea. Încăperea era mare și, în afară de Harry și de

băiatul cu bomboanele, o bandă de pirați stătea în jurul tronului lui O'Connor. Oare se temea că aceștia ar putea trage cu urechea?

– Lasă-mă s-o păstrez, șopti Silence. Nu te cunoaște, nu te iubește. Dacă există, într-adevăr, un pericol, trimite oameni s-o păzească unde locuim, dar las-o să stea acolo. Dacă mai ai vreo urmă de decență în tine, las-o să vină cu mine.

– Ah, iubire! Mickey O'Connor își înclină capul, lăsând șuvițele lungi de păr, negre ca abanosul, să-i alunece peste umerii largi. N-ai înțeles pân-acuma că numa' decent nu m-ar putea numi cineva? Nu, fătuca rămâne cu mine și cu oamenii mei, aici unde pot s-o supraveghez zi și noapte, până închei treb'șoara asta sâcâitoare.

– Dar ea crede că sunt mama ei! șuieră Silence. Cum poți să ne desparți când...

– Păi cine-a zis vreo vorb'șoară de separare? replică O'Connor prefăcându-se surprins. Iubire, eu am zis că fata trebuie să rămână cu mine, n-am zis că nu poți sta și tu.

Silence inspiră adânc, dar nu reuși să dea aerul afară fără să se înece.

– Vrei să *locuiesc cu tine*?

O'Connor îi aruncă un rânjet ca unui cățel care reușise să învețe în cele din urmă un truc.

– Îhî, cam asta-i chestia, dulceață.

– Nu pot să stau cu tine! șuieră furioasă Silence. Toată lumea ar crede că...

– Ce?

O'Connor se prefăcu a nu pricepe, ridicând dintr-o sprânceană și aruncând scântei din ochii săi negri.

– Că sunt târfa ta!

– Oh, și nu putem permite una ca asta, nu-i așa? țâțâi el. Ce-o să s-aleagă de reputația ta nepătată și toate cele?

Fără să-și dea seama, Silence se trezi cu mâna ridicată și degetele strânse în pumn. Își dorea să-i tragă una, să-i șteargă rânjetul de pe față. Își dorea din tot sufletul. Doar că el nu mai zâmbea. O privea concentrat, fără nici o expresie pe chip, ca un lup așteptând ca iepurele să iasă din ascunziș. Tremurând toată, ea își coborî mâna. Cu o expresie de dezamăgire, O'Connor ridică din umeri.

– Mă rog, și pentru mine ar fi ceva bătaie de cap să te știu sub acoperișul meu. Cred c-ai luat cea mai bună decizie.

Îi întoarse spatele și se îndreptă leneș spre tron. Pusese capăt discuției, se pare. N-o mai găsea suficient de interesantă cât să se mai joace cu ea. În acel moment, cu furie, durere și, da!, cu dragoste, amestecându-se toate înăuntrul ei, Silence se hotărî.

– Domnule O'Connor!

El se opri, cu spatele la ea într-un gest lipsit de politețe, și îi răspunse cu voce răgușită:

– Da?

– Rămân.

Ah, victoria îi păru al naibii de minunată. Mick zâmbi, tot cu spatele la văduvă.

Silence era atât de furioasă și de tulburată, cu penele pălăriei în dezordine, încât probabil nici nu bănuia capcana ce i se întinsese. Și totuși, cât de ușor îi fusese să o aducă de bunăvoie în palatul lui, doar răpind copila.

– O să rămâi? Adică o să stai la mine, asta zici, doamnă Hollingbrook? se prefăcu el surprins, întorcându-se spre ea.

Își ridicase bărbia ascuțită, sfidându-l și provocându-l în propriul lui palat, sărmana prostuță. Era o creatură stranie această Silence Hollingbrook – drăguță, firește, altfel nici nu s-ar mai fi uitat la ea –, dar nu genul lui. Chiar deloc. Nu-și etala farmecele, nu încerca să ademenească bărbații cu sânii revărsați din corsaje decoltate sau cu gesturi necuviincioase. De fapt, nu încerca să atragă deloc. Își ținea feminitatea ferecată, ceea ce, una peste alta, îl cam enerva. Îl enerva și-l atâța în același timp – îl făcea să-și dorească să găsească cheia potrivită, la drept vorbind.

Avea rochia stropită cu noroi, șalul și pălăria erau ponosite și zdrențuite și, cu toate astea, ochii ei îl priveau sfidător. Ah, și ce ochi avea! Mari, de o culoare incredibilă, maro-auriu amestecat cu verde și cu o tentă de albastru-cenușiu. Chipul ei ar fi putu bântui visele unui bărbat, făcându-l să se trezească în toiul nopții nădușit și singur, cu mădularul întărit de dorință.

Îl făcea să-și amintească de poveștile fantomatice pe care mama lui obișnuia să i le spună când era doar un copilandru care plângea de foame sau din cauza usturimii rănilor de bici de pe

spate. Poveşti cu femei îndurerate, căutându-şi în noapte iubirile pierdute. Poate că poveştile erau frumoase, dar stomacul tot îl durea de foame şi spatele tot îl ustura când se trezea dimineaţa.

– Da, răspunse doamna Hollingbrook mândră. O să locuiesc în acest... acest *loc*. Doar ca să am grijă de Mary Darling, ăsta-i singurul motiv.

Îi venea greu să nu zâmbească auzind-o vorbind, dar Mickey se abţinu, arborând o solemnitate ca de judecător.

– Pentru ce altceva te-ai mai putea gândi să rămâi?

Obrajii ei palizi se îmbujorară brusc, iar ochii ei scăpărară. El simţi cum penisul îi pulsă brusc.

– Pentru nimic!

– Eşti chiar atât de sigură, doamnă Hollingbrook? întrebă şi făcu un pas către ea, testând-o, ca nu cumva s-o ia la sănătoasa, pentru că, în ciuda plăcerii lui de a se juca aşa cu ea, şederea ei acolo era totuşi o chestiune serioasă. Viaţa ei ar fi putut depinde de asta. Dar văduvioara lui stătea locului. N-avea de gând să fugă.

– Sunt foarte sigură, domnule O'Connor...

– Da', te rog, spune-mi Mickey.

– *Domnule* O'Connor! accentuă Silence, mijindu-şi ochii. În ciuda a ceea ce or crede toţi cei din St. Giles, noi doi ştim că sunt o femeie onorabilă, şi-ţi voi fi recunoscătoare dac-ai ţine minte asta.

Era curajoasă această Silence Hollingbrook, cu bărbia ei ascuţită, cu privirea neclintită şi cu buzele palide, tremurânde. Oricine altcineva ar fi simţit o urmă de vinovăţie, o umbră de remuşcare pentru felul în care îi terfelise inocenţa şi i-o distrusese ca pe un porţelan fin. Oricine altcineva, însă nu el. Pentru că Mick O'Connor îşi pierduse orice urmă de vinovăţie, remuşcare sau suflet într-o noapte de iarnă, cu 16 ani în urmă. Aşa că acum zâmbea, lipsit de conştiinţă, în timp ce o mintea pe femeia pe care o rănise cu atâta cruzime.

– Oh, cu siguranţă voi ţine minte, doamnă Hollingbrook.

Silence observă tonul lui batjocoritor, dar nu dădu înapoi.

– Ai spus că vei pune în curând lucrurile la punct.

– Aşa...

El o privi cu interes, curios să vadă ce portiţă de scăpare îşi imagina ea că găsise.

– Şi, când vei termina cu... duşmanii aceia, Mary Darling nu va mai fi în nici o primejdie.

O'Connor o privea, aşteptând răbdător. Ea trase aer în piept, făcându-şi curaj.

– Şi-atunci când duşmanii vor fi învinşi, iar Mary Darling nu va mai fi în pericol, vreau să plec de aici.

– Da' cum să nu! replică el imediat.

– Cu Mary cu tot!

„Oh, da' parcă femeiuşca asta nu e chiar neghioabă, mă înşel?" gândi O'Connor.

– E sânge din sângele meu, spuse el blând. Singurul suflet din întreaga Londră de care sunt legat – cel puţin, sigurul de care ştiu. Vei despărţi un tată iubitor de pruncul lui drag?

– Ai spus că n-o iubeşti, continuă ea, ignorând cuvintele lui meşteşugite. Eu îi pot oferi un cămin plin de dragoste, o viaţă sănătoasă şi decentă.

Iar el tocmai ce-şi recunoscuse lipsa de decenţă, nu? Făcu o grimasă. Aruncă o privire către copila care continua să se joace cu blănurile din cufăr. Cum stătea cu căpşorul aplecat, îi putea vedea părul de aceeaşi nuanţă cu al lui – şi cu al mamei lui, acum, că se gândea –, dar totuşi imaginea aceea nu-i declanşa nici o tresărire în piept. Se întoarse spre doamna Hollingbrook:

– Când o să fiu sigur că nu mai e nici un pericol, când o să zic eu că poţi să pleci, atunci da, poţi să iei fata cu tine.

Ea oftă, iar el avu sentimentul că nu-i convenea deloc să nu ştie exact când avea să plece, dar Silence acceptase deja târgul, nu mai avea ce face.

– Prea bine. Va trebui să merg la orfelinat să iau câteva lucruri pentru mine şi pentru Mary. Ne întoarcem de îndată ce...

– Ah, ah! exclamă el şi îşi dădu o palmă peste frunte, amuzat. Oare chiar credea că se născuse ieri în St. Giles? Copila stă aici cu mine. Poţi să iei doi oameni d-ai mei cu tine s-aduci ce-oi vrea încoace.

Silence îşi dăduse probabil seama că întrecuse măsura. Încuviinţă din cap, se aplecă şi sărută fetiţa pe creştet.

– Mă întorc imediat, draga mea.

Apoi se îndreptă spre uşă.

Mick fu vrăjit pentru o secundă de şoldurile ei ce se unduiau în mers, apoi se dezmetici şi-i făcu semn lui Harry să o însoţească. Harry se plesni peste frunte şi se grăbi s-o urmeze. Avea să-l ia şi pe tovarăşul lui, Bert, iar împreună urmau s-o păzească pe doamna Hollingbrook în drumul spre casă şi înapoi.

Mick auzi un scâncet, undeva lângă piciorul lui. Îşi coborî privirea şi văzu cum chipul fetiţei deveni roşu ca sfecla în timp ce doamna Hollingbrook părăsea încăperea. Acesta fu singurul avertisment.

Apoi se dezlănţui iadul.

– Nu trebuie să mă însoţiţi la orfelinat, vociferă Silence nervoasă, câteva momente mai târziu.

– Stăpânu' aşa a zis, şi aşa facem, îngăimă Harry.

Un pas al lui era cât doi paşi de-ai ei, dând impresia că era la o plimbare lejeră, de după-amiază. Haina ponosită stătea să crape peste pieptul lui masiv. Purta o eşarfă de un roşu-aprins, înfăşurată în jurul gâtului, cu capetele fluturându-i peste umeri. Eşarfa contrasta puternic cu faţa lui boţită şi cu nasul mare, spart – Harry arăta ca un boxer care pierduse cam prea multe runde. Vântul de primăvară timpurie era rece şi umed, dar lui Harry nu părea să-i pese. Mergea apăsat, purtându-şi pe o ureche vechiul lui tricorn.

Nu acelaşi lucru se putea spune despre tovarăşul său.

– Şi cin' o să vadă de palat, mă rog? mormăi Bert.

Era cu jumătate de cap mai scund decât Harry şi îndesat ca o ţestoasă, sub gulerul hainei sale verzi. Purta o eşarfă gri imensă, înfăşurată peste faţă şi peste peruca jerpelită, dând impresia că are un cap umflat disproporţionat.

– Să ne trimit' afară în plină zi c-o târfuliţă!

– Mai îs vo duzină de oameni la palat, spuse Harry. Plus Bob.

– Bob! 'Mnezeule, Bob! făcu Bert scârbit. N-ar putea păzi nici o pisică, Bob ăsta!

– Cân' nu-i afumat, poate, răspunse Harry prompt.

– El e mereu beat ca dracu'!

– Ai grijă ce scoţi pă gură, îl avertiză Harry, apoi spuse către Silence: Nu şi-a luat ceaiu' de după-amiaz', de-aia-i aşa o pacoste. Al'fel Bert al nostru îi ăl mai blând om.

Silence privi cum „Bert al nostru" scuipă prin faţă, pe unde-i lipseau doi dinţi, cât pe ce să nimerească un maidanez pe lângă care treceau. Avea dubii că omul fusese vreodată binedispus, cu sau fără ceai, dar îşi păstră gândul pentru ea. Dintr-un motiv necunoscut, Harry părea să aibă o slăbiciune pentru ea, şi nu era dispusă să schimbe situaţia.

Dacă urma să locuiască la Mickey O'Connor Cuceritorul, avea nevoie de o faţă prietenoasă. Doamne, Dumnezeule! Abia acum, când păşea pe străzile murdare din St. Giles, conştientiză adevăratul impact al deciziei pe care o luase. Se angajase să trăiască în aceeaşi casă cu cel mai cunoscut răufăcător din St. Giles – un bărbat pe care-l ura şi de care se temea de mai bine de un an. Tot ce reuşise să reclădească în acest ultim an la reputaţia ei distrusă o dată de acest bărbat urma să se năruie acum. Dar avea de ales? Era de-ajuns să o privească o singură dată pe Mary Darling, şi-ar fi trecut şi prin foc pentru ea.

Silence se cutremură şi-şi strânse mai bine pelerina în jurul corpului. Mickey O'Connor nu o rănise în adevăratul sens al cuvântului – fizic, niciodată. Şi-l avea pe Harry ca aliat. Avea să se bazeze pe tăria ei de caracter şi să evite pe cât posibil compania lui Mickey Cuceritorul şi a oamenilor săi până când duşmanii urma să fie înfrânţi, iar ea urma să poată merge acasă. Doamne-ajută să fie cât mai curând!

Coti pe o alee mică şi zări uşa sărăcăcioasă a Căminului pentru orfani şi copii abandonaţi. Era, din păcate, un sediu temporar, de când, în urmă cu un an, un incendiu arsese din temelii vechiul sediu. Fusese construită o nouă clădire, însă o serie de impedimente amânaseră mutarea în noua casă.

Uşa se deschise înainte ca Silence să o atingă.

– Ai găsit-o? se interesă nerăbdătoare Nell Jones, menajera de încredere a căminului, însă ochii ei albaştri sclipitori se întunecară când o văzu pe Silence fără copilă.

Chipul frumos al lui Nell era îmbujorat şi câteva şuviţe blonde îi fluturau rebele – înfăţişarea ei neglijentă îi trăda îngrijorarea pentru Mary Darling.

– Am găsit-o, spuse Silence în grabă. Dar... mă rog, e o poveste mai lungă.

–Şi cine-s ăştia doi? întrebă Nell suspicioasă, uitându-se la Harry şi la Bert.

–Nişte domni care-au avut grijă să-ţi aducă stăpâna teafără acas'! răspunse Harry şi-şi scoase politicos tricornul de pe cap, lăsând să se vadă un păr şaten, rar şi ciufulit.

Se înclină, destul de elegant având în vedere dimensiunile lui.

–Pfui! făcu Nell, deşi tonul nu era chiar tăios, mai bine-aţi intra.

Holul de la intrare era mic şi strâmt, iar cei doi bărbaţi păreau nu numai că ocupă puţinul spaţiu, ci şi că aveau să consume tot aerul.

Nell îi ţintui preţ de-o clipă cu o privire dezaprobatoare, apoi se întoarse spre un băieţandru care se zgâia curios de după ea.

–Joseph Tinbox, condu-i pe aceşti... ăă... *domni* la bucătărie şi roag-o pe Mary Whitsun să le facă nişte ceai.

–Oh, sunteţi foarte amabilă, doamnă! zise Harry şi se lumină.

Silence fu surprinsă să constate că Nell făcea eforturi să-şi păstreze mina severă.

–Vedeţi să nu cumva să dispară ceva de-acolo, spuse menajera morocănoasă. Ştiu fiecare obiect din bucătăria aia, până şi câte sticluţe de oţet avem.

Harry îşi duse mâna în dreptul inimii.

–O să fiu cu ochii pe Bert să nu şmanglească vo linguriţă sau ceva.

Bert pufni indignat. Joseph Tinbox îi conduse pe cei doi.

–Repede, o zori Silence şi o apucă pe scări. A trebuit să o las pe Mary Darling, şi vreau să ajung înapoi cât mai repede.

–Înapoi unde? strigă Nell, în timp ce urca gâfâind scările în urma lui Silence.

–La Mickey O'Connor.

–Dumnezeule mare! Acolo te-ai grăbit să ajungi după ce-ai citit biletul? Te-ai dus la diavolul ăla?

Silence se întorsese de la cumpărături în acea dimineaţă şi descoperise că Mary dispăruse. Toată lumea – toţi cei 28 de copii, trei menajere şi singurul servitor – începuse s-o caute. Abia după câteva ore, când ea primise misteriosul bilet, Silence se gândise la Mickey O'Connor.

–Biletul era de la domnul O'Connor, care-mi transmitea că ar putea avea ceva ce-aş vrea înapoi, îi mărturisi Silence aproape

fără suflu. Ajunseră la ultimul etaj, acolo unde ea şi Mary Darling aveau camera. E tatăl ei.

–Ce? Nell o prinse de braţ. De când ştiai?

–Bănuiam de ceva vreme, spuse Silence muşcându-şi buza. Îţi aminteşti de admiratorul misterios al lui Mary, care obişnuia să-i lase cadouri la uşă?

–Da.

–Acum vreo două luni, chiar înainte de Crăciun, mi-a lăsat o şuviţă de păr negru. Şuviţa se potrivea cu părul lui Mary, îi explică Silence, care scosese deja un cufăr mic de sub pat.

–Şi crezi că Mickey O'Connor ţi-a lăsat-o?

–Nu ştiu ce să zic, spuse ea şi ridică din umeri, dar am impresia că l-am văzut o dată sau de două ori astă toamnă urmărindu-ne pe mine şi pe Mary Darling.

–Dacă e tatăl ei, de ce-a lăsat-o la dumneata?

–Spune că a încercat să o protejeze de duşmanii lui. Silence începuse deja să înghesuie tot felul de haine în cufăr. Poate a crezut că e bine ascunsă la mine. Sau poate era cine ştie ce joc, doar ca să se amuze!

–Dar mama fetiţei? întrebă Nell scuturând din cap năucită. Cu siguranţă ar avea ceva de spus.

Silence rămase înmărmurită, cu mâna întinsă după una dintre rochiţele lui Mary.

–Mama ei! Dumnezeule, nici măcar n-a adus vorba despre ea!

–Poate-i moartă. Nell se încruntă. Crezi că Mickey O'Connor a fost însurat? N-am auzit de-aşa ceva, dar ticălosul e secretos.

–Nu ştiu. Tot ce ştiu este că acum trebuie să merg să locuiesc cu el.

–Ceeee?

Nell sări ca arsă. Silence termină de făcut bagajul şi închise cufărul.

–Spune că Mary e în pericol din cauza duşmanilor lui şi că nu are s-o lase să plece de la el. Dacă vreau să fiu cu ea, trebuie să merg să stau acolo, cu el.

–Dar, după câte ţi-a făcut..., oftă Nell, apucând de un capăt al cufărului.

–N-am de ales, nu înţelegi?

– Dar căminul?

– Oh, Dumnezeule! exclamă Silence, oprindu-se.

Fusese atât de preocupată și îngrijorată pentru Mary Darling, încât nici nu îi trecuse prin minte ce avea să se aleagă de cămin odată cu plecarea ei la Mickey O'Connor. În ultimul an, Căminul pentru orfani și copii abandonați beneficiase de patronajul mai multor aristocrate – doamne care țineau enorm la aparențe și la reputație. Căminul depindea de donațiile lor. Dacă ar fi aflat că Silence stătea la un bărbat – un *pirat* –, fără să fie căsătorită cu el... Silence făcu ochii mari.

– Nu trebuie să lași pe nimeni să afle unde sunt. Putem spune că m-am dus să îngrijesc de o mătușă bolnavă de la țară.

– Și domnul Makepeace? întrebă Nell în timp ce coborau. Ce să-i spun?

Silence se împiedică, mai-mai să scape cufărul. Uitase că trebuia să înfrunte și reproșurile lui Winter. Fratele ei se afla într-o călătorie de afaceri la Oxford când Mary Darling dispăruse. În acea dimineață, Silence își dorise cu disperare ajutorul fratelui ei pentru găsirea fetiței. Acum însă, îi mulțumea Domnului că nu era acasă. Winter era un om blând, profesor de meserie, dar administra și căminul. Cu toate astea, Silence nu avea nici o îndoială că ar fi încuiat-o în cameră numai ca să nu plece la Mickey O'Connor. Gândul ăsta o făcu să se grăbească.

– Îmi pare sincer rău, Nell, că va trebui să-i spui tu lui Winter, dar nu mai pot zăbovi, trebuie să merg la Mary Darling.

– Sigur că trebuie! spuse Nell cu convingere.

– Nu ești tu vinovată de nimic, și domnul Makepeace va înțelege în cele din urmă, spuse Silence zâmbindu-i.

– Sper din tot sufletul, doamnă!

Când ajunseră la parter, Silence era transpirată din cauza efortului și a neliniștii. Winter nu era așteptat să se întoarcă în următoarele zile, dar tot nu își putu stăpâni o tresărire când ușa de la bucătărie se deschise.

– Iau io ăsta! se oferi Harry, care tocmai ieșea cu o chiflă în mână. Apucă mânerul cufărului și, cu ușurința cu care ar fi ridicat un fulg, și-l aruncă în spate.

– Vezi să nu împrăștii lucrurile stăpânei! îl atenționă Nell cu mâinile în șold, recăpătându-și înfățișarea severă și uitându-se încruntată la el.

– Nici vorbă, răspunse Harry blând, ceea ce-l făcu pe Bert să mormăie ceva dezgustat la adresa lui.

Nell se întoarse spre Silence cu chipul crispat.

– Of, domniță! spuse și-și acoperi fața cu șorțul, izbucnind în hohote de plâns.

– E-n regulă, Nell, stai liniștită, zise Silence neputincioasă.

Nu știa dacă ea însăși credea în propriile-i cuvinte. Dar ce putea spune? I se umplură și ei ochii de lacrimi. Locuia la cămin de mai bine de un an. Aici aflase de moartea soțului ei William, toamna trecută, aici descoperise că era mai mult decât o soție, că putea să se bazeze pe ea însăși și să-i ajute și pe alții. Iar acum pleca atât de brusc și fără nici un avertisment. Simțea că îi fugea pământul de sub picioare. Nu mai avea nici o casă acum – nu mai avusese de la moartea lui William, de fapt. Nu o avea decât pe Mary Darling.

– Mă voi întoarce, șopti ea, neștiind măcar dacă era adevărat.

Nell își lăsă șorțul. Avea fața roșie și înlăcrimată. Buclele blonde i se desprinseseră din agrafe. Se îndreptă hotărâtă spre Harry și-l împunse cu degetul în piept.

– Să ai grijă de ea, m-auzi, uriașule! Numa' să se-atingă cineva de-un fir de păr de-al ei, și o să ai de-a face cu mine!

Amenințarea era de-a dreptul ridicolă – Harry se uita la ea de sus. Silence clipi. Bert se încruntă, dar Harry părea solemn. Îi luă ușor mâna lui Nell în laba lui uriașă și-i răsfiră degetele, apoi i-o puse înapoi așa pe piept, în dreptul inimii.

– Nu vă temeți, domniță, fu tot ce spuse. Nu vă temeți.

Apoi Silence ieși, îndreptându-se spre o nouă viață.

Charlie Grady, mai cunoscut drept Vicarul de la Whitechapel, își turnă o stacană de bere. Unora li s-ar părea ciudată slăbiciunea lui pentru bere, având în vedere că el controla fabricarea a aproape fiecărei nenorocite de picături de gin din Whitechapel și, de fapt, din toată zona East End, dar asta era. Lui Charlie îi plăcea berea, așa că bea bere. Și, dacă i se păreau cuiva ciudate gusturile

lui în materie de băutură, ei bine, nimeni nu ar fi fost atât de nesăbuit cât să i-o spună în față.

– Ce-ai aflat? întrebă, privind cum spuma din cană scădea treptat. Nu era nevoie să-l privească pe Freddy, aflat în fața lui, ca să știe că acesta își studia propriile picioare.

– Și-a mutat pruncu' la palat azi.

Freddy era ditamai namila, mai deștept decât părea, dar nu se prea dădea în vânt după conversație.

Charlie râânji.

– Nu-i prost Mickey. Probabil chiar i-e frică de ce i-aș putea face copilului, de-a luat-o la el.

Freddy șovăi, înainte să adauge:

– Mai e ceva...

– Ei?

– L-a vizitat o femeiușcă.

– Păi, asta nu-i o noutate, răspunse Charlie râzând.

Ridicându-și privirea, îl surprinse pe Freddy roșind încurcat.

– De data asta e diferit.

– Cum de ți-ai dat seama?

– Ea a avut grijă de copilă la orfelinat. Îi o femeie respectabilă.

Charlie deveni brusc interesat. Își înălță capul, simțind cum îl țineau cicatricile de pe partea stângă a feței și a gâtului.

– Atunci da, e o noutate. Damele respectabile nu prea-s genu' lu' Mickey Cuceritorul, nu?

Freddy știa foarte bine asta. Charlie mai luă o gură de bere, savurându-i gustul. Puse halba la loc pe masă, apoi aruncă zarurile cu mâna stângă. Avea zarurile astea de mulți ani, și se uzaseră. Vopseaua se dusese, marginile se rotunjiseră. Se împrietenise cu zarurile în urmă cu multă vreme, iar când le arunca încetișor cu dexteritate, acestea se rostogoleau fără prea mult zgomot.

Doi–trei. Cinci. Cinciul putea fi bun sau foarte bun, depinde. Depinde.

Toamna trecută plănuise să se mute în St. Giles, să preia controlul distileriilor de gin și să devină regele ginului din toată Londra. Planurile-i fuseseră dejucate de un aristocrat care-i aruncase în aer distileria și, împreună cu aceasta, pe jumătate dintre oamenii lui. Dar de atunci Charlie avusese timp să se reorganizeze.

Și, de altfel, avea un alt obiectiv acum.

– Gracie a mea e moartă și îngropată. Tot ce-a vrut ea, tot ce m-a împiedicat să fac... toate au murit odată cu ea, spuse Charlie privind fascinat zarurile uzate care păreau să-i facă viclean cu ochiul. Toate pariurile sunt oprite, iar Mickey O'Connor Cuceritorul ar face bine să aibă grijă de femeile lui. Își ridică privirea și-l surprinse pe Freddy uitându-se la el îngrozit. Află cât de mult înseamnă dama pentru Mickey.

Capitolul 2

Regele avea un palat, firește, iar în jurul palatului era o grădină mare și frumoasă. În fiecare dimineață, regele avea obiceiul să-și privească grădina și să-și verifice pomii fructiferi, care erau mândria și bucuria lui. Imaginați-vă șocul pe care l-a avut regele într-o dimineață, când s-a apropiat de cireșul să preferat și a descoperit că, de jur împrejur, era plin de sâmburi de cireșe.

din *Clever John*

Se înserase deja când Silence, Harry și Bert se întoarseră la palatul plin de comori al lui Mickey O'Connor. De cum intrară, Silence auzi țipetele. Cunoștea foarte bine acele urlete. Silence urcă scările în grabă, nepăsându-i nici măcar de avertismentele lui Harry care o urma îngrijorat. Țipetele deveneau din ce în ce mai acute, pe măsură ce se apropia de sala tronului. Împinse cu putere ușile masive și se năpusti pe lângă Bob, paznicul slăbănog, spre Mickey O'Connor care stătea în mijlocul încăperii, cu Mary Darling țipând la el în brațe.

Nici nu era de mirare că micuța plângea. Piratul își ținea fetița la depărtare, ca și când ar fi fost o oală de noapte urât mirositoare.

– Ce-ai făcut? îi reproșă Silence și-i smulse copilul din mâini.

Mary Darling se opri din țipat când o văzu pe Silence, dar continuă să plângă, zguduită de suspine, cu fețișoara congestionată.

Silence o cunoştea prea bine pe micuţă că să nu-şi dea seama că plângea de ceva vreme. O sărută pe obrăjorii umeziţi de lacrimi, liniştind-o, şi-i aruncă o privire plină de reproş lui Mickey O'Connor.

– Nu căsca ochii ăştia la mine! făcu el cu un gest de revoltă. Nici măcar n-am atins-o, şi nimeni n-a reuşit s-o facă să se oprească din zbierat.

– Cum îndrăzneşti? răspunse Silence, acoperindu-i urechile lui Mary.

– A-nceput să ţipe din clipa în care-ai plecat, răspunse Mickey şi se încruntă, arătând de data asta mai puţin fermecător. Urla ca o ţicnită, de parcă murise dracu' cineva. Mai c-am surzit din cauza ei.

– Poate nu-i place aici! spuse Silence, strângând copila la piept. Poate nu-i place de *tine*.

– Iar *eu* n-o plac pe ea! pufni O'Connor. Şi asta cu siguranţă, fără nici un „poate".

– Dar e copilul tău! icni Silence.

– Şi ce-are a face? întrebă Mickey, şi buzele lui se deformară sarcastic. Maică-sa a fost o târfă cu care n-am stat mai mult de-o săptămână. Am auzit de copil numa' când târâtura aia a murit şi-a lăsat un bilet în care zicea că-s taică-su. O codoaşă bătrână a venit şi m-a pricopsit cu copilu', da' nu înainte să-mi ceară şi ceva bani, firește. E foarte probabil ca maică-sa să fi mințit, iar copilu' nici să nu fie al meu.

Silence mângâia buclele moi ale fetiţei, şocată de cele auzite. Oare el era chiar atât de lipsit de sentimente?

– Chiar crezi asta cu adevărat?

– Nu prea contează, nu? răspunse Mickey, ridicând din umeri. E copilul meu sau nu, o plac sau nu, important e că-mi aparţine acum, aşa că nu-ţi face alte planuri. Acum, fii fată cuminte şi hai să-ţi arăt camera ta.

Şi se îndepărtă, ca şi cum chiar s-ar fi aşteptat ca ea să-l urmeze ca o „fată cuminte". Dacă ar fi avut de ales, Silence ar fi rămas pe loc. Dar, cum Mary moţăia deja la ea în braţe, porni fără tragere de inimă după el, urmată de Harry şi de Bert.

Bob alergase să le deschidă uşa dublă, astfel încât O'Connor să nu mai fie nevoit să se oprească pentru asta. Mickey Cuceritorul

nu păru să bage în seamă gestul amabil, ci ieşi din încăpere plin de el, ca un rege, însă Silence înclină din cap a mulţumire către paznicul slăbănog, în timp ce îl urma grăbită. Mickey O'Connor o luă pe un hol scurt, apoi trecură de o altă uşă, care ducea în spatele casei. Şi aici era cineva de pază.

Pereţii auriţi şi marmura se opreau la acea uşă, însă asta nu însemna că partea aceea a casei ar fi fost mai puţin opulentă. Lambriurile din lemn, date cu ceară, străluceau, iar pe jos se întindeau covoare groase. O'Connor urcă nişte scări, iar Silence, în urma lui, încercă să-şi înăbuşe tremurul stârnit de groaznicele amintiri. Mickey O'Connor o mai dusese o dată pe acolo, iar ea nu-şi mai revenise niciodată pe de-a-ntregul în urma acelei experienţe.

Sunetul paşilor piratului şi mirosul de ceară proaspătă de pe lambriuri îi treziră brusc amintirea acelei nopţi, copleşind-o. William, iubitul ei soţ, fusese acuzat de furtul mărfii de pe nava lui, marfă pe care Mickey O'Connor o luase de fapt. Aşa că Silence venise la St. Giles, mânată de un curaj nebun, de dragostea pentru William şi de o naivitate fatală. Se rugase de Mickey O'Connor pentru William. Se lăsase la mila unui lup, uitând că lupii nu înţeleg nici măcar noţiunea de milă.

O'Connor îi promisese că avea să înapoieze marfa dacă ea urma să-şi petreacă noaptea cu el. Se ridicase de pe tronul lui şi o condusese exact prin acele holuri. Silence fusese la un pas de a face un atac de panică. Era o femeie decentă, virtuoasă chiar, şi-şi imagina că avea să o batjocorească. În schimb, o adusese în dormitorul lui luxos, o aşezase în faţa focului şi o invitase la cină. Servitorii aduseseră cele mai minunate mâncăruri pe care le văzuse vreodată: dulciuri, carne şi trufandale. Insistase să mănânce, şi ea se supusese, chiar dacă toate acele delicatese îi stătuseră în gât.

După aceea, îi poruncise să se întindă în patul lui mare, îşi scoase cămaşa şi apoi... nici nu o mai băgase în seamă, citind ziarele în faţa focului, pe jumătate dezbrăcat. Când nu mai putuse suporta situaţia, Silence se ridicase şi îl întrebase ce avea de gând să facă cu ea. El o privise prefăcându-se surprins, părând aproape demonic în lumina pâlpâitoare a focului.

– Nimic, doamnă Hollingbrook. Dar ce credeai că am de gând să-ţi fac?

– Atunci de ce m-ai adus aici?

– Ce-i vei spune soțului dumitale când te vei întoarce în brațele lui mâine? întrebase el, zâmbind exact cum ar zâmbi un lup înainte de a se arunca la gâtul căprioarei.

– Ce-i voi spune? Adevărul: că am luat cina împreună și că nu s-a întâmplat nimic altceva.

– Și-o să te creadă?

– Bineînțeles! William mă iubește! spusese Silence ofensată.

– Dacă te iubește, o să te creadă.

Cuvintele lui fuseseră ca un blestem. Chiar și atunci, stând în patul acela exagerat de luxos, ușurată de faptul că nu trebuise să-și sacrifice demnitatea, chiar și atunci avusese un presentiment.

În dimineața următoare, Mickey O'Connor o obligase să-și desfacă partea din față a rochiei, cât să se vadă puțin sânii. O pusese să-și despletească părul și să și-l ciufulească. Și apoi o obligase să meargă așa pe stradă, ca și când ar fi fost cu adevărat o femeie ușoară care-i ieșise din pat.

Fusese greu – cel mai greu lucru din viața ei, dar mersese așa, huiduită de târfele care se întorceau acasă. O găsise pe sora ei, Temperance, așteptând-o la capătul străzii, îngrijorată de ce se putuse întâmpla cu Silence peste noapte. Silence se prăbușise în brațele surorii sale, sperând că groaznicul coșmar se sfârșise.

Dar faptul că mersese pe stradă în acel hal se dovedise a nu fi, nici pe departe, cel mai rău lucru care i se întâmplase. Pentru că, după acea noapte, își dăduse seama că nimeni nu o credea. Nici Winter, nici Temperance, nici măcelarul de la colțul străzii, nici vecinii din Wapping. Nimeni. Nici măcar iubitul ei soț, William. Cu toții fuseseră convinși că Mickey O'Connor Cuceritorul o violase. William abia se îndurase s-o privească înainte de a pleca în acea ultimă călătorie. Își întorsese capul dezgustat, ca și cum n-ar fi suportat să o vadă, ca și cum l-ar fi făcut de rușine. Și, în vreme ce își privea dragostea plecând, pentru ultima dată, pe o navă care în șase luni avea să se piardă pe mare, vorbele lui Mickey O'Connor îi reveniseră în minte: „Dacă te iubește, o să te creadă".

Silence clipi și văzu că mergeau pe un palier larg. Zări ușa aurită care-i trezea amintiri și își mută în grabă privirea. Mickey O'Connor o conduse la etajul următor, și se opriră la prima ușă

de pe hol. O deschise cu emfază, lăsând la iveală un dormitor elegant, cu pereți roz și tapiserie albă. Silence era uimită. Patul, cu draperii brodate, se afla într-unul din colțuri, iar lângă acesta se găsea un pătuț pentru copil. Exista chiar și o zonă de relaxare, cu o canapea, în fața căminului. Harry îi așezase deja cufărul lângă pat. Totul în cameră era foarte frumos, incredibil de contrastant cu acel palat al fărădelegii.

Silence se întoarse spre O'Connor încruntată.

– Cine stă de obicei în camera asta?

– Nimeni, iubire! spuse, sprijinindu-și unul din umerii lați de poliția căminului. Doar nu crezi c-am ținut închise aici virgine pe care să le sacrific după pofta inimii.

Silence simți cum îi urcă sângele în obraji la cuvintele lui batjocoritoare.

– Doar mă întrebam.

– Ah, atunci nu te mai întreba. Camera asta e numai și numai pentru tine, spuse, ridicând malițios dintr-o sprânceană. Mai ai și alte întrebări?

– Hmm... nu.

– Atunci te las să te faci comodă. Cina-i la opt. La opt fix. Harry o să-ți arate unde.

Se îndepărtase de poliția căminului în vreme ce vorbea și acum se îndrepta spre ușă fără să arunce vreo privire în spate.

Silence rămase locului uimită, în timp ce ușa se închidea în urma piratului. „Ticălosul!" gândi ea. Simți o prezență în cameră și abia atunci o observă lângă pătuț pe fata care o adusese pe Mary Darling ceva mai devreme în sala tronului. În spatele lui Silence, Harry își drese glasul, scoțând un sunet de parcă s-ar fi prăvălit niște bolovani.

– Ea-i Fionnula, care tre' să se ocupe de copil.

– Domniță, făcu Fionnula o reverență stângace.

Fionnula era o fată drăguță, nu mai mare de 18 ani, pistruiată, cu părul de un blond-roșcat plăcut, ce îi ieșea din agrafe ca un nor de bucle ce-i încadra fața.

– Doamna Hollingbrook o să stea aicea cu fetița, Fionnula, spuse Harry. Ordin de la stăpânu', așa că tre' s-o asculți, auzi?

Fionnula încuviință din cap, aparent amuțită de instrucțiunile lui Harry.

– Atunci, spuse Harry după o pauză ciudată, ăă..., io o să mă car. Stăpânu' mi-a ordonat mie şi lu' Bert să avem grijă de 'mneata cât stai p-aci. Aşa că, dacă-aveţi nevoie de ceva, strigă-ne, că suntem pe hol, spuse Harry şi ieşi.

Silence privi încruntată spre uşă.

– Uneori am bănuiala că bărbaţii sunt nişte proşti, spuse ea mai mult pentru sine.

Fionnula scăpă un chicot de uimire, pe care se grăbi să şi-l înăbuşe. Silence îi zâmbi cu sfială. Nu era vina fetei că O'Connor era un pirat despotic.

– Copila-i tare obosită, veni răspunsul graseiat al Fionnulei în vreme ce o privea pe Mary cum moţăia pe umărul lui Silence.

– Da, aşa e, şopti Silence şi o aşeză uşor pe Mary în pătuţ, aşteptând câteva secunde ca nu cumva să se trezească.

Dar Mary era epuizată de atâta plâns şi dormea profund. Silence se ridică şi se îndreptă spre cămin, făcându-i semn Fionnulei să o urmeze.

– Deci tu ai avut grijă de Mary azi?

– Îhî, răspunse ea timid. A fost tare supărată c-a fost luată de-acasă. Îi o fătucă frumuşică foc. Bucăţită ruptă din stăpânu'!

– Este, da.

Silence se lăsă pe canapea. Nu se odihnise deloc de când descoperise că Mary dispăruse, iar oboseala îi înmuiase picioarele.

– E şi camera ta acum, nu?

– Oh, nu, Doamne fereşte, domniţă! Fionnula făcu ochii mari. Nu e a nimănui, din câte ştiu. Io am un pat în pod, la fel ca restul servitoarelor, dar stăpânu' a zis să dorm acolo de-acum, spuse, arătând spre o uşă mică.

– Ah, da?

Silence se ridică pentru a arunca o privire în camera Fionnulei. Abia dacă încăpeau un pat micuţ şi un cuier pe perete – o diferenţă ca de la cer la pământ faţă de camera ei şi a lui Mary. Se întoarse şi se afundă din nou în canapea, privind-o curioasă pe servitoare.

– Când ai început să lucrezi pentru domnul O'Connor?

– Acum o lună şi ceva. Am... ăă... pe cineva care locuieşte aici, spuse Fionnula roşind brusc.

După îmbujorarea ei, Silence înţelese că acel „cineva" trebuia să fie un bărbat.

– Cumva Harry?

– Oh, nu, domniţă! chicoti Fionnula.

– Poate domnul O'Connor? continuă Silence, cu o ciudată strângere de inimă.

Oare-şi pusese ţiitoarea să o supravegheze?

– Dumnezeule, nu! Domniţele cu care se întreţine stăpânu' îs de lux şi foarte frumoase. Eu nu le ajung nici la degetul mic.

– Ah, fireşte.

Silence se ridică şi se apucă să-şi despacheteze lucrurile din cufăraş. Avu un nou moment de luciditate, în care-şi dădu seama de situaţia în care se afla de fapt. Era în puterea unui om rău – un om care nu avea nevoie de femei decât să se „întreţină" cu ele. Nu asta-şi dorea pentru Mary Darling sau pentru ea însăşi. Încă o dată îl lăsase pe Mickey O'Connor să câştige. Pentru o clipă, simţi cum panica îi urcă în piept, ameninţând să o sufoce.

– Vă simţiţi bine, domniţă? o întrebă Fionnula cu reţinere.

Silence îşi înălţă privirea şi o văzu pe micuţa servitoare privind-o îngrijorată.

– Da, da. Sunt doar puţin obosită.

Şi, în timp ce îşi scotea din cufăr ciorapii, ajunse la o concluzie: o fi ajuns ea din nou în patul lui O'Connor, dar asta nu însemna că trebuia să se termine şi acum la fel ca data trecută. De data asta, piratul avea să afle că Silence Hollingbrook are şi minte, şi caracter.

Şi nu are să i se mai supună orbeşte.

Prezenţa micuţei văduve în palatul lui îi dădu o mâncărime ciudată între omoplaţi, constata Mick mai târziu în acea seară, în timp ce cerceta o hartă. Era un sentiment ciudat, două părţi curiozitate, o parte dorinţă şi un strop de prudenţă, toate la un loc. Straniu, ţinând cont că îşi petrecuse ultimul an plănuind să o aducă pe Silence Hollingbrook exact în situaţia în care se afla acum, adică sub puterea şi sub acoperişul lui. Fusese un capriciu la început. Văzuse copilul zbierând în braţele codoaşei bătrâne şi ştiuse de îndată că avea să fie nevoit să-l ascundă de Vicar. Şi de ce nu la ea? De ce nu la virtuoasa doamnă Hollingbrook? Ar fi fost o modalitate să-i ceară o demonstraţie a virtuţii cu care se

lăudase ea atâta. Să fure cu ajutorul copilului ceea ce nu ar fi putut câştiga niciodată. Asta îi dăduse o satisfacţie dulce-amăruie: să-şi ascundă propriul copil la femeia pe care o rănise cel mai mult din lume, pentru a o lega pe Silence de el prin dragostea maternă. Bun, şi acum o adusese, în cele din urmă, înapoi în palatul lui şi ar fi trebuit să se bucure de victorie, nu-i aşa? În schimb, avea sentimentul acela ciudat de înfiorare.

– Pare destul de mulţumită, spuse Harry cu chipul urât schimonosit, de parcă s-ar fi gândit dacă alesese bine cuvântul cu care s-o caracterizeze. Am lăsat-o cu Fionnula.

Mick îi aruncă o privire dură, apoi se întoarse la harta întinsă pe masa aurită din faţa lui. Se zvonise că masa aceea fusese special făcută pentru un rege, dar asta înainte ca Mick să o ceară de la un căpitan care încercase să se sustragă de la obligaţiile faţă de el.

– Ai lăsat-o singură? întrebă Mick cu voce cam apăsată.

Silence era în palatul lui acum – o comoară trebuia apărată ca oricare alta.

– Nu...! se bâlbâi Harry. Bert o păzeşte.

– Bun! mormăi Mick. Aş vrea ca unul dintre voi să nu le scape pe ea şi pe copilă din priviri. Să o păziţi bine, ai grijă! Deschise harta şi se aplecă asupra ei, studiind-o. Unde este docul la care te gândeşti? îl întrebă pe celălalt bărbat din încăpere.

– Aici! zise Bran Kavanagh şi îi arătă pe hartă, în dreptul Tamisei de Jos. Se zvoneşte că proprietarii au datorii şi sunt obligaţi să vândă ieftin.

Bran era alături de Mick de mai bine de şase ani. Era un băiat frumuşel, de vreo douăzeci de ani, cu ochi albaştri şi roşcovan, cu părul prins într-o coadă. Fetele erau leşinate după el, ceea ce nu-l prea încânta pe Bran, el fiind o fire sobră. Cu excepţia cazului de faţă, când arăta mult entuziasm pentru planul pe care-l ticluise.

Mick examină cu atenţie zona indicată de Bran.

– Ce zici că putem face cu ea?

– Putem cumpăra docurile şi să taxăm pe oricine le foloseşte, se grăbi Bran să-i răspundă. Se gândise la acest plan de ceva vreme. Sau să le vindem mai târziu, cu mai mult. Ar putea fi o asigurare pentru vremuri mai grele.

– Hmm..., făcu Mick. Nu-i spusese lui Bran, dar el avea deja asigurarea. Îmi place ideea de asigurare.

– Atunci o să cumperi docurile? replică Bran şi rânji plin de speranţă.

Mick oftă. Îi părea rău că avea să-l dezamăgească pe băiat, dar afacerile erau afaceri.

– Dacă iau docurile, atunci trebuie să angajez secretari şi administratori în toate cele, ca să meargă naibii lucrurile. S-ar putea să fie mai mult cheltuială decât profit.

Colţurile gurii lui Bran se arcuiră în jos. Băiatul nu învăţase încă să-şi ascundă emoţiile aşa cum trebuie.

– Dacă mai aşteptăm, vor vinde altcuiva. O să pierdem docurile, şi s-ar putea să nu mai apară aşa ocazie ani de zile...

– Şi, dacă mă arunc prea repede, o să-mi pierd bani. Este o idee interesantă, Bran băiete, da' trebuie să mă gândesc încă la ea.

– Dar...

– Şi, în plus, am alte probleme acum, cu Vicarul, i-o tăie Mick, uitându-se cu asprime la băiat.

– Cum ţi-e voia, răspunse Bran, ferindu-şi privirea.

– Aşa mi-e voia, zise Mick cu blândeţe, în timp ce strângea harta. Ce-ai putut afla pentru mine?

– I-am văzut pe oamenii lui dând târcoale orfelinatului azi după-amiază, după ce doamna Hollingbrook a plecat. Cred că ai scos copila de acolo la timp.

– Dând târcoale fără să se ferească?

– Da! Oamenii Vicarului sunt tot mai îndrăzneţi. Mărşăluiesc prin St. Giles în grupuri de câte patru sau cinci, fără nici o grijă.

– Să-i ia dracu'! mormăi Mick. St. Giles e al meu, şi voi avea grijă ca fiii ăştia de târfe să plece, spuse încordându-şi gâtul. Ce-aş vrea să ştiu eu în primul rând e cum a aflat Vicarul despre copilă.

– Ai avut oameni care au urmărit-o, îi aminti Bran.

Mick privi spre Harry, care încuviinţa gânditor din cap.

– E posibil să-l fi condus pe Vicar direct la copil, spuse şi Harry.

Mick mormăi nervos. Nu-i plăcea ideea că din vina lui Vicarul aflase de orfelinat şi de copil. Ar mai fi fost însă şi o altă posibilitate. Dacă unul dintre oamenii lui îl trădase?

– Atunci ştie că fetiţa e la mine, gândi Mick cu voce tare.

Bran încuviinţă din cap cu înverşunare.

– Ei bine, continuă Mick, nu am vrut niciodată să ascund că am dus-o într-un loc sigur. Ştie că trebuie să-mi atace palatul ca să

poată s-o ia. Şi nu cred că e dispus să facă asta. Ce-ai mai descoperit despre Vicar?

– Vicarul este înconjurat de zeci de oameni tot timpul. Se păzeşte mai bine decât tine, că veni vorba. Este greu de ajuns la el.

– Dar asta trebuie să facem, răspunse Mick. Iarna e pe sfârşite, şi o să rămână fără cereale pentru nenorocitele lui de distilerii. Am pus oameni să afle cine îl aprovizionează. Le voi oferi acestor furnizori un stimulent care să-i facă să renunțe la afacerile cu el.

– Foarte bine, ezită Bran, dar apoi izbucni: Nu înțeleg de ce voi doi sunteți în război. El are distileriile de gin, şi tu ai Tamisa. Ce treabă aveți unul cu altul?

Gândul lui Mick zbură la niște ochi căprui plini de tristețe şi la vocea care-i spunea cu puternic accent irlandez „dragul meu Mickey". Se strâmbă, alungându-şi amintirile.

– E o problemă personală de care nu trebuie să vă faceți voi griji!

Bran se încruntă în vreme ce Mick punea harta deoparte.

– Asta e problema ta, dar noi pierdem timp cu Vicarul şi nu facem nici un ban în schimb.

– Da, ştiu foarte bine, răspunse Mick. Dac-aş putea să pun capăt, aş face-o, dar mă tem că Vicarul nu este o persoană la fel de rezonabilă ca mine.

– Atunci va trebui să-l omori! spuse Bran.

Ochii lui de un albastru-deschis erau senini ca ai unui tânăr – şi cât se poate de nemiloşi.

– Ar trebui, dar, aşa cum ai zis chiar tu, se păzeşte destul de bine. Mick bătu cu degetele în masă, gânditor, apoi hotărî: Mai bine s-o luăm pe ocolite. Îi tăiem aprovizionarea cu cereale, îl înfometăm şi-l alungăm din St. Giles definitiv. Între timp, trimite niște oameni de-ai mei să-i gonească din St. Giles pe toți oamenii lui.

Mick îşi ridică o sprânceană. Băiatul încă nu se dădea dus, deşi el îi zisese deja ce era de făcut.

– Te mai neliniştește ceva?

– Ce-i cu această doamnă Hollingbrook? întrebă el cu buza de sus arcuită. Înțeleg să păstrezi copila, *dacă* eşti sigur că-i a ta, da' de ce insişti să rămână şi târfulița? Mai mult ne încurcă.

– Scuze, dar n-am ştiut că trebuie să-ți dau explicații ție, băiete! răspunse Mick, încordându-şi maxilarul.

Bran se făcu roşu ca racul. Un muşchi de sub ochiul drept începu să-i zvâcnească. Se întoarse brusc şi părăsi încăperea.

În tot acest timp, Harry stătuse sprijinit de perete într-un colț, dar acum începea să se agite.

– Băiatu' n-are răbdare.

– Aşa-i!

– E deştept băiatu', continuă Harry, da' îi un picuț cam grăbit. Poate nu o place pe doamna Hollingbrook, da' ceva dreptate are şi el. Eşti sigur că-i bine să o ții aicea?

Reacția lui Mick fu rapidă şi viscerală. Silence era a lui şi avea s-o păstreze. Nimeni nu putea schimba asta.

– Nu ai încredere în judecata mea, Harry? replică Mick brusc amenințător.

Uriaşul tresări, dar nu dădu înapoi.

– Ştii că nu ți-aş pune niciodată la îndoială hotărârile, Mick! Da' vezi, doamna Hollingbrook e o ființă delicată, deşi are limba ascuțită. Este o doamnă din cap până-n picioare şi poate fi uşor rănită. Ai avut ce-ai avut cu ea mai demult. Tre' să te joci iară' cu ea?

Mick privi la hârtiile pe care le mototolise nervos. *Ochii căprui plângând în miez de noapte.*

– Sunt într-o dispoziție ciudat de bună în seara asta, Harry! Altfel ştii că nu aş fi permis astfel de întrebări.

– Ştiu asta, spuse Harry cu toată convingerea.

– Atunci ştii şi că îți voi răspunde la nenorocitele de întrebări numai şi numai de data asta. Cred că-ți aminteşti de fata găsită la uşa mea săptămâna trecută.

– Da.

– Fusese la mine cu câteva nopți înainte, deşi nu m-am culcat cu ea, spuse Mick răguşit, amintindu-şi cadavrul fetei. Arăta de parcă fața i-ar fi fost smulsă, Doamne, Dumnezeule! Asta nu avea să i se întâmple lui Silence Hollingbrook atât timp cât el era viu. Îți poți imagina ce ar putea să facă Vicarul cuiva la care eu aş... ține?

Harry îşi feri neliniştit privirea. El descoperise cadavrul.

– Da' Mick! Da' Vicaru' nu ştie că îți place de ea, nu-i aşa?

– Nu ştiu, răspunse Mick, simțind cum i se încleştează maxilarul. Am crezut că nu ştie nici de copilă, şi n-a fost aşa, nu?

Harry clătină din cap cu sobrietate.

– Ori știe deja, ori va afla în curând. Vicarul nu-i prost. E obligatoriu să o țin pe Silence Hollingbrook aici cu mine. Avem vreo problemă cu asta?

Harry înghiți în sec și răspunse:

– Nu.

– Bun! Mick încuviință din cap. Și, Harry?

Harry, care se întorsese spre ușă, îngheță.

– Da, Mick?

Mick afișă un zâmbet firav.

– Orice altceva aș face cu doamna Hollingbrook, să știi că nu mă mai joc cu ea.

Informația asta nu-l liniști pe Harry. Era încă încruntat când părăsi încăperea.

Mick înjură și se aruncă pe o canapea de catifea. Lunile de pregătire și de planuri dăduseră în final roade, și totuși avea un sentiment de... ce? O emoție ciudată, o senzație că nu câștigase cu adevărat. Mick pufni. Ce fel de pirat are sentimente, în primul rând? Avea târfulița la mâna lui. Îi căzuse rapid în plasă și era pe proprietatea lui, unde putea s-o examineze în voie. Descoperirea că văduva Hollingbrook îi provocase asemenea senzații îl agita ca pe un leu într-o cușcă. Uitase chipul fetei cu care se culcase cu o noapte înainte, însă ochii căprui și mari ai lui Silence Hollingbrook îi bântuiau somnul de luni întregi.

Mormăind pentru sine, Mick sună după contabilul Pepper. Un bărbat pirpiriu apăru destul de prompt și, timp de o oră și ceva, Mick îl ascultă turuind încontinuu despre nave și materiale de construcție, până când îl luă, pe bună dreptate, durerea de cap. Totuși, la sfârșit, dacă l-ar fi întrebat cineva, Mick nu ar fi putut să spună despre ce vorbise Pepper.

Oftând, Mick se descotorosi de contabil, apoi se spălă pe față și pe mâini și se pregăti de cină.

Salonul era mare – lui Mick îi plăcea să ia cina împreună cu toți oamenii lui – și de aceea încăperea era de obicei plină de rumoare. Dar în seara aceea, de îndată ce Mick intră, toate conversațiile încetară. El privi roată. Bran se așezase lângă Fionnula, Pepper era

vizavi de el, cu un registru deschis pe farfurie. Vreo două dintre femeile de la palat chicotiră într-un colț, în timp ce Bert le privea din colțul opus. Vreo doisprezece oameni din echipajul de noapte al lui Mick ocupaseră capătul îndepărtat al mesei. Pentru oricine, păreau periculoși și vicleni – și totuși, nici unul dintre ei nu-l putea privi în ochi. Chiar și băiatul cu bomboanele, Tris, se așezase în spatele scaunului lui Mick, gata să-l servească.

Toată lumea era acolo, mai puțin doamna Hollingbrook. Mick se îndreptă spre Fionnula.

– Unde e?

– A spus că nu poate coborî la cină, spuse fata tremurând.

Mick se aplecă și-i șopti:

– Nu poate sau *nu vrea?*

Fata înghiți în sec și îi răspunse, luându-și inima-n dinți:

– Nu vrea.

Mick trase aer în piept, simțind cum fierbe de furie. Se întoarse și părăsi sala, fără o vorbă. *Nimeni* nu îndrăznise vreodată să ignore chemarea lui la cină, iar doamna Hollingbrook avea s-o afle în curând, cât se poate de neplăcut.

Silence tocmai o hrănise pe Mary Darling, când Mick O'Connor dădu buzna în dormitor, fără să se mai obosească să bată la ușă.

Copila își ridică privirea, speriată, și se încruntă, semănând destul de mult cu tatăl ei în acel moment.

– Rău!

Mickey O'Connor o privi încruntat, apoi se întoarse către Silence.

– E ora cinei, n-ai auzit?

– Ba da, am auzit, Fionnula m-a informat, răspunse ea sfidător.

– Atunci, de ce nu ești cu toată lumea jos, iubire? o întrebă el, mult prea amabil.

Stătea straniu de neclintit, cu capul înclinat de parcă ar fi ascultat-o cum respira. Silence își umezi buzele, nervoasă. Își aminti de promisiunea pe care și-o făcuse chiar în acea după-amiază: că nu avea să se mai supună orbește acestui om. Refuzul de a lua cina cu Mickey O'Connor ar fi putut părea un act de sfidare neimportant, dar fusese singurul la îndemână.

– Prefer să mănânc în cameră, cu Mary.

– Toți care trăiesc sub acoperișul meu iau cina împreună, jos în salon.

– Așa fac? replică ea și își înălță bărbia.

– Da, așa fac. Hai!

Tonul lui era atât de autoritar, încât aproape că i se supuse. Silence trase aer în piept și o dădu jos pe Mary din poală, așezând-o pe podea. Fetița începu imediat să exploreze camera, ținându-se de canapea. Silence îl privi în ochi.

– Nu!

– *Ce?*

O auzise destul de bine, așa că Silence își încrucișă brațele. Astfel putea să-și ascundă și tremurul mâinilor. El o privi uimit pentru o clipă, iar pe chipul lui frumos se putea citi mânie, dar și un fel de curiozitate animalică.

– De ce nu?

Ea luă o gură de aer și încercă să-și potolească bătăile inimii.

– Poate că nu vreau să mănânc împreună cu piratii. Poate că nu vreau să mănânc cu tine. Poate, pur și simplu, prefer să stau liniștită, în cameră. Contează? Oricare ar fi motivele mele, nu o să mă supun.

El stătea nemișcat, iar ea se surprinse că își ținea răsuflarea, ca și cum ar fi așteptat atacul. Mick stătea în fața focului cu pumnii strânși și cu umerii încordați, lumina flăcărilor conturându-i mușchii fermi ai gambelor. Fața-i era absolut încremenită, iar ea se gândi din nou la cât de frumos era – frumos și periculos de sălbatic.

– Ei bine, doamnă Hollingbrook, spuse el în cele din urmă, asta-i alegerea ta, și nu vei primi mâncare până când nu îmi vei onora masa.

– O să-ți înfometezi propriul copil? se revoltă ea.

El își ridică mâna, și inelele sclipiră în vâlvătaia focului.

– N-am spus că fetița mea nu va fi hrănită. Voi trimite aici pentru ea, dar nu și pentru tine, iubire!

Și, cu asta, părăsi încăperea.

„Ce ordine absurde și despotice!" Pentru o clipă, Silence rămase șocată, cu ochii la ușa închisă. Mickey O'Connor trăia ca un rege primitiv, și, exact ca unui rege, i se supuneau și îl ascultau toți

cei din casă. Privirea i se îndreptă către tăvița care fusese trimisă mai devreme, cu mâncare pentru Mary. Câteva bucățele de brânză și un castron cu resturi de compot de mere încă rămăseseră nemâncate. Silence ar fi putut să ciugulească ceva, dar Mary voia adesea să ia o gustare înainte de culcare. Silence nu ar fi putut mânca niciodată mâncarea copilului.

Se simțea frustrată. De ce i-ar păsa lui O'Connor unde mânca ea? Dacă era într-adevăr înconjurat de oamenii lui și de o mulțime de femei frumoase, nici nu ar observa că nu era și ea acolo. Totul se rezuma la control. O'Connor o voia la masă doar ca să arate că putea face ce voia cu ea. Ei bine, un astfel de dictator ar trebui să știe că nu putea fi totul întotdeauna ca el.

Și, în plus, doar n-o s-o înfometeze cu adevărat, nu?

Cu acest gând, mai degrabă neliniștitor, Silence se hotărî s-o pregătească pe Mary de culcare.

Copila se mai agită puțin în timp ce o spălă și îi puse o cămășuță curată. Nici nu apucă să-și termine jocul dinainte de culcare, că Mary începu să caște și adormi imediat. Silence rămase lângă pătuț, mângâind-o ușor pe spate, până se convinse că aceasta adormise.

Silence zâmbi cu tristețe. Mary era atât de angelică în somn. Nimeni nu și-ar fi dat seama cât de tiranică putea fi fetița în timpul zilei. Iar Silence fusese atât de aproape să o piardă astăzi... Simți că i se taie răsuflarea la acest gând și se aplecă cu grijă, să simtă obrăjorul îmbujorat al copilei.

Se ridică și se îndreptă spre tava cu mâncare. Ultimele bucățele de brânză fuseseră mâncate înainte de culcare, dar mai era încă un pic de compot. Silence își duse mâna la stomac. Ratase prânzul în căutarea frenetică a lui Mary, iar acum împotrivirea ei de a-l urma pe O'Connor la cină îi părea un pic necugetată. Tocmai se întindea după castron, când ușa se deschise. Silence își retrase vinovată mâna și o văzu pe Fionnula intrând în cameră.

– Oh! spuse servitoarea observând gestul brusc al lui Silence. Nu am vrut să vă sperii, domniță.

– Nu-i nimic. Mă pregăteam de culcare.

– Desigur, domniță. O să fac un pic de curățenie pe aici.

Silence o privi melancolică pe Fionnula, care luase tava şi o duse la uşă, dându-i-o unui servitor de afară.

– Mulţumesc, murmură Silence.

– Pentru nimic. Mai aveţi nevoie de ceva?

– Nu cred, începu Silence.

Dar Fionnula adăugă în grabă:

– Ah, dar să vă aduc cârpe curate. Văd că aţi folosit-o deja pe asta ca să spălaţi copila.

Servitoarea se apropie şi-i dădu lui Silence o cârpă împachetată. Silence o luă şi-şi dădu imediat seama că era ceva ascuns înăuntru. O privi întrebătoare pe Fionnula. Servitoarea îi făcu din ochi semn să tacă, arătând spre uşa întredeschisă.

– Dacă asta-i tot, vă urez noapte bună.

– Da, răspunse Silence şi puse în grabă pachetul pe masă. Mulţumesc, Fionnula.

Servitoarea se retrase în dormitorul ei, iar Silence se îndreptă spre uşă. Bert stătea pe un scaun lângă perete, de partea cealaltă a holului. Silence înclină din cap.

– Noapte bună, domnule... Bert.

Bert se încruntă şi încuviinţă din cap în silă.

Silence închise uşa dormitorului destul de ferm. Dumnezeule! Începea să se întrebe dacă paznicii erau acolo pentru ca ea şi Mary să fie în siguranţă sau ca să le împiedice să se mişte. Scuturând din cap, se îndreptă spre pachetul de pe masă şi-l desfăcu cu grijă. În faldurile pânzei curate erau o bucată de prăjitură şi una de friptură. Stomacul ei deveni zgomotos la vederea acestora. Ce-ar face O'Connor dacă ar afla? Silence trebuia să vorbească a doua zi cu Fionnula, să-i spună că se punea în mare pericol pentru ea. Dar pentru moment...

Ei bine, în clipa de faţă se simţea foarte recunoscătoare pentru cină. Mâncă prăjitura şi carnea şi bău apă dintr-un urcior de pe măsuţa de lângă pat. Apoi îşi făcu toaleta cât de bine putu. Stinse lumânările şi se dezbrăcă în întuneric, după care se vârî în patul mare, cu baldachin. O bună bucată de timp, privi în gol în noapte. În dimineaţa aceea se trezise ca într-o zi obişnuită, la orfelinat. Iar noaptea şi-o petrecea departe de familie şi de prieteni. În timp

ce asculta respiraţia uşoară a lui Mary Darling, îşi făcu un jurământ – avea să îndure orice de dragul copilei. Şi, orice s-ar întâmpla, nu avea să se supună regulilor lui Mickey O'Connor.

Mick se trezi în cea mai întunecată parte a nopţii, atunci când bărbaţii uită de curajul din timpul zilei şi se întreabă dacă sufletele lor încă mai trăiesc pe acest pământ singuratic. Privi în întuneric, ascultând răsuflarea femeilor din patul lui, gândindu-se la visul care-i tulburase somnul.

Ochii ei căprui plângeau cu lacrimi mari de durere şi de reproş, ceea ce era un lucru al naibii de ciudat, având în vedere că ea nu plânsese în noaptea aceea, cu un an în urmă. Nu putea înţelege de ce trebuia ea să-i bântuie visele astfel. Omorâse oameni, unii chiar foarte tineri. Dacă era să fie bântuit, cu siguranţă ar fi trebuit să o facă acele fantome care ajunseseră de mult în iad, nu ochii schimbători ai unei femei care era în viaţă.

Era o parte din el acum, într-un fel. Fie că voia, fie că nu. Nu se mai simţise atât de apropiat de o femeie, în afară de mama lui, îşi dădu el seama. Căldura şi mirosul de sex de la fetele din pat îi întoarseră stomacul pe dos. Mick se ridică în tăcere şi-şi trase pe el o pereche de pantaloni. Părăsi încăperea şi se furişă pe coridoarele întunecate ale palatului său, până ajunse la uşa lui Silence. Harry îl văzu pe Mick apropiindu-se, dar nu scoase un cuvânt. Mick răsuci cu grijă mânerul uşii. Uşa se deschise fără să scârţâie, pentru că el ordonase ca balamalele să fie bine unse.

Camera ei era mai mică decât a lui, dar cumva aerul părea mai proaspăt, mai puţin închis. Putea auzi respiraţia grea a copilului şi pe cea mai uşoară, a femeii. Se aşeză lângă pat şi, chiar dacă în cameră era întuneric, putu să desluşească trupul zvelt sub aşternut. Imaginea îi linişti într-un fel sufletul. Ea stătea în patul lui, în casa lui şi, indiferent ce târg îşi imagina ea că făcuse, el ştia adevărul.

Nu voia să-i mai dea drumul vreodată.

Capitolul 3

Regele urlă cu furie şi-şi chemă cei trei nepoţi:

– Cel care va putea să găsească hoţul din timpul nopţii va fi moştenitorul meu.

Nepoţii se uitară unul la altul, apoi îşi adunară armele şi se aşezară sub cireş, în aşteptarea nopţii şi a hoţului.

din *Clever John*

A treia masă a lui Silence din acea zi veni chiar după ora două, dintr-o sursă neaşteptată.

– Să nu suflaţi o vorbă, spuse Bert morocănos, punându-şi degetul la gură.

Silence nici nu apucă să-i mulţumească paznicului, căci acesta se grăbi să iasă din încăpere. Clipi, năucită de darurile primite de la servitorii lui Mickey O'Connor. N-ar fi crezut niciodată că oamenii de încredere ai piratului l-ar sfida doar ca să-i aducă ei mâncare. Se întrebă îngrijorată ce ar face O'Connor dacă ar afla de revolta tacită împotriva ordinelor sale de a nu o hrăni.

Clătinând din cap, desfăcu batista destul de murdară dată de Bert şi privi conţinutul: trei nuci, o bucată de plăcintă de porumbel mărunţită şi o prăjitură zdrobită, cu glazură roz. Ceva mai devreme primise o felie de şuncă şi o brioşă de la Fionnula. Iar Harry îi adusese prune, deşi nu era nici pe departe sezonul lor, şi o aripă de raţă.

Uşa camerei se deschise, iar Silence îndesă în grabă batista sub o pernă. Se întoarse, aşteptându-se să-l vadă pe pirat, dar în încăpere intră un tânăr. Era destul de arătos, aproape la fel de frumos ca Mickey O'Connor, dar mult mai sobru, un pic mai scund, având cel mult douăzeci de ani.

Tânărul păru şi el uimit să o vadă.

– Aăăă... o căutam pe Fionnula.

– Ah, tu trebuie să fii prietenul ei.

El roşi, părând dintr-odată şi mai tânăr.

– Eu sunt doamna Hollingbrook, spuse ea ca să-l liniştească. Fionnula a coborât să aducă nişte apă caldă pentru îmbăierea lui Mary Darling.

– Atunci eu mă retrag, zise el şi încuviinţă scurt din cap.

– Trebuie să se întoarcă imediat, îi spuse Silence, văzându-l că nu se simţea deloc în largul lui. Se gândi că el nu era obişnuit să vorbească cu străinii. De ce nu o aştepţi?

– Ah... El clipi privind pe deasupra ei. Ei bine... Ţâşni dintr-odată pe lângă Silence şi o ridică pe Mary Darling. Atenţie la foc, micuţo! E periculos pentru degeţelele tale!

– Dumnezeule!

Silence nu observase că Mary ajunsese lângă foc, dar copila fusese destul de băgăreaţă în acea după-amiază. Mary se plictisise repede să stea în aceeaşi cameră şi devenise agitată încă de la amiază. Silence îl privi cu recunoştinţă pe tânăr.

– Mulţumesc, domnule...

– Bran, răspunse el zâmbindu-i fetiţei. Bran Kavanagh.

De obicei, micuţa era reticentă cu străinii, dar părea fermecată de Bran, pe care-l privea curioasă. Silence recunoscu că, atunci când zâmbea, arăta destul de elegant.

– Te place.

– Da.

Bran scoase o bucată de sfoară din buzunar şi o prinse într-o buclă, apoi şi-o trecu printre degete şi-i arătă lui Mary rezultatul.

– Celor mici le place. Mama a avut doisprezece copii şi eu le-am purtat de grijă celor mai mici.

– Eşti irlandez? îl întrebă. Accentul lui nu era nici pe departe la fel de puternic ca al Fionnulei sau ca al lui O'Connor.

Îşi ridică privirea precaut – o şuviţă de păr roşcat îi căzuse peste frunte.

– Născut şi crescut aici în Londra, dar, da, părinţii mei erau din Irlanda. Tata a fost ţesător la Spitalfields.

– Ce s-a întâmplat? începu Silence, dar Fionnula intră în cameră, aducând un vas cu apă fiartă.

Servitoarea se opri la vederea lui Bran, iar faţa i se lumină.

– Ah, n-am ştiut că erai aici.

– Am venit să-ți spun că voi fi plecat la noapte. O așeză pe Mary ușor pe canapea și-i dădu sfoara cu care se jucase mai devreme. M-am gândit că vrei să știi.

– E din nou vorba despre Vicar? întrebă Fionnula și se încruntă îngrijorată.

Bran se încruntă și el, aruncând o privire către Silence.

– Ce vicar? întrebă Silence, privindu-i pe cei doi. Ai afaceri necurate cu un om al bisericii?

– Nu, nu, nu! Vicarul Whitechapel nu e deloc un om al bisericii. Face gin și... Bran se opri, încercând să găsească cuvântul care să nu ofenseze urechile delicate ale lui Silence.

– E rău, interveni Fionnula și, făcându-și cruce, adăugă: E răul în persoană.

Silence se cutremură de groaza din vocea Fionnulei și se uită la Mary, care se juca liniștită pe canapea.

– E dușmanul lui Mickey O'Connor, nu-i așa? Unul dintre cei despre care domnul O'Connor crede că ar putea să-i facă rău lui Mary.

Bran nu răspunse, dar privirea sumbră pe care o aruncă asupra lui Mary vorbi de la sine.

– Atunci ar fi bine să pleci, îi spuse Fionnula încet.

El încuviință din cap și ieși fără alte comentarii.

Silence răsuflă îngândurată și se aplecă să o ridice pe Mary. Îi trecuse prin cap la un moment dat că poate O'Connor inventase tot discursul acela despre dușmanii care i-ar putea face rău lui Mary. Se gândise pentru câteva clipe că era un joc de-al lui și că le voia pe ea și pe Mary din motive pe care Silence nu le-ar putea înțelege. Ei bine, această frântură de gând fu acum îndepărtată complet. Teama de pe fața Fionnulei fusese reală, la fel și vocea lui Bran când vorbise despre Vicar. Oricine ar fi fost acest Vicar, pericolul pe care îl prezenta părea cât se poate de real.

Ei bine, Mickey O'Connor o fi el un pirat arogant, dar erau în siguranță în palatul lui. Silence oftă și începu s-o dezbrace pe Mary Darling pentru baie, iar gândurile ei se îndreptară în altă direcție.

– Bran pare un băiat de treabă.

– Da, admise servitoarea roșind în timp ce turna cu grijă apa caldă într-o cădiță, încercând-o cu cotul.

– Și destul de frumușel, adăugă Silence.

Fionnula tresări și stropi pe jos cu apă. Se uită la băltoacă, apoi își ridică privirea îngrijorată la Silence.

– E prea frumușel pentru mine, nu-i așa?

– O, nu, n-am vrut să spun asta, răspunse Silence, care voise s-o tachineze, nu s-o rănească.

– Ba da, este, se lamentă Fionnula. Are ochii atât de albaștri și o față atât de frumoasă! Văd cum îl privesc alte fete și tot ce vreau e să le smulg părul din cap.

– Le privește și el? o întrebă Silence în timp ce o băga pe Mary în cădiță.

– Nuuu..., răspunse Fionnula cu o ușoară ezitare.

– Atunci nu trebuie să-ți faci griji, o liniști Silence în timp ce o săpunea pe Mary, care era încă ocupată cu sfoara pe care o înmuia în apă și apoi și-o așeza peste burtică. Sunt convinsă că te place.

Fionnula își mușcă buza de jos nesigură, apoi se lumină la față. Scoase din buzunarul șorțului un pachet.

– V-am mai adus ceva de mâncare, domniță! șopti ea.

– Drăguț din partea ta, răspunse veselă Silence în timp ce-și despacheta a patra masă pe ziua aceea – al treilea prânz sau poate o cină timpurie.

În ritmul acesta, s-ar putea îngrășa pe durata curei de înfometare impuse de O'Connor. Nu se putea împiedica să nu se întrebe dacă Mickey O'Connor era chiar orb de nu observa că oamenii lui îi aduceau de mâncare împotriva ordinelor sale. Oare care ar fi fost pedeapsa piratului pentru această nesupunere?

Winter Makepeace se trezi în dimineața următoare cu un geamăt provocat de durerea pe care o simțea în tot corpul. Camera era cufundată încă în întuneric – zorile aveau să se ivească peste o oră sau chiar mai târziu –, dar, cu toate acestea, știa că era exact cinci și jumătate, căci aceea era ora la care corpul său se obișnuise să se trezească.

Se ridică în capul oaselor în patul său îngust, simțind un junghi în coapse, de la ziua pe care și-o petrecuse călărind.

Cum trăia la Căminul pentru orfani și copii abandonați, iar școala unde le preda unor băieți nu prea disciplinați era la o aruncătură de băț, nu era nevoie să călărească în mod normal. Însă, pentru călătoria la Oxford, fusese nevoit să închirieze un ponei. Își frecă picioarele vreun minut, apoi se ridică, alungându-și durerile din minte. Nu îl ajutau cu nimic și, oricum, aveau să se atenueze în curând.

Trebui să-și plece capul în timp ce se încovoia deasupra lavoarului, ca să se spele pe față. Camera lui era sub streașină, iar acoperișul se înclina brusc, dar lunile în care trăise în acel spațiu înghesuit îl obișnuiseră cu încăperea, astfel că se putea mișca fără să dea cu capul de vreo grindă, chiar și pe întuneric.

Îmbrăcat în cămașa albă și veston, pantaloni și haină negre, Winter deschise fereastra podului pentru a arunca apa folosită pentru spălat. Cerul căpăta o culoare roz-cenușie, lăsând la iveală siluetele acoperișurilor din St. Giles. Winter le privi pentru o clipă, înainte de a închide fereastra cu fermitate și a aprinde o lumânare. În următoarea oră, lucră încontinuu la un birou îngust, scriind și citind. O parte din munca sa consta în pregătirea lecției pentru acea zi, dar coresponda și cu savanți în filosofie și religie, atât din Anglia, cât și de pe continent. De fapt, recenta sa călătorie la Oxford fusese în scopul de a vizita o veche cunoștință, un filosof în vârstă, aflat pe patul de moarte.

Când cerul se lumină de-a binelea, Winter se ridică și se întinse, apoi stinse lumânarea.

Încuie camera cu atenție în urma lui și se opri pentru o clipă, privind către ușa dormitorului surorii sale Silence. Nu văzu lumină, așa că își imagină că probabil dormea. Se gândi dacă să o trezească, apoi se hotărî să n-o facă. Lui Silence i-ar prinde bine câteva minute în plus de odihnă. Coborî zgomotos scările, aproape intrând într-un băiețel care pândea la una din cotituri. Winter îl luă de guler (învățase de mult, din cariera sa de profesor al acestor drăcușori, că era mai bine să-i prinzi întâi și după aceea să-i întrebi).

– De ce nu iei micul dejun cu ceilalți băieți, Joseph Tinbox?

Joseph, cu fața pistruiată ascunsă de haina lui Winter, își ridică ochii spre el.

– Tocma' ce coboram, domnule Makepeace.

– Chiar așa? întrebă Winter sceptic, aruncând o privire fulgerătoare la obiectul pe care Joseph încerca să-l ascundă la spate. Și ce intenționezi să faci cu praștia asta?

Joseph făcu ochii mari, imitând excelent inocența, în fața curelei de piele dinaintea ochilor săi.

– Am găsit-o pe scări, pe cuvânt!

Winter își ridică o sprânceană, continuând să-l privească pe băiat în ochi.

– Joseph, spuse Winter blând, știi că nu încurajez minciuna în această casă. Cuvântul unui om este o comoară pe care o poartă cu sine, oricât de sărac ar fi. Să-l risipești cu nepăsare este un semn nu numai de prostie, ci și de hoție. Acum, spune-mi, este a ta?

– Da, domnule, zise băiatul înghițind în sec.

– Sunt nemulțumit să aud că te-ai jucat cu o praștie, spuse Winter calm, dar mulțumit că mi-ai spus adevărul. Drept pedeapsă, aș dori să cureți soba din bucătărie și să freci plăcile din jurul ei.

– Ah, începu iarăși Joseph, dar își înăbuși geamătul. Da, am înțeles, domnule.

– Bine, spuse Winter și-i dădu drumul băiatului, confiscându-i praștia și făcându-i semn să o ia înainte pe scări.

Coborâră în tăcere, dar, când ajunseră la ultima treaptă, Joseph îndrăzni să-i vorbească:

– Domnule!

– Da?

Winter își îndreptă privirea către băiat. Acesta își mută greutatea de pe un picior pe altul, încurcat.

– Îmi pare rău, domnule!

– Toți facem greșeli, Joseph, spuse Winter cu blândețe. Așa poți deosebi un om cinstit de unul necinstit.

– Da, domnule! reuși Joseph să spună, cu fruntea încrețită, încercând să înțeleagă cele spuse de Winter.

Băiatul intră în bucătărie, recăpătându-și aproape complet tonul voios. Winter zâmbi în timp ce-l urmărea. Nu era prima discuție de genul acesta pe care o avusese cu Joseph și nu se aștepta să fie nici ultima, dar, în sufletul lui, băiatul era un copil bun.

Bucătăria căminului era luminoasă și plină de zarvă. Două mese lungi ocupau centrul încăperii aglomerate – una pentru băieți

şi una pentru fete. Joseph Tinbox se duse la masa băieţilor şi sări pe una dintre băncile lungi.

– Bună dimineaţa, domnule Makepeace, spuse Alice, una dintre menajere.

– Bună dimineaţa şi ţie, îi răspunse Winter dându-i urciorul pe care-l adusese cu el de sus.

– Oh, mulţumesc, domnule, că m-aţi scutit de un drum până sus, zise Alice şi zâmbi, luminându-se la faţă şi grăbindu-se să prindă o cană cu lapte care era pe cale să se verse.

– Copii, îşi ridică vocea Nell Jones, şefa menajerelor. Vă rog să-i spuneţi bună dimineaţa domnului Makepeace.

– Bună dimineaţa, domnule Makepeace! răspunseră imediat copiii, în cor.

– Bună dimineaţa, copii! spuse Winter, în timp ce se aşeza pe bancă.

Nell se grăbi să-i pună în faţă un castron cu terci şi o cană de ceai.

– Mulţumesc, spuse Winter în timp ce sorbea din ceai şi, uitându-se peste masă la un băieţel cu părul negru care se scobea somnoros în nas, îl întrebă: Ai dormit bine, Henry Putman?

Toţi băieţii de la orfelinat fuseseră creştinaţi cu numele Joseph şi toate fetele cu numele Mary, cu excepţia lui Henry Putman. Când Henry ajunsese la orfelinat, la vârsta de patru ani, ceruse să-şi păstreze numele. Şi cum, spre deosebire de ceilalţi orfani, era destul de mare să poată vorbi, dorinţa-i fusese îndeplinită.

La întrebarea lui Winter, Henry îşi scoase degetul din nas.

– Da.

Băiatul mai mare, care stătea alături de Henry, îi dădu un ghiont. Henry îl privi furios.

– Domnule, şuieră băiatul mai mare.

– Oh! exclamă Henry. Da, *domnule*, am dormit bine, cu excepţia visului.

Winter, conştient de faptul că subiectul cu visele ar dura cât tot micul dejun, murmură doar un „serios?" Însă Henry se pornise.

– Despre broaşte a fost, nişte broaşte mari. Cât nişte *vaci*.

Henry îşi desfăcu larg braţele pentru a arăta mărimea extraordinarelor creaturi, aproape dărâmând castronul cu terci al băiatului de lângă el.

Winter prinse castronul cu îndemânarea căpătată în anii de experienţă. Băiatul mai mare avea alte probleme.

– Broaştele nu pot creşte atât de mari, toată lumea ştie asta.

Winter se adresă băiatului mai în vârstă cu blândeţe:

– Joseph Smith, l-ai putea informa pe Henry despre consideraţiile tale asupra mărimii broaştelor din vise într-un mod mai politicos.

Pentru o clipă, ambii băieţi tăcură, în vreme ce meditau la vorbele lui Winter, iar acesta din urmă putu în sfârşit să ia o gură de terci. Apoi Joseph Smith spuse:

– Nu cred că broaştele cresc aşa mari ca vacile.

– În visele mele cresc, replică Henry Putman hotărât, tranşând problema.

Un ţipăt brusc îl făcu pe Winter să se întoarcă spre masa fetelor, şi observă că Silence nu coborâse la micul dejun. Se uită la Nell şi îi făcu semn.

– Cred că ar fi timpul să o trezeşti pe sora mea.

Nell îşi plecă privirea, iar Winter avu dintr-odată un vag sentiment de nelinişte.

– Ăăă... domnule... în legătură cu...

– Da? o încurajă el, observând că Nell nu-şi găsea cuvintele.

– Nu-i aici.

– Poftim?

– Doamna Hollingbrook a plecat de acasă alaltăieri, spuse Nell în grabă ca şi cum ar fi vrut să scape cât mai grabnic de greaua povară. Şi Mary Darling e cu ea.

Copiii începură să se potolească, intuind pericolul care plutea în aer.

– Unde este sora mea? întrebă Winter cu blândeţe.

– A plecat să locuiască la palatul lui Mickey O'Connor, răspunse Nell cu un nod în gât.

Silence tocmai ce îi dăduse lui Mary Darling să mănânce puţin terci în acea dimineaţă, când auzi în depărtare pe cineva strigând. Fionnula îşi ridică privirea. Silence se opri, cu ultima linguriţă de terci întinsă spre Mary. Copila nu mai era interesată de mâncare, fiind ocupată să se joace cu castronul, ignorând linguriţa. Silence o bătu uşor pe umăr.

– Mary, trebuie să termini de mâncat!

Strigătele se auziră din nou, iar una dintre voci îi părea cunoscută. Silence fu cutremurată de un fior. Lăsă linguriţa şi alergă spre uşă.

– Domniţă, n-aveţi voie..., îi strigă Fionnula în timp ce deschidea uşa.

– Cine este jos? îl întrebă pe Bert.

El deschise gura să-i răspundă, dar ea fugise deja pe lângă el.

– Hei! ţipă Bert indignat.

Silence fugi pe scări în jos, îngrijorată de liniştea neobişnuită. Ce i-o fi făcut? Ajunsă în holul de jos, dădu peste un spate masiv, care-i bloca drumul.

– Of! îngăimă ea, încercând să treacă de Mickey O'Connor.

Îl văzu pe Winter stând nemişcat, înconjurat de piraţi. Mickey O'Connor o trase înapoi spre el şi o cuprinse de talie, pentru a o împiedica să înainteze. Silence tresări când Mick o atinse. Parfumul exotic de tămâie o înconjură. Nu-l mai văzuse de când se certaseră în seara cu cina, şi parcă uitase deja intensitatea prezenţei lui.

– Ia mâna de pe sora mea! spuse Winter.

– Sunt dornic să mă înclin în faţa poruncilor dumitale, domnule Makepeace, îi răspunse O'Connor, trăgând-o şi mai aproape pe Silence. Cu toate astea, conştiinţa nu mă lasă, atâta vreme cât doamna nu-mi cere s-o fac.

– Silence? zise Winte şi o fixă cu privirea.

Ea înghiţi în sec. Winter îi aruncă o privire fulgerătoare. Stătea îmbrăcat în hainele lui negre, cu pumnii strânşi. La fel ca toţi fraţii ei, Winter prefera să-şi poarte părul şaten-închis fără perucă şi prins simplu la spate. Piraţii înarmaţi care îl încercuiseră păreau periculoşi într-un mod comic, şi totuşi, reuşise să treacă de poartă şi să ajungă în palatul atât de bine păzit al lui Mickey O'Connor. Poate că, datorită figurii autoritare a lui Winter, piraţii nu-l opriseră.

Silence se răsuci în braţele domnului O'Connor şi-l privi. Faţa ei era atât de aproape de a lui, încât îi putea vedea fiecare geană în parte şi putea observa ridurile mici din colţurile ochilor lui de un căprui profund.

– Lasă-mă să vorbesc cu el.

Ochii aceia pătrunzători se mijiră. Piratul nu arăta deloc bucuros.

– Te rog, şopti ea.

– Cum doreşti, spuse Mickey îndepărtându-şi braţele şi privind peste ea, către Winter. Cinci minute, domnule Makepeace, nici un minut în plus. Poţi vorbi cu încântătoarea dumitale soră în bibliotecă.

„Mickey O'Connor are o bibliotecă?" Pentru o secundă, Silence fu distrasă de gândul că acest bărbat scandalos de viril s-ar putea arăta interesat de studiul a tot felul de cărţi prăfuite.

Această imagine se spulberă totuşi când fură conduşi în bibliotecă. Cu siguranţă, se cuvenea ca Mickey O'Connor să aibă o bibliotecă cum ea nici nu-şi imaginase vreodată. Era o încăpere de dimensiuni potrivite, dar, de la lemnul de trandafir al tavanului şi până la covorul persan gros, întreaga încăpere era fantastică. Camera era decorată cu statuete vechi, fără îndoială furate. Era o Diană la vânătoare, încadrată de ogarii ei. Mai era un bust al unui demnitar bărbos din vechime. Şi cărţile! Peste tot erau cărţi deschise, fiecare fabulos ilustrată – de la o ediţie cu animale exotice, la o carte mică de rugăciuni lucrată delicat în aur.

– Dumnezeule! spuse Silence cu veneraţie, privind încăperea atât de rafinată. Ai văzut vreodată un loc mai minunat, Winter? Deşi n-ar strica şi nişte fotolii, comentă ea încruntată.

– În momentul acesta, sunt mai degrabă interesat de tine decât de cameră, surioară! răspunse Winter sec.

Silence roşi, apoi îşi privi fratele. Părea foarte îngrijorat. Trase aer în piept şi îşi netezi cu o mână şorţul pe care şi-l pusese din obişnuinţă în acea dimineaţă.

– Îmi pare rău că am plecat de acasă atât de brusc. Ştiu că trebuie să te fi tulburat...

– Dacă m-a tulburat? repetă Winter. Categoric! Eşti ţinută aici împotriva voinţei tale?

– O, nu!

– Nu sunt un bărbat care să-şi piardă minţile – dacă aş fi fost, aş fi chelit până acum, smulgându-mi părul pe drumul încoace. Tocmai Mickey O'Connor, Silence?

Ultimele cuvinte le spusese încet, dar se ascundeau multe în spatele lor. Winter o văzuse când se întorsese de la O'Connor data trecută. Ştia ce-i făcuse şi bănuia ce era mai rău.

– Este tatăl lui Mary Darling.

El ridică întrebător din sprâncene.

– Spune că Mary trebuie să rămână aici, pentru că este în pericol din cauza duşmanilor lui. Dar m-a lăsat şi pe mine să rămân, ca să pot avea grijă de ea.

Winter închise ochii, şi, când îi deschise la loc, se putea citi durere în ei.

– Dacă fetiţa este cu adevărat a lui, atunci nu mai poţi fi legată de ea, trebuie să renunţi.

– Nu! Nu înţelegi! Domnul O'Connor mi-o va lăsa pe Mary Darling *pentru totdeauna* de îndată ce duşmanii nu vor mai reprezenta o ameninţare. Nu-ţi dai seama? Pot să o iau de aici.

– Cred că mai degrabă aş putea avea încredere în cuvântul unui şarpe decât în cuvântul domnului O'Connor.

– Dar...

Winter făcu un pas în faţă şi-i atinse cu blândeţe braţul.

– Se foloseşte de tine, surioară. Poate te vede doar ca pe o distracţie. Sau poate are un plan mult mai meschin, dar, în orice caz, poţi fi sigură de un lucru: pe Mickey O'Connor îl interesează doar să-şi satisfacă plăcerile. Nu-i pasă nici de tine, nici de Mary Darling.

– Un motiv în plus să rămân, şopti ea. Winter, o iubesc pe Mary! Nici dacă aş fi născut-o eu nu ar fi fost mai mult fiica mea. Nu aş putea să o las singură aici, chiar dacă nu aş mai avea nici o speranţă să o aduc acasă. Dar, cum eu am o speranţă, ei bine, nu îmi rămâne decât să mă agăţ de ea.

– Reputaţia îţi va fi compromisă dacă vei continua să locuieşti aici.

– Reputaţia mea este deja compromisă.

– Din cauza *lui*.

Winter ridica foarte rar tonul, îşi arăta arareori emoţiile de orice fel, dar rostise acel „lui" cu un dezgust profund. Silence făcu ochii mari. Ştia că Winter nu-l plăcea pe O'Connor, dar nu fusese conştientă de ura pe care fratele său i-o purta piratului.

– Winter...

– Te va distruge pe tine şi va distruge şi căminul din cauza ta, adăugă Winter când îşi recăpătă controlul. Nu ne putem permite

acum să se facă speculaţii pe seama demnităţii tale. Gândeşte-te la orfelinat, dacă la tine nu vrei să te gândeşti.

Silence închise ochii, simţind că i se făcea rău. Îl dezamăgise, trădându-i încrederea, dar...

– Îmi pare rău, îmi pare sincer rău de cămin, însă este vorba despre *Mary Darling*, Winter. Te rog, ea e tot ce mi-a rămas.

– *Hristoase!*

Winter se întoarse şi se îndreptă spre un raft plin de cărţi, privind fără să vadă rândurile de volume îmbrăcate în piele scumpă.

Pentru o clipă, biblioteca fu cufundată în linişte. Silence îşi muşcă buza, privindu-şi fratele şi aşteptând să vadă dacă-i trădase încrederea pentru totdeauna. Winter era cel mai tânăr dintre fraţii ei, cel mai apropiat de vârsta ei – şi de sufletul ei. Dacă nu l-ar fi privit cu atenţie, poate nu i-ar fi observat umerii imperceptibil căzuţi.

– Ştiu ce înseamnă Mary Darling pentru tine. Am fost martorul durerii tale în acest ultim an şi am văzut cum ţi-ai recăpătat bucuria datorită ei. Dacă ăsta este singurul mod de a o păstra pe Mary, atunci rămâi.

Silence oftă şi dădu să-i mulţumească. Winter se întoarse brusc, iar ea putu să observe că ochii lui de obicei calmi, de data aceasta ardeau de furie.

– Dar am văzut ce ţi-a făcut Mickey O'Connor. Am văzut în ochii tăi. Nu te pot face să te retragi din acest plan nebunesc, dar nici nu te aştepta să fiu bucuros ştiindu-te în mâinile lui murdare.

În spatele lor, o singură bătaie din palme spulberă intimitatea bibliotecii.

Silence se răsuci. Mickey O'Connor stătea rezemat de o uşă îngustă, ascunsă viclean între lambriurile sculptate.

– Îţi apreciez aprobarea, Makepeace. Mă unge pe suflet, serios!

Winter stătea nemişcat alături de Silence, iar ei i se păru că-l vede cum se străduieşte să-şi păstreze firea, să îşi stăpânească o reacţie violentă. Ce prostie din partea ei. Winter era cel mai puţin violent om pe care-l ştia. Dar îşi puse totuşi mâna pe braţul lui.

– Voi face cum vrei, îi spuse Winter surorii sale, deşi nu-şi dezlipi nici o secundă privirea de la O'Connor. Voi pleca acum, dar, când mă voi întoarce, te voi lua cu mine. Până atunci, dacă simţi vreodată că eşti în pericol, trimite-mi vorbă, şi voi veni, zi sau noapte.

– Da, Winter, îi răspunse cu blândețe ea, înțelegând că fratele ei avea nevoie să simtă că putea controla situația.

Ochii întunecați ai lui Mickey O'Connor o priviră batjocoritor. Din fericire, Winter nu păru să vadă acea privire. Se aplecase să-și sărute sora pe obraz, repetându-i:

– Nu uita, oricând!

Ea încuviință din cap, incapabilă să vorbească din cauza nodului care i se pusese brusc în gât. Știa că Winter ținea mult la ea, dar ceea ce făcuse astăzi dovedea cu adevărat dragostea frățească: dăduse buzna, de unul singur, în palatul lui O'Connor – pentru ea. Nu știuse niciodată că o iubea atât de mult, și acum simțea, paradoxal, pierderea a ceva ce nu conștientizase până atunci. O lăsa acolo numai pentru că îl rugase ea, numai pentru că o iubea cu adevărat.

– Oamenii mei te vor conduce afară, Makepeace. Doar ca să se asigure că nu te rătăcești până la ușa de la intrare.

Winter îi aruncă o privire piratului, și, pentru o clipă, Silence își ținu răsuflarea, cât cei doi bărbați păreau a purta un dialog din priviri, apoi Winter se întoarse și părăsi biblioteca.

Silence se răsuci către Mickey O'Connor și îi spuse cu reproș:

– Nu este nevoie să îl înfurii.

– Nu? făcu piratul, apropiindu-se.

– Nu, răspunse Silence încruntată. Noi doi am încheiat deja o înțelegere, și eu nu am nici o intenție să o încalc. Winter nu se gândește decât la mine. Scoțându-l din sărite, ai fi putut stârni o ceartă destul de urâtă.

– Vezi tu, iubire, aici sunt nevoit să te contrazic, replică el ridicând din umeri. Fratele tău e un om dur. Dacă nu aș fi fost ferm, te-ar fi luat de aici cât ai clipi.

„Winter, un om dur?" gândi Silence, clătinând din cap. Era o idee tare năstrușnică. Bărbații pot fi foarte ciudați câteodată. Privi cum O'Connor își trecu peste un atlas mare, cu hărți colorate, degetele cu numeroasele inele ce sclipeau.

– N-aș fi ghicit că ai o cameră ca asta.

– Vrei să spui că lucrurile astea sunt prea rafinate pentru o brută ca mine?

– Nu! exclamă ea, deși *exact* asta voise să spună. M-am... gândit doar...

Vocea i se stinse în timp ce-i privea degetul care se oprise pe sânul Dianei. El se întoarse, surprinzându-i privirea.

– Da, doamnă Hollingbrook?

Chipul ei era în flăcări, dar îi susținu privirea. Winter nu dăduse înapoi în fața acestui bărbat, și nici ea nu avea de gând.

– Nu este nevoie de o astfel de încăpere.

– Nu e nevoie?

– Sala tronului este scandalos de ostentativă, dar îi lași și pe alții să o vadă, zise ea străduindu-se să-și pună gândurile în ordine. Este aproape un loc public, pentru că primești vizite acolo. Ostentația are un scop. Intimidezi cu ea. Dar această bibliotecă...

– Așa...

– Nu e nevoie de ea, pentru că nu o folosești pentru a-i impresiona pe alții.

El își înclină capul în timp ce o privea curios.

– Ești o femeie foarte interesantă, doamnă Hollingbrook. Dacă nu folosesc biblioteca pentru a impresiona, atunci pentru ce o folosesc? Dacă nu te superi că te întreb.

– Exact asta mă întrebam și eu. De ce să ai o asemenea bibliotecă?

Întrebarea păru a-l lua prin surprindere. O privi un moment ezitant, apoi se îndreptă spre o altă carte. Silence îl urmări curioasă cum deschide tomul.

În carte era înfățișat un gândac de culoarea smaraldului, cocoțat pe tulpina unei plante exotice. Culoarea era atât de uimitoare, atât de vie, încât insecta părea gata să se târască afară din carte. Mickey O'Connor mângâie ușor marginile paginii.

– Acum vreo opt ani, într-o noapte, am găsit o carte ca asta într-un cufăr de pe o navă care venea din Indiile de Vest.

– Adică ai furat-o, punctă Silence cu asprime.

Mickey rânji la ea, dezvelindu-și dinții albi, puternici.

– Aparținea unui proprietar de plantații de acolo, din câte am înțeles. Un om care avea sute de sclavi care munceau la trestia de zahăr, îmbogățindu-l. Da, am furat de la un asemenea om – și am dormit foarte liniștit cu gândul ăsta.

Silence privi din nou cartea. Cu siguranță nu era de acord cu furtul, dar nu era de acord nici cu sclavia.

– Ai spus că ai găsit o carte ca asta...

– Da, continuă el, privind la rându-i insecta de smarald. Am găsit-o, am deschis-o şi m-am minunat. Nu mai văzusem aşa ceva. Era plină de imagini cu fluturi. Fluturii nu-s chiar pe toate drumurile în Londra în care am crescut eu, iar fluturi ca ăia... Degetele sale trecură peste pagină ca şi cum i-ar fi văzut aievea. Ei bine, aproape că te fac să crezi în Dumnezeu.

Silence fusese crescută în Londra, dar avusese parte de ieşiri în parcuri, de excursii la Greenwich şi în alte oraşe. Văzuse fluturi, cerbi, păsări sălbatice, grădini minunate şi flori. Ce fel de copilărie avusese el de nu văzuse niciodată un fluture?

– Unde anume în Londra ai crescut?

– În St. Giles, îi răspunse, mângâind încă foile. Nu prea departe de aici.

Silence încercă să şi-l imagineze copil. Cu siguranţă fusese un băieţel frumos, suplu şi firav. Gândul îi dădu o senzaţie ciudată.

– Ai trăit cu familia ta?

– Cu mama şi cu... el.

„Oare vorbeşte despre tatăl lui sau despre al bărbat, de a rostit aşa ciudat acel «el»?" se întrebă Silence.

– Părinţii tăi stau încă în St. Giles?

El o privi ironic şi închise cartea ilustrată. Era clar că nu avea de gând să-i răspundă. Silence îşi aruncă privirea prin bibliotecă.

– Unde-i cartea?

– Care?

– Unde-i cartea cu fluturi?

– N-o ţin aici.

– Dar atunci...

– Ce curioasă mai eşti şi tu!

– Ce anume vrei de la mine? întrebă ea, simţindu-se frustrată.

– Ce te face să crezi că vreau ceva de la tine, iubire? ripostă întorcându-se spre ea, cu faţa lipsită de expresie.

Dar n-avea de gând să-l lase să scape de întrebare. Se apropie, iar el se mişcă de parcă ar fi vrut să facă un pas în spate.

– Nu trebuia să mi-o dai pe Mary Darling tocmai mie. Nu trebuia să mă implici în viaţa ta deloc. Ce urmăreşti?

El îşi feri privirea, şi maxilarul i se tensionă.

– Vă protejez pe tine şi pe copil, nimic mai mult. Tot ce trebuie să faci e să stai în camera ta şi să fii mulţumită.

Să stea în camera ei? Să fie *mulţumită?* Silence făcu ochii mari, nevenindu-i să creadă.

– Ţi se pare că sunt o păpuşă?

El îşi plecă ochii, genele sale negre umbrindu-i obrajii înainte ca el să-şi ridice iarăşi privirea spre ea.

– Nu, eşti o femeie încântătoare. N-aş putea să te confund c-o jucărie.

Buzele ei se întredeschiseră, drept reacţie tonul lui intim. Gura lui senzuală se curbă într-un zâmbet stârnit de confuzia ei.

– Cina e mai devreme în seara asta, la şapte. Sper că mă vei onora cu prezenţa ta încântătoare.

Silence rămase locului. Nu o putea prinde cu garda jos atât de uşor.

– Dimpotrivă. N-am nici cea mai mică intenţie să cinez cu tine, domnule O'Connor.

Lui Mick, îi pieri zâmbetul de pe faţă, lăsând în loc o expresie înfricoşătoare, sumbră.

– Atunci mergi fuguţa în camera ta, iubire, până vei găsi de cuviinţă să te răzgândeşti, spuse el, apoi se întoarse şi părăsi încăperea.

Capitolul 4

Dar se întâmplă un lucru foarte ciudat. Când înserarea se lăsă peste grădinile regelui, toţi cei trei nepoţi aţipiră, şi în curând adormiră. Dimineaţă, se treziră, şi nici unul din ei nu-şi putu aminti ceva. Nepoţii fură nevoiţi să-i mărturisească regelui că nu putuseră prinde hoţul. Dar, când Clever John îşi trecu mâna prin păr, o pană verde căzu...

din *Clever John*

– Dar nu se poate! strigă Fionnula în dimineaţa zilei următoare.

– Cine spune? întrebă Silence încăpăţânată, cercetând holul.

Harry era la masă, iar pe Bert îl trimisese după o servitoare. Avea la dispoziţie cel mult un minut, cât erau paznicii ocupaţi.

– Stăpânu', el spune! ripostă Fionnula deznădăjduită. A dat ordin să nu părăsiți camera până când n-o să fiți de acord să luați masa cu el.

– Mickey O'Connor nu e și stăpânul meu! pufni Silence.

– N-o fi, spuse Fionnula, dar e obișnuit să fie ascultat.

– Atunci, domnul O'Connor va avea o surpriză.

Silence se furișă din cameră cu Mary Darling în brațe și alergă ușurel înspre capătul holului – departe de scările pe care coborâse Bert. Se opri în colț, pentru a-și trage sufletul, apoi continuă drumul mult mai calmă.

Cineva o atinse pe umăr, iar Silence fu cât pe ce să scoată un strigăt.

– Unde aveți de gând să vă duceți? șopti Fionnula.

– Nu știu, dar Mary are nevoie și de alte locuri pe care să le exploreze. Poate în vreun salon?

Fionnula o privi șovăitoare.

– Nu cred că Stăpânu' are timp de stat prin saloane. Nu-i chiar un boiernaș.

– Sau în bibliotecă! E chiar sub noi. Dar nu vreau să-ți fac probleme. Poate ar fi trebuit să te leg în cameră? Putem spune că te-am imobilizat.

– Ca și cum ar crede cineva, replică Fionnula și-și dădu ochii peste cap.

Din spatele lor se auzi un sunet teribil. „Hei!" Bert descoperise camera goală.

Mary începuse să se agite în brațele ei, privind peste umărul lui Silence. Ajunseră la scări tocmai când Bert le prinse din urmă.

– Unde credeți că mergeți? gâfâi Bert.

– În bibliotecă, răspunse Silence cu grație și ce începu să coboare.

– Chiar lângă birou' Stăpânului! făcu Bert batjocoritor. N-o să aibă de făcut decât doi pași pe coridor.

Vestea făcu pulsul lui Silence să o ia razna. Ajunsese deja jos, dar nu se opri, ci trecu mai departe spre un alt coridor. Mickey Cuceritorul avea să descopere nesupunerea ei – de fapt, chiar spera să se întâmple așa –, dar asta nu o putea face să se răzgândească. Era important să-și afirme drepturile, dorința ei de a nu fi tratată ca un pion la cheremul lui Mickey O'Connor. De fapt...

Niște mâini puternice o prinseră de talie, iar Silence scăpă un țipăt. Era ridicată cu tot cu Mary Darling, care stătea agățată de ea.

– De ce nu e doamna Hollingbrook în camera ei? se auzi vocea lui Mickey, mult prea calmă, în spatele ei.

Silence își întinse gâtul și văzu că piratul o ținea la o lungime de braț distanță, cu chipul lipsit de expresie. Se încruntă și-și întoarse privirea, dând cu ochii de Fionnula, care încremenise, în timp ce Bert deschidea și închidea gura, ca un pește pe uscat.

– Nu-s ei vinovați! izbucni Silence. E numai vina mea!

– Nici nu mă îndoiam, i-o trânti O'Connor. Ia copila!

Fionnula se apropie și, înainte ca Silence să mai poată spune ceva, Mary se trezi în brațele servitoarei. Silence încercă în zadar să protesteze.

– Tăcere, șopti piratul.

Și, cumva, vocea lui joasă părea mai înspăimântătoare decât dacă ar fi strigat.

Mick o ridică și mai mult, iar Silence se trezi aruncată pe umărul lui – într-o poziție extrem de umilitoare –, cu o mână fixată ferm pe fund, imobilizând-o.

– Lasă-mă jos! strigă ea cât putu de demn, având în vedere că tot sângele îi coborâse în cap.

El nu se obosi să-i răspundă, ci pur și simplu se întoarse și o porni pe hol.

– Domnule O'Connor! strigă din nou Silence, care se văzu nevoită să-l prindă de șolduri dacă nu voia să dea cu nasul de dosul lui extrem de ferm.

Mick nu-i răspunse, ci urcă scările, aparent fără nici un efort, deși o ținea cu un singur braț, dar lui Silence i se păru că-l aude mormăind ceva în barbă. Sau poate înjura. Înghiți în sec. Îl înfruntase de data aceasta și-l umilise în fața oamenilor lui și a Fionnulei. Exista o posibilitate destul de mare ca mânia lui să capete o manifestare fizică. Dar era hotărâtă să nu i se supună, indiferent de consecințe.

Așadar, Silence era deopotrivă sfidătoare și temătoare în clipa când se trezi aruncată cu putere pe pat, câteva minute mai târziu. Salteaua moale o făcu să salte ușor, și ea se strădui să își îndepărteze părul de pe chipul înfierbântat. Trebuia să pară hotărâtă, dar

stăpână pe ea. Cu toate astea, nu-şi putu opri un fior când, în cele din urmă, îl privi. Mickey O'Connor se înălța în fața ei, cu brațele încrucişate şi cu picioarele depărtate.

– Pe toți Dumnezeii, ce-a fost în capul tău?

– Voiam să ies la plimbare.

– Când eu ți-am poruncit să rămâi în camera ta? întrebă el şi se aplecă, apropiindu-şi fața frumoasă de a ei.

– Da, spuse ea, umezindu-şi buza de jos.

Pentru o clipă, privirea lui Mick fu atrasă de gestul făcut de ea şi zăbovi asupra gurii ei, apoi îşi reveni şi îi spuse:

– *Nimeni* nu îmi nesocotește ordinele în propria mea casă!

Silence nu era sigură că avea să reuşească să vorbească. Era atât de aproape de ea, încât îi putea simți respirația pe obraz. Era copleşitor, mult mai mare şi mai puternic decât ea. Dar era hotărâtă.

– Evident, cineva o face acum.

Nările lui se dilatară şi, pentru o secundă, ea-şi ținu răsuflarea. Apoi, brusc, Mick se îndreptă şi o porni spre uşă. O deschise cu putere şi o privi.

– Rămâi în nenorocita ta de cameră, altfel jur c-o să regreți.

Pereții se cutremurară când trânti uşa.

Silence putu într-un final să respire şi se întinse pe pat. Se simțea de parcă înfruntase o furtună, însă un singur gând îi suna glorios în minte: ea, Silence Hollingbrook, o văduvă neajutorată, tocmai îl înfruntase pe Mickey O'Connor Cuceritorul, cel mai temut pirat din Londra.

„Ce făptură încăpățânată!" gândi Mick în timp ce se îndrepta spre scări. Când dădu peste găleata şi cârpele uitate neglijent de vreo servitoare, le zbură din drumul lui cu un şut. Sunetul găleții care se rostogolea veni ca o binefacere, dar nu-i domoli dispoziția sumbră. De ce nu voia să stea liniştită în camera ei? De ce dracu' nu i se *supunea*? Habar n-avea cum naiba urma să reacționeze dacă ea nu se potolea. Gândul de a-i provoca orice fel de durere nici nu intra în discuție, şi dacă n-o putea pedepsi fizic...

Mick se opri în capul scărilor şi privi o pictură de pe perete. Era o veche Madonă cu pruncul, cu aura aurită. Chipul Fecioarei era dezaprobator, având o stranie nuanță de verde. Văduva

se afla în casa lui de numai două zile şi deja îi dăduse peste cap traiul obişnuit.

Auzi pe cineva dregându-şi glasul în spatele său.

– Ce dracu' e, Harry? mormăi Mick fără să se întoarcă.

– Îmi cer iertare, domnule, dar Bert e supărat că doamna Hollingbrook a reuşit să-i scape, şi mă gândeam...

Mick clătină din cap.

– N-am chef să vorbesc despre *ea* acum!

– Ăăăă...

– Altceva?

– Bran aşteaptă s-afle când o să vorbeşti cu proprietaru' navei *Alexander*.

– După cină, dar înainte de miezul nopții, răspunse Mick întorcându-se. Lasă omu' să doarmă liniştit în casa lui a mare, crezând că Mickey O'Connor a uitat că nu şi-a plătit partea de la ultima nenorocită de navă.

– Liniştit sau nu, ar fi nebun să nu se păzească de numa'.

– Cu siguranță, admise Mick şi o porni în jos pe coridor. De-aia o să-i iau pe Pat şi pe Sean, nu numai pe Bran.

– Crezi că-s de-ajuns? întrebă Harry, grăbindu-se, ca să țină pasul cu el

– Da. O să-l aşteptăm în camera lui când s-o duce la culcare. Şocul de-a vedea patru oameni înarmați în propriul dormitor va fi, zic eu, îndeajuns să-l înmoaie.

Mick înlemni în mijlocul dormitorului. Patul său era imens, cu stâlpi de jur împrejur, groşi cam cât un picior de om. Încăpeau fără probleme el şi încă două persoane şi, la o adică, ar mai fi încăput încă trei. Patul era atât de mare, încât oricine ar fi părut mic în el. Însă nu şi câinele uriaş care trona peste perne. Animalul stătea tolănit, cu burta la vedere, cu labele din față în aer, capul imens întors într-o parte, fălcile căscate şi limba atârnându-i.

– Ce caută Lad în patul meu? întrebă Mick încet.

Auzindu-şi numele, Lad deschise ochii mici ca de porc, privindu-şi extatic coada, cu care biciuia aşternuturile.

– Ah, spuse Harry scărpinându-se după o ureche. Păi, părea atât de nefericit afară în curte de unul singur, că mi-a părut rău să-l las aşa părăsit.

– Jos! îi comandă Mick câinelui.

Lad se transformă într-o clipă. Își plie urechile triunghiulare pe spate, își îngustă îngrijorat ochii și se rostogoli pentru a se târî pe burtă spre marginea patului.

– Are noroi pe labe cumva? izbucni Mick revoltat.

– Cre' că da, răspunse Harry, prefăcându-se uimit.

– Hristoase!

Mick privi dezgustat cum Lad alunecă cu un sunet înfundat pe podea. Câinele credea probabil că fusese iertat sau uitase că Mick era supărat pe el, căci se zbenguia și sărea ca un mieluțel.

– Nici măcar nu-i câinele meu, bombăni Mick.

Lad se opri, cu un picior din spate întins în lateral, cu limba atârnându-i, rânjind la el. Îl ignora complet pe Harry, stăpânul lui.

– Câinele te iubește, spuse Harry.

– Eu nu! Du bestia în curte și pune să-mi fie curățat patul.

– Sigur, sigur! spuse Harry, fără să se miște însă. Și doamna Hollingbrook?

– Ce-i cu ea?

– Ăăăă... credeam că o plimbare prin juru' palatului cu copilul ar face-o să se simtă mai puțin îngrădită...

– Femeia aia nu merge nicăieri până nu va face ce-i spun eu! zbieră Mick, făcându-l pe Lad să-și înalțe capul.

– Înseamnă că n-o să coboare nici în seara asta la cină? întrebă Harry, cu ochii săi triști încă plini de speranță.

– Nu, decât dacă se răzgândește, răspunse Mick cu amărăciune. Ea și drăcușorul ăla de copil o să rămână în cameră, cu mâncare numai pentru fată, până când încăpățânata se hotărăște să coboare la masă.

Harry își lăsă capul pe spate și își pironi privirea în tavan.

– Ce? îl întrebă Mick pe Harry.

– Nica, doar c-am observat din experiența cu femeile că uneori bărbatul tre' să arate puțină bunătate.

– Nu i-am dat un pat și o cameră de regină? întrebă Mick pe un ton blând, periculos.

– Ba d-da...

– Și nu i-am oferit tot ce avea nevoie?

– Păi...

Harry părea a se îndoi.

– Tot ce i-am cerut a fost să ia cina cu mine! continuă Mick fluturându-și mâna prin aer. Nici o altă muiere nu mi-a nesocotit ordinele așa fățiș!

– Da, dar majoritatea sunt târfe sau servitoare, îi atrase Harry atenția. Doamna Hollingbrook nu-i așa, adăugă Harry și făcu precaut un pas în spate.

Pentru un moment, Mick rămase privindu-l pe Harry. Dumnezeule, de când se complicase viața lui într-atât încât trebuia să se justifice în fața lui Harry? O avea pe Silence lângă el. O adusese unde voise. Nu ar fi trebuit să fie așa. Nu ar fi trebuit să-i întoarcă viața cu susul în jos!

– De ce nu poate trăi aici fericită? îngăimă Mick.

– Poate pen' că-i femeie. Au și ele mintea lor, zise Harry și ridică din umeri.

– Ordinele mele rămân aceleași. N-o fi nici târfă, nici servitoare, da' să fiu al naibii de nu va învăța să mi se supună!

Harry și Lad îl priviră amândoi, cu ochii căprui injectați, ciudat de asemănători, cu tristețe și dezaprobare.

– Gata! spuse Mick și le făcu iritat semn să plece.

Câinele și bărbatul se întoarseră și se îndreptară spre ușa dormitorului.

– Și ține câinele departe de casa mea! strigă după ei.

Până seara, Silence înnebunise de furie, închisă în cameră.

– Nu mă poate ține încuiată aici ca pe un prizonier! bombăni ea către Fionnula.

– Da, domniță, spuse aceasta, incredibil de calmă având în vedere că o ascultase pe Silence mai toată ziua.

– Îmi pare rău, dar asta e de-a dreptul... *medieval*. Cine se crede Mickey O'Connor? Vreun zeu păgân?

– Oh, nu, domniță! răspunse Fionnula cu sinceritate. Nu se crede zeu. Da' un prinț sau chiar un sultan de există pe acolo prin ținuturile păgâne...

– Asta se crede, de-aia-i așa arogant!

Silence se apropie de ferestre. Aveau draperii de culoarea trandafirilor, poate pentru a ascunde vederii faptul că fuseseră

zăbrelite. Putea să vadă prin ele doar o parte din stradă, dacă privea printr-o crăpătură.

– E imposibil! Înțeleg că nu-i pasă că înnebunesc izolată aici, dar ar trebui să se gândească măcar la fiica lui!

Mary Darling scânci drept răspuns. În acea după-amiază, fetița explorase încă o dată fiecare colț al camerei, fusese luată de lângă foc de vreo câteva ori și fusese salvată de sub pat de vreo două ori. Acum stătea bosumflată, jucându-se cu linguriță și restul de mâncare de la cină.

Stomacul lui Silence chiorăi la vederea vaselor goale. Îi spusese Fionnulei că nu mai putea accepta să i se aducă mâncare pe furiș, nu după modul în care-l sfidase pe O'Connor în acea dimineață. Fionnula, Bert și Harry aveau deja destule probleme din cauza ei.

– Ați putea coborî să luați masa cu Stăpânu', spuse Fionnula precaută.

– Nu. Atâta timp cât îmi ordonă, nu!

Fionnula își plecă privirea.

– Îmi pare rău, îi spuse Silence.

Nu era vina fetei că O'Connor era o fiară despotică. Silence își puse mâinile în talie. Acceptase să trăiască acolo, cu el. Era o femeie singură, fără nici o putere în palatul lui Mickey O'Connor. Refuzul de a lua masa cu el era *singura* ei modalitate de a atrage atenția. E prea mult, își spuse Silence și ieși din cameră.

– Ce faceți? țipă Fionnula, care o luă pe Mary în brațe și fugi după ea.

– Doamnă! Harry se ridică alarmat. Bert era aparent în dizgrație, căci nu-l mai văzuse de la escapada ei de dimineață.

– Mă duc să schimb câteva cuvinte cu sultanul! le răspunse amândurora cu hotărâre.

Se întoarse și o luă în jos pe scări, înainte să mai apuce vreunul din ei să protesteze. Un minut mai târziu, deschidea ușa dormitorului lui Mickey cu o smucitură, îmbărbătându-se. Constată cu dezamăgire că încăperea era goală.

– E plecat cu treabă, îi spuse gâfâind Fionnula, care reușise s-o prindă din urmă, cu Mary în brațe. A spus la cină. Haideți înapoi, domniță! Nu tre' să fiți găsită aici!

Silence ignoră avertismentul, fascinată de cameră. Fusese acolo în acea noapte, în urmă cu un an. O condusese în dormitorul lui extravagant, îi dăduse să mănânce, o obligase să stea în patul lui imens și, în timp ce o privea, începuse să-și descheie cămașa elegantă, din dantelă fină. Degetele lui lungi parcă o hipnotizaseră. Își amintea cum îl privise încremenită, cu gura uscată de frică, cum își dezgolise pieptul și, apoi, privind-o sardonic drept în ochi, își ridicase brațele, trăgându-și cămașa din spate peste...

O mișcare bruscă în pat o făcu să țipe. Silence nu-și putu înăbuși un fior.

– Ce Dumnezeu e asta?

– Lad, jos din pat, strigă Fionnula.

Un câine imens își înălță capul, ochii mici trădându-i îngrijorarea. Animalul sări neîndemânatic pe podea și se repezi spre ele.

Silence se dădu imediat înapoi, pregătită să-i trântească ușa în nas.

– E periculos?

– Nuuuu, spuse Harry, nu l-am văzut pe Lad să facă vreodată rău cuiva, dacă nu pui la socoteală vreun os.

– Dar e imens!

Silence îl privi îngrijorată.

Lad avea blana de un cafeniu murdar și urechile mult prea mici pentru capul acela masiv. I se vedeau coastele și fiecare mușchi în parte.

– Domnul O'Connor are un animal de companie? întrebă Silence.

– Nu știu dacă Lad poate fi numit așa, răspunse Fionnula. Mai degrabă, putem spune că își face veacul pe-aici.

– Lad e, de fapt, câinele meu, interveni Harry.

– Dar doarme în patul domnului O'Connor? continuă Silence sceptică.

Și, în acel moment, inevitabilul se întâmplă. Mary Darling văzu câinele.

– Cuțu! strigă și se foi atât de tare, că Fionnula fu nevoită să o lase din brațe.

Lad o zbughi pe lângă Silence și se îndreptă direct spre fetiță.

– Nu!

Silence se repezi să prindă animalul.

Dar, înainte să ajungă la el, animalul se opri în fața lui Harry și dădu din coadă ostentativ, în timp ce-o privea. Mary chicoti bucuroasă și-i înșfăcă botul cu amândouă mânuțele.

– Cuțu!

– Oh, Dumnezeule! exclamă Silence cu mâna deasupra gâtului câinelui.

S-ar fi aruncat asupra lui să-l smulgă de lângă copilă dacă ar fi fost nevoie. Strâmbă din nas, căci câinele mirosea ca un grajd întreg.

Lad stătea liniștit, dând din ce în ce mai tare din coadă. Mary îi cuprinsese fălcile în pumnișori, dar asta nu părea să-l deranjeze pe uriașul animal. Silence privi cum Lad începu s-o lingă pe Mary pe obraji, cu limba lui enormă.

– V-am spus că nu-i periculos, zise Harry cu mândrie.

– N-o fi periculos, replică Silence, dar cu siguranță are nevoie de o baie. Pute.

– Păi, de obicei stă în curte, adăugă Fionnula.

– Și-atunci, ce caută în dormitorul domnului O'Connor?

– Lad e tare ataşat de stăpân, explică Fionnula.

– Deși eu l-am salvat de la luptele de câini, adăugă Harry.

– Lad era câine de luptă? întrebă Silence, îngrozită.

Sportul acesta era foarte popular, mai ales în rândurile sărăcimii londoneze, dar Silence îl considerase întotdeauna foarte crud.

– A fost crescut pentru lupte, mormăi Harry, da' nu era bun. Cică-i era frică de ceilalți. L-am luat de la unu' care tocma' voia să-l înece.

– Oh, suspină Silence.

Lad era mare și urât și mirosea al naibii de rău. Dar era un păcat să omori orice creatură, chiar și una atât de urâtă ca Lad.

Ca și când Lad i-ar fi citit gândurile, dădu din coadă la ea.

– Ei bine, indiferent de cum a ajuns aici, un lucru e sigur. Câinele are nevoie de o baie, spuse Silence cu mâinile în șold.

– Crezi c-o să-ți plătească acuma? îl întrebă Bran pe Mick.

Se întorceau spre palat, împreună cu Pat și cu Sean.

– Da, răspunse Mick satisfăcut.

Proprietarul vasului *Alexander*, un bărbat voinic, cu chipul palid, se înverzise la față când intrase în dormitor și-l găsise plin

de pirați. Fusese de acord cu tot ce-i spunea Mick, în timp ce-și strângea halatul, ca o fecioară înspăimântată.

– Atunci s-a terminat, spuse Bran.

– Nu chiar, răspunse Mick, luând-o pe alee.

Erau aproape de palat, dar simțea că erau urmăriți. Ei bine, era un loc la fel de bun ca oricare altul – și își avea oamenii alături. Mick își îndoi brațul, simțind cuțitul în teacă.

– A fost de acord să-mi plătească, da' nu cred că înțelege cât de mult a greșit.

– Da, făcu Bran încuviințând din cap.

O siluetă apăru brusc de sus, aterizând în fața celor patru.

– Doamne, Dumnezeule! strigă Sean, sărind un pas în spate.

Mick își scosese deja cuțitul și scruta împrejurimile precaut, încercând să-și dea seama de unde ar mai putea apărea alți atacatori. La câțiva metri în spate, două umbre intrară pe alee. Mick își schimbă poziția în așa fel încât putea să vadă și atacatorul din față, și pe cei din spate. Silueta din față se îndreptă și prinse formă umană. Mick mijii ochii. Arătarea purta o mantie pestriță și o pălărie cu boruri largi, cu pană. Sub pălărie, fața îi era ascunsă de o mască neagră, cu un nas grotesc de lung și coroiat. Într-o mână ținea o sabie.

– Fantomele din St. Giles, șopti Pat, făcându-și cruce.

– Suntem onorați, spuse Mick. O fi fost Pat superstițios, dar bărbatul din fața lui îi părea destul de real. Dar ne țineți din drum.

Fantoma își înclină capul, ochii strălucindu-i din spatele măștii.

– Ce vreți? îi întrebă Mick.

Fantoma zâmbi și îl privi în ochi. Își roti încet degetul, până când și-l îndreptă spre Mick. Mesajul era destul de clar.

– La dracu' cu asta! izbucni Mick și se repezi spre el.

Fantoma făcu un salt imposibil, agățându-se de un balcon la îndemână. Sări în balcon, agil ca un acrobat, și continuă să urce pe clădire.

– Iisuse! făcu Sean cu răsuflarea tăiată. Am auzit că se poate cățăra acolo unde nici un muritor nu reușește.

– Nu fi prost! i-o tăie Bran. Oricine poate face asta, dacă se antrenează suficient.

Sean îl privi cu îndoială.

– Io nu cre' că aş putea.

– Nici io, confirmă şi Pat. N-aş putea sări aşa nici dacă ar fi să mor. Parcă avea aripi.

– Da, făcu Sean admirativ. E foarte agil. Asta în cazul în care nu-i o fantomă sau ceva. Crezi că te-a vrăjit, Mick?

– Nu, nu cred, răspunse Mick aruncând o privire în spate.

Dar urmăritorii păreau să fi dispărut, probabil speriaţi de fantomă.

Neliniştea i se strecură pe şira spinării. Putea să facă faţă unui atac asupra lui însuşi, dar nu acesta era punctul său slab.

Şi Vicarul ştia asta.

– Mâine le mutăm pe doamna Hollingbrook şi pe copilă, îi spuse lui Bran, care încuviinţă fără comentarii. Bine că ne întorceam.

O luară din nou pe alee, rămânând în gardă. Mick se gândea la confruntarea neaşteptată. Fantoma voise să-i arate că-l ţinea sub observaţie. Singura întrebare era de ce.

– Stăpânului n-o să-i placă, mormăi Bert, care se întorsese din exil tocmai când Silence îşi punea în aplicare planul în ceea ce-l privea pe Lad.

Silence o luă pe Mary şi porni hotărâtă pe coridor.

– Nu pot să cred că domnul O'Connor acceptă să aibă un câine murdar în jurul casei. În plus, mi-aţi spus că nu e acasă.

– Tre' să se-ntoarcă în orice moment, îi spuse Bert sumbru.

Silence îşi înăbuşi un fior de îngrijorare. Voia să rămână fidelă principiilor ei, dar, în acelaşi timp, nu era atât de sigură că-şi dorea să repete scena de dimineaţă atât de curând. Se uită vinovată la Bert.

– Atunci vom acţiona rapid.

Ignoră mormăielile continue ale lui Bert şi îl urmă pe Harry spre ceea ce acesta o asigurase c-ar fi bucătăriile. Lad o zbughi pe lângă ei fericit, neştiind ce îl aştepta.

– Fionnula a spus că domnul O'Connor este plecat pentru nişte afaceri.

– S-a dus să vorbească cu un armator, îi spuse Harry.

– Să vorbească?

– Mai mult să-i explice cum stau treburile, mormăi Bert. Ce?

Harry se oprise şi-i aruncă o privire cu subînţeles colegului. Bert ridică din umeri.

– E *pirat*. Dacă ea nu ştie asta până acuma, ori e proastă, ori e nebună.

– Cum adică „să-i explice cum stau treburile"? întrebă Silence.

– El ia un comision, da? explică Bert răbdător. De la fiecare navă comercială care andochează în Londra.

– De la *fiecare?* întrebă uimită Silence.

– Pe vremuri, avea şi ceva concurenţă. Dar, cu vreo doi ani în urmă, Sălbaticul Black Jack a făcut o baie în Tamisa.

– Chiar în toiul iernii. Nu l-au găsit până în primăvară, interveni şi Bert.

– Şi Jimmy Barker a dispărut, ceea ce înseamnă că o bună parte a echipajului său ni s-a alăturat.

Harry îşi ţuguie buzele de parcă ar fi stat pe gânduri, apoi înălţă o sprânceană şi-l privi pe Bert. Acesta încuviinţă.

– Cam da, aşa că Stăpânu' a ajuns cel mai mare pirat de pe Tamisa. Deci da, de la *fiecare* navă.

Silence nu ştiuse cât de mare era imperiul lui Mick O'Connor. Se întoarse şi îşi continuă drumul spre bucătărie. Bert se grăbi să o ajungă.

– Şi deci proprietaru' lu'...

– *Alexander,* completă Harry.

– Aşa, aşa, proprietarul lui *Alexander* a fost neglijent şi n-a mai plătit, aşa că stăpânu' s-a dus să-i explice că are datorii.

– Vrei să spui că s-a dus să-l ameninţe pe bietul om? răbufni Silence.

– Bert are dreptate, îi spuse Harry blând. *Este* totuşi pirat.

Ajunseră în bucătărie, o încăpere mare, cu pereţi de piatră gri, cu o vatră imensă în capăt. Două slujnice stăteau la o masă în mijloc. Un bărbat voinic se învârtea în jurul vetrei. Era în întregime chel şi roşu ca un homar fiert şi purta un şorţ nu prea curat.

– Salut, Archie! i se adresă Harry. Dumneaei e doamna Hollingbrook, şi a venit să-l spele pe Lad.

Archie se încruntă ameninţător, iar slujnicelor li se păru dintr-odată că blatul mesei era tare interesant.

– Ştii că nu permit animale în bucătăria mea.

Harry se încruntă, cât pe ce să spună ceva, dar, în acel moment, Mary Darling se alătură conversației:

– Jos!

– Ş-ş-ş-ttt, iubito. Silence o legănă, încercând s-o liniştească, dar fața lui Mary devenea la fel de roşie ca a lui Archie.

Archie privi copila pentru o fracțiune de secundă, înainte de a se întoarce şi a scotoci într-un dulap.

– Jos! Jos! *Jos!* continuă Mary, în timp ce Silence o îmbrățişa.

– Biscuite cu zahăr? întrebă Archie morocănos, întinzând biscuitul către fetiță.

Mary îşi reveni ca prin minune. Zâmbi, arătându-şi cei patru dinți perfecți: doi sus şi doi jos. Şi se întinse după biscuit.

– Mulțumesc! îi zise Silence recunoscătoare uriaşului.

– Cre' că poți folosi vana stăpânului pentru câine. Da' aveți grijă că tre' să curățați după.

– Bineînțeles, se grăbi să-i răspundă Silence.

O aşeză pe Mary lângă Fionnula, cu biscuitul şi o ceşcuță de lapte, în timp ce Bert şi Harry aduseră o vană imensă, din cupru. Silence făcu ochii mari. Orfelinatul avea o vană mică, în care ea abia putea încăpea, dar nu văzuse în viața ei o vană atât de magnifică.

Lad țopăia de colo-colo prin încăpere, adulmecând pe la colțuri, alungat de câteva ori de Archie, în timp ce vana se umplea. Slujnicelor Moll şi Tess li se părea că îmbăierea câinelui era o distracție. Chicoteau în timp ce căutau săpunul şi scoteau cârpele. Când totul fu gata, Harry îl chemă pe Lad. Câinele alergă fericit, şi, pentru o clipă, Silence se simți vinovată. Apoi Harry încercă să bage câinele în vană. Se auzi o înjurătură, apoi un lătrat, şi după aceea un sunet sălbatic, iar Harry se trezi pe podea, într-o baltă, iar Lad în cealaltă parte a camerei, neatins de apă.

Slujnicele se prăpădeau de râs. Mary îşi lovi ceaşca de masă.

– Cuțu!

Fionnula îşi pusese mână la gură, încercând să-şi stăpânească râsul. Chiar şi buzele groase ale lui Archie se destinseră.

– Oh, îmi pare atât de rău, Harry! spuse Silence cu răsuflarea tăiată, ajutându-l să se ridice. Te-ai lovit?

– Vezi ce pățeşti dacă încerci să înfrumusețezi o potaie? mormăi Bert.

– Sunt bine, doamnă, răspunse Harry, aruncându-i o privire tăioasă lui Bert, care pufni.

Harry se ridică şi-şi aranjă vesta.

– Lad, băiatule! Hai încoa'!

Lad îşi dădu ochii peste cap, dintr-un colț al bucătăriei. Încerca să se strecoare printr-o crăpătură din zid, dar, cum era ditamai câinele, nu reuşi. Harry se îndreptă spre el. Lad o luă la goană din calea lui, cu coada între picioare. Silence se aplecă.

– Aici, Lad! îl strigă ea cu voce dulce.

Lad îşi ciuli urechile şi se apropie, privind agitat peste umăr, la Harry.

– Acum, Harry, îi şopti Silence cu glas liniştitor, mângâind urechile diforme ale lui Lad, dintre care una zdrențuită. Dacă îl iei din spate cu putere şi eu îl ridic din față...

Harry apucă, Silence ridică, iar Lad fu aşezat în vană, înainte de a-şi da seama ce se întâmpla. Încercă să fugă din nou, dar Silence anticipase şi era pregătită.

– Nu, nu, nu! îi spuse ea cu aceeaşi voce liniştitoare, voce pe care şi-o perfecționase la cămin, când era nevoită să îmbăieze copiii. Nu ieşi până nu scăpăm de toată murdăria.

Lad păru să reacționeze la tonul ei. Oftă din greu şi îşi lăsă urechile pe spate. Jumătate de oră mai târziu, Silence se îndepărtă, suflându-şi o şuviță de păr din ochi. Era udă toată, părul îi era pe jumătate desfăcut şi transpirase. Harry îşi dăduse jos eşarfa şi haina, iar vesta îi era leoarcă din cauza lui Lad. Mary Darling adormise în brațele Fionnulei, cândva în timpul tevaturii, cu biscuitul pe jumătate morfolit încă în mânuță, iar slujnicele şi Archie îşi beau ceaiul la masă. Se părea că îmbăierea câinelui fusese cea mai mare distracție a lor de ani de zile.

Silence se uită cu un ochi critic.

– Ce zici?

– Zic că ăsta-i un câine curat, răspunse Archie.

– Clar mai curat decât Harry, mormăi Bert.

– Nu, adăugă Moll tărăgănat, ai uitat baia pe care a făcut-o spălând câinele.

Ambele slujnice izbucniră în râs. Harry îşi aranja cu demnitate vesta fleaşcă.

– Cred că Lad este gata, îi spuse lui Silence, care încuviință din cap.

– Gata, afară, Lad!

Câinele nu aşteptă să-i zică de două ori. Se căţără afară din vană, stârnind un val de apă, apoi se scutură, împroşcând pe toată lumea din încăpere. Slujnicele ţipară, Bert înjură, iar Archie doar se strâmbă dezgustat.

– Ei bine, spuse Harry vesel, acum sunteţi şi voi la fel de curaţi ca mine!

Silence începu să chicotească înainte ca Lad să se mai scuture o dată. Câinele rânjea cu limba atârnându-i, încercând să alerge prin bucătărie, doar că aluneca prin băltoacele de pe podea.

– Of, Doamne! E un dezastru pe jos! exclamă Silence ghemuindu-se şi încercând să şteargă băltoacele cu nişte cârpe.

– Ce se întâmplă aici? răsună o voce profundă.

Silence încremeni cu mâna întinsă, ţinând strâns o cârpă murdară. „Of, Doamne, Dumnezeule!" Îşi ridică încet privirea şi văzu pantalonii mult prea strâmţi ai lui Mickey O'Connor.

– Ă..., începu ea, fără să ştie ce să spună.

– Păi, câinele era..., încercă şi Harry să explice, dregându-şi glasul.

– Destul! îl întrerupse Mickey O'Connor, cu aceeaşi voce mult prea calmă. Ia copila, Fionnula, şi du-o la culcare! Toţi ceilalţi, afară din bucătăria mea! Ah, tu nu, doamnă Hollingbrook!

Silence înghiţi în sec, privind cum servitorii împreună cu Harry şi cu Bert părăseau încăperea. Lad rămase la picioarele lui Mickey O'Connor. Mick se uită la câine, apoi la pata umedă de pe pantaloni făcută de Lad şi oftă.

– Văd că viaţa mea nu mai e la fel de liniştită cum era înainte să vii în palatul meu, doamnă Hollingbrook.

– Eşti pirat, domnule O'Connor, îi răspunse Silence cu capul semeţit. Nu cred că viaţa ta a fost vreodată liniştită.

– Da, uimitor, nu-i aşa? ripostă el şi o privi ironic. Şi totuşi, de când ai venit, servitorii nu mă mai ascultă, şi, când mă întorc acasă, îmi găsesc bucătăria inundată, spuse în timp ce se îndreptă spre un dulap şi scoase un ceainic din porţelan, o cutie cu ceai şi o ceaşcă. Iar câinele meu miroase ca un bordel.

Silence îi aruncă lui Lad o privire vinovată.

– N-am găsit decât săpun cu aromă de trandafiri, răspunse ea.

– Serios? O'Connor se uită înspre câine, care îl privea adorator, cu limba scoasă. Săracul animal şi-a pierdut boaşele şi nici măcar nu şi-a dat seama.

Silence clipi. Se pregătise pentru strigăte şi mânie, dar Mickey O'Connor o surprinsese. Îl urmări cum pune o lingură de frunze de ceai în ceainic şi se îndreptă spre vatră pentru a-l umple cu apă fiartă.

– Cu zahăr?

– Da, te rog, răspunse ea.

Mick aşeză ceainicul şi ceaşca pe masă şi aduse un bol mic cu zahăr. Silence se uită la ceaşca singuratică.

– Tu nu bei?

Mickey O'Connor pufni.

– Aş fi alungat din breasla piraţilor dacă m-ar vedea cineva bând ceai.

– Atunci de ce-ai făcut pentru mine?

O privi cu ochii întunecaţi trădându-i oboseala. Pentru prima dată, Silence se întrebă cum îi merseseră „afacerile" în acea noapte.

– M-am gândit că ţi-ar plăcea. La urma urmelor, cred că eşti lihnită după două zile de mâncat numai ce Fionnula şi ceilalţi au putut să şterpelească pentru tine.

– Am rugat-o astăzi să se oprească, răspunse ea muşcându-şi uşor buza.

– Chiar aşa? întrebă el şi îşi înclină capul curios.

Silence îşi turnă în ceaşcă, adăugând o linguriţă de zahăr. *Chiar* îi plăcea să bea ceai. Luă o gură şi constată că era destul de bun. Îşi ridică privirea şi îl văzu sprijinit de dulap, uitându-se la ea cu un aer visător.

– Mulţumesc! Cum ai învăţat să faci un ceai atât de bun dacă tu nu bei?

El îşi strânse buzele şi-şi privi cizmele. Silence crezu că n-avea să-i răspundă, însă el oftă într-un final.

– Maică-mii îi plăcea ceaiul, când făceam rost. Îi pregăteam ei.

Vorbea concis, dar i se puteau desluşi sentimentele, dincolo de vorbe. Ce băiat minunat trebuie să fi fost, atât de atent cu mama

lui... Silence se încruntă. Nu-i plăcea să se gândească în felul acesta la el, ca la un copil vulnerabil şi un fiu iubitor. Îi venea mult mai uşor să-l vadă ca pe un pirat.

– Ţi se răceşte ceaiul, şopti el. Spune-mi ceva, continuă el cu voce profundă. Te-am văzut odată, acum aproape vreun an, cu Fantoma din St. Giles.

– Deci chiar m-ai urmărit?

Îşi puse ceaşca pe masă. Toamna trecută? fusese prinsă într-o revoltă în St. Giles şi scăpase doar cu ajutorul Fantomei. Îl zărise atunci pe Mickey O'Connor pe partea cealaltă a străzii şi se întrebase ce căuta acolo.

Mickey ridică imperturbabil din umeri.

– Da, uneori. Că doar aveai în grijă copilul meu.

– Ah! făcu Silence dezamăgită de explicaţie.

– Îl ştii?

– Pe cine?

– Pe cel cunoscut drept Fantoma din St. Giles, răspunse el răbdător. Cine-i?

– Nu ştiu, purta mască în noaptea în care m-a salvat.

– Şi aia a fost singura dată când l-ai văzut?

– L-am mai zărit de departe, dar atunci a fost singura dată când am vorbit cu el, deşi el n-a vorbit deloc cu mine. De ce te interesează? îl întrebă ea nedumerită.

– Nu contează, replică el şi clătină absent din cap, încruntându-se.

Lad răsuflă zgomotos şi se întinse pe podea. O'Connor se uită înspre câine.

– Ar trebui să-l trimit în curte.

– Dar abia i-am făcut baie.

El îi aruncă o privire înfricoşătoare pe sub sprâncene.

– Da, i-aţi făcut. Ar fi păcat, pare-se, să-l las să se bălăcească prin noroi atât de curând. Ai terminat? întrebă şi se aplecă deasupra ceştii ei de ceai.

– Da, spuse ea, luând o ultimă înghiţitură.

– Bine, încuviinţă Mick. Atunci o să te conduc în camera ta.

Merseră tăcuţi, cu Lad lipăind fericit în spatele lor. Când ajunseră în dreptul uşii, Mickey comunică din priviri cu Harry, aflat afară, şi se întoarse spre Silence.

– Noapte bună!

– Noapte bună! răspunse ea cu mâna pe mânerul uşii. Şi mulţumesc pentru ceai. A fost cu adevărat delicios.

– Cu plăcere, răspunse el şi schiţă un zâmbet.

Se pregăti să închidă uşa, dar el o opri.

– Încă ceva. Mâine tu şi copila vă veţi muta în altă cameră.

– De ce?

– Am fost urmăriţi, îi spuse cu furie în priviri. Vreau să fiţi mai aproape de mine, ca să vă pot păzi eu însumi.

Ea se încruntă, îngrijorată de această veste, iar el se întoarse şi se îndepărtă agale. Când ajunse la capătul holului, Silence îşi aminti ceva.

– Unde va fi noua cameră? strigă după el.

El îi aruncă peste umăr o privire de nepătruns.

– Lângă a mea.

Capitolul 5

În a doua noapte, nepoţii şi-au reluat paza cu o determinare renăscută. Şi-au pus ghimpi pe sub haine pentru a rămâne treji, au refuzat să se aşeze şi s-au plimbat dintr-o parte în alta ca să rămână vigilenţi. Dar, în ciuda eforturilor lor, adormiră şi de această dată. Iar în dimineaţa următoare se văzură iarăşi nevoiţi să-i mărturisească regelui eşecul.

De data asta, când Clever John se ridică, găsi o pană galbenă după ureche.

din *Clever John*

Luna era ca o aşchie de argint pe cer când Mick urcă în luntre, în noaptea următoare. Avea două pistoale prinse la curea şi şase cuţite ascunse vederii. În acea noapte, atacau un vas al cărui căpitan hotărâse să-i dea lui Mick doar jumătate din ce i se cuvenea, iar restul îl păstrase pentru sine. Mick semnaliză către cealaltă

barcă, iar luntraşul se îndepărtă de docuri în linişte. Doar sunetul slab al vâslelor care se afundau în apă tulbura tăcerea nopții.

Mick se ghemui în partea din spate a bărcii, privind cum scheletul masiv al lui *Fairweather* se apropia. Era o navă complet echipată, nu mai veche de cinci ani – o frumusețe! Avusese întotdeauna o anume fascinație pentru navele mari care andocau în portul londonez. Arătau ca niște uriași vii, adormiți pe apele murdare ale Tamisei.

Luntrea ajunse pe latura navei; scara de frânghie fusese deja aruncată. Mick urcă, apoi îşi îndrumă oamenii. Se cățără pe balustradă şi văzu doi paznici, cuibăriți unul în altul.

– Seară bună, domnilor! spuse Mick şi se îndreptă de spate. Doar voi doi la bord?

– Da, încuviință nervos cel mai în vârstă, un tip pirpiriu de vreo treizeci de ani. După cum zici.

– Bine. Mick aruncă un săculeț către cei doi. Conținutul acestuia zornăi în clipa când bărbatul mai în vârstă îl prinse. O să primiți şi restul când eu şi oamenii mei vom pleca.

Mick făcu semn cu mâna echipajului său. Imediat, oamenii lui se răspândiră pe navă, coborând spre locul unde era ținută marfa.

Mick se îndreptă agale spre pupa şi se aplecă pentru a intra pe uşă. Cabina căpitanului se află de obicei la pupa vasului, iar în cazul lui *Fairweather* lucrurile stăteau la fel. Mick mormăi satisfăcut când descoperi o uşă din stejar masiv, mai frumoasă decât restul uşilor de pe coridor. Normal că era încuiată, dar câteva lovituri cu pumnalul în jurul încuietorii fură de-ajuns ca aceasta să se deschidă. Intră.

Căpitanului navei îi plăcea să se înconjoare de lux când naviga. O cutie de tutun smălțuită era aşezată pe o masă, lângă o călimară de aramă. Mick le privi şi se întoarse către un cufăr mic, de lângă pat. Şi acesta era încuiat, dar îl deschise cu uşurință. Înăuntru erau câteva monede de aur, un sextant din alamă frumos lucrat şi niște hărți.

Mick scotoci până găsi un obiect dreptunghiular, învelit într-un fel de muşama, la fundul cufărului. Îl scoase şi îl desfăcu. Îndepărtă muşamaua şi se trezi ținând o cărticică subțire, cu copertele din piele înnegrite de vreme, cu incrustații din aur, dar

fără titlu. Mick cântări cartea în mâini înainte să o deschidă. În interior, descoperi paginile scrise caligrafic, într-o limbă pe care nu o putu descifra.

Dădu câteva pagini şi ajunse la o ilustrație mică deosebită. Mick ridică din sprâncene şi zâmbi. Împachetă la loc cărticica cu grijă şi o vârî într-un buzunar interior al hainei. Apoi îşi continuă căutarea prin cameră. Zece minute mai târziu, nu găsise altceva mai interesant decât o uimitoare colecție de pipe.

Mick părăsi cabina căpitanului şi urcă pe punte. Îşi învățase oamenii să fie rapizi, iar acum nu era dezamăgit. Bran supraveghea transbordarea mai multor butoaie în bărci.

– Suntem gata? îl întrebă Mick pe Bran.

– Da, zise băiatul rânjind. Am luat aproape tot tutunul.

– Bun. Căpitanul va plăti un preț piperat pentru lăcomia lui.

Mick le aruncă celor doi un alt săculeț. Nici unul dintre ei nu părea prea răsărit, dar, dacă aveau un pic de minte, urmau să dispară până a doua zi, când căpitanul avea să se întoarcă.

– Atunci, să mergem!

Bran încuviință şi coborî scara cât ai clipi. Mick îl urmă, simțind cum barca se lasă sub greutatea lui. Făcu un semn, şi luntraşul se depărtă de *Fairweather*.

Luna mică revărsa puțină lumină pe suprafața apei, şi vâsliră aproape pe întuneric, în liniştea deranjată doar de sunetul vâslelor în apă. Totuşi, în timp ce se apropiau de docuri, ceva îl făcu pe Mick să scruteze cu atenție întunericul. Docurile păreau la fel ca atunci când le lăsaseră în urmă, cu o jumătate de oră – doar câteva butoaie adunate la un loc în umbra nopții, un depozit părăginit conturându-se în fundal. Aparent nu era nimic care să-l alarmeze, dar simți un fior pe ceafă. Apoi, ceva se mişcă în spatele butoaielor.

– Ambuscadă, urlă Mick în timp ce scoase un pistol.

Împuşcătura lui răsună la unison cu o alta de pe mal, iar luntraşul din fața lui căzu peste vâsle, cu o gaură în cap. Dintr-odată, noaptea fu luminată de focurile de armă. Mick folosi şi celălalt pistol, apoi îl apucă pe bărbatul mort de un braț şi-l azvârli în apă. Îl înghionti pe unul dintre oamenii săi şi-l îndemnă:

– Vâsleşte până la țărm cât de repede poți!

Se auzi un strigăt şi sunetul scos când unul dintre piraţi căzu în Tamisa. Doamne ajută ca bărbatul să fi fost deja mort, căci majoritatea oamenilor lui Mick nu ştiau să înoate, iar moartea prin înec era una grea. Mick mârâi, scoase unul dintre pumnale şi şi-l vârî între dinţi. Apoi îşi aruncă cizmele şi haina şi se lăsă să lunece uşor pe partea laterală a bărcii, ca o anghilă.

Apa era rece ca sărutul unei fiinţe fără viaţă şi mirosea a canal golit în râu. N-avea importanţă, mai înotase şi altă dată în Tamisa şi îi simţise gustul groaznic. Mick înainta prin apă, numai cu ochii la suprafaţă. Ajunse la chei înaintea bărcilor, şi-i putea vedea acum foarte bine pe atacatori. Un om stătea ghemuit lângă mal, trăgând cu două flinte, iar un altul i le încărca. Cel care trăgea ajunse primul în râu. Se auzi un pleoscăit, apoi un gâlgâit, şi omul se făcu nevăzut în apa fetidă. Tovarăşul lui se holba la Mick în vreme ce acesta se sălta pe mal.

– La naiba! urlă cel care încărca armele. E chiar Mickey Cuceritorul.

– Salutare, zise Mick şi-i împlântă rânjind pumnalul între coaste.

Ochii bărbatului se măriră o clipă, dar Mick nu mai avu timp să se uite. Îl împinse – mort sau viu cum o fi fost – în braţele reci ale Tamisei. Când se întoarse, bărcile lui erau aproape de docuri, iar unii dintre oamenii lui încă mai trăgeau. Atacatorii dispărură în întuneric.

Toţi în afară de unul.

Era doar o siluetă ce stătea fără frică în mijlocul focurilor de armă, iar Mick intui cine era.

– Charlie Grady, şopti el.

– Mickey Cuceritorul, făcu umbra, înclinându-şi capul în semn de recunoaştere. Cât crezi că o să mai rezişti în afacerea asta dacă pierzi un om sau doi la fiecare pradă?

– Du-te dracu'! şuieră Mick.

– La fel şi tu, replică Charlie. Oh, la fel şi tu, Mickey O'Conner.

Apoi piraţii ajunseră la docuri, şi Charlie Grady dispăru.

– Cine era? gâfâi Bran când ajunse lângă Mick. Nu mi-am putut da seama în întuneric. Îl cunoşti?

– Da, răspunse Mick. Era Vicarul din Whitechapel.

Când ajunseră la palat, Mick scrâşnea din dinţi ca să îşi astâmpere tremurul.

– Care a fost? îl întrebă pe Bran în timp ce intrau, încercând să facă socoteala oamenilor pe care-i pierduseră în acea noapte. Trimisese restul echipajului să depoziteze butoaiele cu tutun şi cu zahăr. L-am văzut pe Pat Flynn, dar nu ştiu cine era celălalt.

– Ceilalţi doi, îl corectă Bran mohorât. Sean Flannigan a căzut şi nu s-a mai întors, şi Mike O'Toole a primit un glonţ în faţă. A murit pe loc.

– Fir-ar al dracu'! izbucni Mick nervos, căci pierduse trei dintre cei mai buni oameni într-o singură noapte. Pat avea familie, nu-i aşa?

Bran încuviinţă în vreme ce înaintau greoi pe holurile lungi şi întunecate înspre bucătărie, aflată în partea din spate a palatului.

– Pat avea nevastă şi două fetiţe.

Mick se cutremură. Frigul îi intrase în oase. Îşi scosese cămaşa umedă la docuri şi-şi pusese haina şi cizmele uscate, dar apa rece a Tamisei părea să-i fi pătruns până în suflet.

– Asigură-te că femeia lui Pat are din ce trăi până îşi găseşte alt bărbat.

– Asta ar putea dura ani.

Mick îl fulgeră cu o privire cruntă.

– Aşa, şi?

– Nu contează pentru mine, răspunse Bran şi ridică neliniştit din umeri, dar arunci bani frumoşi! Femeia lui Pat s-ar mulţumi cu zece lire şi juma' de litru de gin.

Mick se opri în mijlocul holului şi se întoarse către Bran. Se apropie de el şi mârâi răguşit:

– Pat Flynn a murit respectându-mi ordinele. A fost un om bun. *Toţi* au fost. O să am grijă să fie îngropaţi cum se cuvine, cu bocitoare şi tot tacâmu'. Şi, dacă vreau să-i ţin femeia şi copiii numai cu carne de vită şi dulciuri în fiecare zi pentru următorii trei ani, o voi face, la dracu', fiindcă aşa vreau eu.

Bran roşi când auzi cât de înverşunat era Mick.

– Desigur, spuse el, cu vocea lipsită de inflexiune. Vom face întocmai cum doreşti.

Mick îşi miji ochii. Dacă avea să se işte vreodată vreo revoltă printre oamenii lui, Bran urma să fie vinovatul. Băiatul era cel mai

isteț dintre toți și un lider înnăscut, fapt ce-l și adusese al doilea la comandă după Mick, la o vârstă atât de fragedă. În curând, Mick avea să fie nevoit să îi dea mai multe de făcut, pentru a stăpâni mintea neobosită a lui Bran.

Dar nu în acea seară. Vicarul își arătase clar intențiile, iar Mick nu-și permitea să mai manifeste vreun semn de slăbiciune nici măcar față de Bran. Băiatului trebuia să i se reamintească cine era șeful.

– Bun. Asigură-te că se întâmplă cum am spus, adăugă Mick, apoi se întoarse pentru a-și continua drumul spre partea cea mai dosită a casei.

Archie, bucătarul, curăța podeaua când intrară în bucătărie.

– Pune-mi niște apă la fiert, îi ordonă Mick apropiindu-se de foc și dezbrăcându-și hainele ude. Vreau o baie fierbinte și un foc zdravăn la mine în cameră.

Rămas acum doar în hainele de corp, luă un polonic de apă și-și turnă peste păr și peste trup, ca să îndepărteze mirosul împuțit al râului. Se simțea murdar, nu numai de la putoarea râului, ci și din cauza întâlnirii cu Vicarul. Mick se cutremură, turnându-și din nou apă în cap. Nu-l putea lăsa pe Vicar să mai distrugă o femeie. Revăzu în minte expresia bântuită din ochii ei căprui în vreme ce-și ferea de el chipul înlăcrimat. Se scutură pentru a îndepărta fantasma.

Nu avea să permită să se întâmple același lucru și cu Silence.

Mick aruncă polonicul deoparte, își luă haina și se îndreptă spre hol. Dumnezeule, se simțea obosit și înfrigurat.

Îi era frig până în adâncul sufletului.

În acea seară, Silence stătu întinsă în pat și ascultă agitația din camera alăturată. Ea și Mary Darling fuseseră mutate în acea dimineață într-o cameră despărțită de dormitorul lui Mickey O'Conner printr-o ușă mare. Așteptase să îl vadă toată ziua, dar piratul fusese prea ocupat cu treburile lui. Abia acum, târziu în noapte, Mickey O'Conner se întorsese acasă.

Mary Darling dormea într-un colț, în pătuțul ei care fusese mutat în această cameră. Noua încăpere era mai mare și mult mai elegantă decât cea în care le pusese Mickey O'Conner prima

oară. Pereții erau vopsiți într-un gri-albăstrui care i se potrivea lui Silence mult mai bine decât rozul din camera de sus, iar în fața căminului stăteau frumos aranjate mai multe fotolii.

Silence oftă, se răsuci și-și aranjă perna sub cap. La drept vorbind, nu putea să doarmă și pentru că o durea burta. Refuzase din nou mâncarea pe care Fionnula și ceilalți încercaseră să i-o dea. Pur și simplu nu era corect să-i pună pe aceștia în pericol din cauza dorințelor ei.

Știa că avea dreptate, dar scopul ei măreț nu-i ținuse de foame în acea seară. Silence își puse mâinile pe burtă, încercând să-și aline durerea. Îi era atât de foame, încât îi trecuse prin cap să se furișeze în bucătărie și se fure mâncare. Sora ei mai mare, Verity, care le crescuse pe ea și pe Temperance după moartea mamei, s-ar fi îngrozit.

De fapt, și Silence era îngrozită. Stătea în întuneric, înfricoșată de Mickey O'Connor.

Oare era lașă?

Se ridică și se îndreptă spre ușa de legătură dintre cele două camere, aproape fără să se gândească. Zgomotele din cealaltă încăpere încetaseră de ceva timp. O'Connor ori plecase, ori era singur, savurând probabil o gustare.

Gândul acesta îi făcu stomacul să se revolte.

Silence trase aer în piept și deschise ușa.

Și uită să mai respire.

Mickey O'Connor – regele piraților – era în vana imensă pe care o folosiseră cu o seară înainte pentru a-l spăla pe Lad. Mick își rezemase un braț pe marginea căzii, ținând între degetele elegante un pahar cu un lichid de culoarea chihlimbarului. Părul său ca abanosul era ud și se unduia peste gât și umeri. Umerii îi erau largi, cu pielea fină, măslinie, ocupând toată lățimea căzii. Silence fusese convinsă că Mick nu avea nici un fir de păr pe piept, însă acum putu să observe vârtejurile mici care-i înconjurau sfârcurile maronii și linia fină de păr ce își croia drum chiar de sub buric, dispărând sub apă, prelungindu-se, fără îndoială, până la o altă parte dezgolită a trupului său.

Bineînțeles că era dezbrăcat, își dădu seama Silence, încercând să se adune. Doar făcea baie. Cine ar face baie îmbrăcat?

Îi trecuse prin minte că ar fi cazul să se retragă, însă el apucase deja să o vadă.

– Doamnă Hollingbrook, spuse piratul, luând o înghițitură din pahar. Stăteam și mă întrebam dacă ți-ai petrecut ziua pudrând și cârlionțând blana lui Lad. Și iată-te! Cărui fapt datorez această plăcere? întrebă el, iar vocea lui căpătă brusc un accent englezesc desăvârșit, făcând cuvintele să pară și mai batjocoritoare.

Silence își înălță bărbia. N-avea de gând să se întoarcă și să fugă de un pirat – fie el și dezbrăcat. Își îndreptă privirea spre Lad, care sforăia în fața focului, și decise că era mai bine să nu răspundă ironiilor lui.

– Am venit să îți cer să-mi spui ce se întâmplă.

O privi pe sub pleoapele grele.

– De-asta ai venit?

– Da, răspunse, punându-și mâinile în șolduri. Te porți de-a dreptul ca-n Evul Mediu, spuse ea. Să mă ții încuiată, să nu-mi dai mâncare, să nu te intereseze niciodată ce doresc sau ce nevoi am.

– Nevoi? meditä el, studiindu-i încet formele într-un fel care o făcu să roșească din cap până-n picioare. Acum, dacă stau să mă gândesc, am putea să nu cădem de acord asupra... *nevoilor* tale, dar spune-mi ce ți-ai dori.

– Vreau și am *nevoie* să mănânc.

– Ah, dar ți-am zis de mai multe ori că ești bine-venită să ni te alături la cină.

Ea clătină ea din cap.

– Știi...

– Știu că Fionnula, și Harry, și jumătate dintre nenorociții de servitori au considerat de cuviință să îmi nesocotească porunca șterpelind mâncare pentru tine, i-o tăie el pe un ton malițios.

Ea îngheță, cu ochii mari de frică pentru ce li s-ar putea întâmpla.

– Nu poți...

– Ce nu pot? întrebă el calm. Avea ceva întunecat în acea seară, ceva ce nu mai văzuse niciodată la el. Nu-i pot opri? Nu-i pot arunca în stradă, nu-i pot face să dispară? Tamisa e un loc numai bun să faci pe cineva pierdut. E un loc în care aluneci și te scufunzi fără urmă.

– De ce faci asta? șopti ea.

El ridică unul dintre umerii eleganți, făcând apa să se reverse din vană. Ea se apropie cu un pas.

– Ce s-a întâmplat în seara asta?

El își feri privirea și sorbi din pahar.

– Ce perspicace ești, doamnă Hollingbrook, îi spuse. Raidul a mers destul de bine, de fapt. Mulțumesc de grijă. Am luat niște tutun și niște zahăr – și n-am plătit decât cu viețile a trei dintre oamenii mei.

– Dumnezeule! icni ea. Ce s-a întâmplat?

– Nimic care să te preocupe, te asigur, zise el și își flutură mâna, făcând inelele să sclipească.

Nu avea cum să fie ceva normal pentru el să piardă trei oameni într-o noapte, nu? Ceva nu mersese bine.

– Cine erau?

– Cine?

– Pirații. Ea se cutremură și își flutură o mână într-un gest mai degrabă neputincios. Apoi continuă cu o voce mai moale: Oamenii tăi, cine erau?

Pentru o clipă, crezu că avea să nu-i răspundă. Apoi el luă o înghițitură lungă din pahar.

– Pat, Mike și Sean. Nu cei mai inteligenți dintre oamenii mei, asta e sigur. Mai ales Pat... Dar avea familie și avea tot timpul o glumă la îndemână, ăsta era Pat.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Îți pare rău că au murit trei pirați? replică el cu o grimasă. De ce, doamnă Hollingbrook? Chiar mă surprinzi, n-am ce zice.

Ea îl privi cu ochi mijiți.

– Nu...

El interveni și nu o mai lăsă să continue:

– Acum, spune-mi, voi avea onoarea companiei tale mâine-seară la cină? O să mi te alături la bunătăți, Silence, scumpa mea?

Cuvintele lui sunau cumva obscen. Silence se încruntă și simți cum creștea furia în ea. El nu o asculta, era ca și când nu se putea face auzită.

– Nu sunt a ta și nu ți-am dat niciodată permisiunea să-mi spui pe numele mic!

– O, dar am nevoie de permisiune? şopti Mickey O'Connor. Eşti în dormitorul meu – şi nu pentru prima oară, iubire.

Ea se înfurie. Cum îndrăznea să-i amintească de acea noapte? Dintr-odată, simţi că nu mai putea suporta: foamea, tonul întunecat al vocii lui şi camera aceea – mult prea familiară. Nimeni nu crezuse că nu fusese atinsă în acea noapte.

Nimeni nu o auzise.

Se uită la pirat cum stătea relaxat în vana lui şi simţi cum o mânie teribilă creştea în ea, amestec de foame, frustrare, dragoste pierdută şi teamă pentru Mary Darling. Şi dispreţ. Oh, simţea din plin dispreţ.

– Ştii ce preţ am plătit din cauza ta? îl întrebă cu voce joasă şi tremurândă. Când ţi-ai jucat cu mine jocul tău nemilos?

O privi, dar nu scoase un cuvânt. Ochii lui negri lipsiţi de strălucire erau adânci şi fără expresie. Oare avea inimă de piatră de se juca aşa cu vieţile, cu viaţa *ei*? Să fie atât de nepăsător şi să nu simtă nimic? Silence îşi strânse pumnii, tremurând.

– E ca şi cum aş fi devenit un nimeni după acea noapte. Nici una dintre persoanele apropiate mie nu m-a crezut. M-ai redus la tăcere. Din cauza a ceea ce mi-ai făcut am plătit cu tot ce preţuiam în viaţă – respectul familiei mele, căsnicia mea, dragostea mea.

– Era perfectă căsnicia ta înainte să vii la mine?

Silence icni, incapabilă să respire de furie. Bineînţeles că era perfectă, nu-i aşa?

– Împărtăşeam o dragoste adevărată, îi răspunse, înăbuşindu-şi urma de îndoială din minte.

El îşi întoarse privirea, ceea ce o înfurie şi mai tare. Din patru paşi fu lângă el şi îngenunche pe covorul de lângă cadă. Se întinse şi îi cuprinse capul în palme, întorcându-i faţa astfel încât să o privească direct, simţind asprimea obrajilor lui slabi şi reci.

– Da, *dragoste*, şuieră ea cuvântul de parcă ar fi fost un blestem. Mi-am iubit soţul, pe William al meu, şi el m-a iubit. Până în acea noapte, când m-ai ţinut aici. Ai distrus tot ce aveam cu nepăsarea unui băieţel care smulge aripile unui fluture.

Pe buzele lui senzuale răsări un rânjet.

– Ce e dragostea?

– Ceva ce tu nu vei avea niciodată, spuse ea aplecându-se asupra lui. Ceva ce eşti incapabil să simţi. Mi-e milă de tine, Mickey O'Connor. Eu mi-am pierdut adevărata dragoste, dar măcar m-am putut bucura de ea pentru o vreme. Tu nu vei simţi *niciodată* dragostea.

Rânjetul lui disprețuitor se lărgi, iar vocea-i era joasă şi înspăimântătoare.

– Poate nu simt dragostea, dar simt *asta*.

Îi apucă mâna şi i-o băgă în apă. Silence se opuse cu înverşunare, făcând apa să se împrăştie peste corsajul ei şi peste covor, dar el se dovedi mai puternic decât ea. O obligă să-i atingă sexul tare şi gros, în timp ce cu cealaltă mână o prinse de păr. O trase, arcuindu-i gâtul, şi o sărută dintr-odată crud şi nemilos. Îi strivi buzele şi o trase de păr în aşa fel încât să o apropie şi mai mult. Ea simţi apăsarea limbii lui pe buzele ei. Pentru o clipă, încetă să se mai lupte. Îşi deschise gura şi îl lăsă să intre, fierbinte şi explorator. Simţea gustul lichiorului îmbătător de pe limba lui şi observă că sărutul lui se îmblânzi în momentul în care obţinu ce-şi dorise. Sărutul fusese copleşitor şi foarte masculin.

Ceva se strânse în interiorul ei, ceva primitiv, care nu avea nimic de-a face cu dragostea. El gemu. Silence se retrase ameţită, îşi scoase mâna din apă şi îl plesni cât de tare putu peste faţă. Sunetul loviturii răsună puternic în cameră.

– Nu, strigă ea cu inima bătându-i atât de tare, încât o durea pieptul. *Nu*, n-ai dreptul!

Rămase neclintit şi o urmări cu o privire leneşă în vreme ce se retrăgea. Un firicel de sânge se i scurgea încet din colţul gurii. Nu-i vorbi decât când ea se pregătea să iasă:

– N-oi avea eu dreptul, Silence, iubirea mea, spuse el atât de moale, încât ea făcu un efort să-l audă. Dar eu te-aş fi ascultat. Eu te-aş fi crezut.

Capitolul 6

În a treia zi, când amurgul se apropie, Clever John cugetă o vreme la penele pe care le găsise asupra sa şi la faptul că el şi verii lui nu putea sta treji, oricât de mult ar fi încercat. Luă un pic de ceară de la castel şi-şi acoperi ambele urechi cu ea. Apoi îşi ocupă locul sub cireş şi aşteptă să vină noaptea...

din Clever John

Mick se trezi în dimineaţa următoare din cauza râgâielii puternice a lui Lad.

– Să nu-drăzneşti, mormăi Mick, ridicându-se.

Câinele încremeni în faţa şemineului, cu coada între picioare şi cu micuţele urechi triunghiulare date pe spate. Lad îşi ridică ochii spre el. Mick îi miji pe ai săi.

– Numai să vomiţi în camera mea, câine blestemat, şi te voi servi oamenilor mei la cină.

Lad gemu şi se aşeză. Mick oftă şi se trânti la loc pe perne. Nu era modul lui obişnuit de a se trezi dimineaţa, fără un trup parfumat de femeie care să-i încălzească patul, ci doar o potaie bolnavă în faţa căminului şi amintirea sărutului cu Silence Hollingbrook de noaptea trecută. Da, nu se prea purtase ca un gentleman. Nu, o prinsese şi o forţase, dar nu regreta nimic, fiindcă sărutul fusese dulce, şi fierbinte, şi întocmai cum îşi imaginase că ar fi un sărut cu Silence. Ei bine, nu şi-l imaginase întocmai aşa. În gândurile sale pline de dorinţă, un astfel de sărut nu se termina cu ea pălmuindu-l – sau fugind din cameră. Nu, în visele lui era mult mai mult decât atingerea aceea aproape castă a buzelor lor. Suficient cât să-i facă mădularul deja întărit să-i pulseze de dorinţă.

Tresări simţind o durere în braţe, în urma reprizei neaşteptate de înot de noaptea trecută. Trebuia să se ocupe de Vicar cât mai curând, dar mai întâi era problema cu Silence Hollingbrook şi stomacul ei. Harry îl informase că nebuna de femeie nu mâncase nimic toată ziua, deşi servitorii continuaseră să-i ducă mâncare luată pe ascuns. Probabil îşi închipuia că îi proteja astfel – sau poate

refuza mâncarea dintr-un fel de protest ridicol împotriva faptului că locuia la el. Sau poate nu mânca pur şi simplu ca să-l enerveze pe el, şi, dacă acesta era motivul, ei bine, cu siguranţă reuşise.

Pe femei era mai bine să le cumperi, considera el. Le plăteşti, le-o tragi şi le alungi dimineaţa. Aşa se evitau lacrimile, acuzaţiile şi dezamăgirea. Ah, şi lucrurile mărunte, cum ar fi să se trezească din senin plesnit peste faţă. Mick îşi frecă falca. Dar Silence nu era una dintre târfuliţele lui, aşa cum bine remarcase şi Harry. Mick nu putea să o alunge şi nici să o lase să se înfometeze, nu putea permite nimănui s-o rănească, nici măcar ei înseşi. Ceea ce însemna că, oricât de împotriva principiilor lui ar fi fost, trebuia să-şi asume riscul de-a şi-o apropia. Să-i facă loc, măcar puţin, în mintea lui.

Mickey O'Connor nu acceptase niciodată înfrângerea, nu dăduse niciodată înapoi, dar şi-ar putea schimba planurile ca să înfrunte o văduvă încăpăţânată hotărâtă să se rănească din cine ştie ce motiv. Strategia pe care-o aplicase până atunci cu ea nu dăduse rezultate, aşa că era timpul să o schimbe.

Silence o îmbrăca pe Mary Darling când uşa se deschise. Copila îşi ridică privirea şi se încruntă.

– Rău!

Silence îşi dădu imediat seama cine intrase. Trase aer în piept şi se întoarse către Mickey O'Connor, muşcându-şi buza la amintirea sărutului sălbatic de noaptea trecută.

Închise uşa în urma lui şi se sprijini de perete cu o expresie ce o oglindea pe a lui Mary Darling.

– Crezi că mă va striga vreodată şi altfel?

– Nu ştiu, îi răspunse ea cu un calm demn de laudă, gândindu-se că, dacă el nu aducea vorba despre sărut, atunci nici ea nu avea s-o facă. Depinde dacă o să-i spui şi tu vreodată altfel în afară de „ea".

– Mi se pare corect, mormăi el şi se desprinse de perete.

Traversă camera până în faţa căminului şi privi descurajat focul. Fionnula coborâse să-i pregătească masa lui Mary, aşa că erau singuri pentru moment.

– Ce doreşti? îl întrebă Silence.

– Să mă ierţi? şopti el.

– Poftim?! murmură ea, nefiind sigură că auzise bine.

– Nu eşti cum m-am aşteptat, să ştii. Am crezut că vei sta în camera ta şi vei croşeta sau vei coase, că vei veni când vei fi chemată şi vei pleca atunci când ţi se va porunci. Că nu-mi vei tulbura viaţa deloc.

– Cu siguranţă nu m-ai văzut nici croşetând, nici cosând, comentă ea iritată.

– Nu, nu te-am văzut. Sunt multe lucruri pe care nu le ştiu despre tine.

– Contează? întrebă şi ridică din umeri, simţindu-se agitată şi înfometată.

– Da, răspunse el încet. Cred că, de fapt, contează.

Ea îl privi nedumerită. De ce-ar fi vrut să o cunoască? Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Mick clătină din cap.

– Nu te nelinişti. Am venit din două motive: primul este să-ţi dau asta – şi-i întinse un pachet învelit în muşama.

Silence îl luă şovăitoare.

– Aaaa, făcu Mary, apucând-o de braţ curioasă, în timp ce Silence desfăcea cărticica incrustată cu aur.

– Uşurel! o atenţionă Silence, când copila dădu să-şi apuce premiul. Trebuie să fim atente, vezi?

Deschise cartea şi rămase uimită când văzu ilustraţia excelent lucrată: omuleţi navigând, înghesuiţi pe o navă cu vele purpurii, pe o mare de cobalt învolburată.

– Îţi place? întrebă cu voce aspră Mickey O'Connor.

– E minunată, spuse şi-şi ridică privirea, uimită să-i surprindă o expresie de nesiguranţă pe faţă.

Ridică din umeri, înlocuindu-şi imediat expresia cu nonşalanţa sa obişnuită.

– Am crezut că tu şi copila vă veţi bucura.

– Mulţumesc!

– Al doilea motiv pentru care am venit este să te invit să iei cina cu mine diseară. Nu – o opri el când văzu că ea dădea să spună ceva –, nu-mi răspunde acum. Doar gândeşte-te. O să te gândeşti, te rog?

Ea îl privi uimită. Se rugase vreodată Mickey O'Connor în viaţa lui de cineva?

– O, da, şi porcii vor zbura azi. Aşa am auzit, zise el şi îi aruncă un rânjet trist, apoi plecă.

– Ei bine...

Silence o privi pe Mary, la timp pentru a salva cartea din gura fetiţei.

Mary încă protesta când Fionnula intră în cameră încărcată cu o tavă grea.

– Vai, domniţă, spuse ea, stăpânu' a cerut micul dejun pentru dumneavoastră!

Şi, în timp ce Silence privea amuzată, Fionnula începu să aranjeze un mic dejun somptuos. N-ar fi crezut niciodată că Mickey O'Connor avea să cedeze. Era un pirat crud şi neînduplecat, nimic mai mult.

Sau nu?

Isabel Beckinhall, baroana Beckinhall, coborî din trăsură în acea după-amiază şi văzu un amărât pe jumătate dezbrăcat, căzut în şanţ. Se cutremură.

– Amelia, dragă, eşti sigură că acesta este locul?

– Foarte sigură, se grăbi să răspundă Lady Claire, ieşind din trăsură ajutată de un valet vânjos şi revoltător de frumos. Nu băga în seamă priveliştea mai puţin atractivă.

Isabel aruncă o privire tristă asupra împrejurimilor jalnice.

– Dacă n-aş băga-o în seamă, n-aş mai avea la ce să mă uit. De ce ar construi cineva ceva aici?

– Orfanii provin în mare parte din St. Giles, aşa că zona era inevitabilă, zise Amelia oftând. Clădirea însă, nu. Din păcate, încă aşteptăm să se termine noul cămin. Speram să se întâmple asta cam într-o lună, spuse şi trecu pe lângă o uşă mică, mizerabilă, a unei clădiri la fel de mizerabile.

Isabel oftă şi-şi ridică fusta pentru a o urma cu grijă Era prima oară când participa la întrunirea Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani şi Copii Abandonaţi – şi începea să creadă că era, totodată, şi ultima dată. Dar Amelia fusese destul de insistentă. Amelia însăşi, împreună cu Lady Hero Reading, fusese una dintre primele doamne care patronau căminul şi era foarte entuziasmată de eforturile pe care le depusese.

Isabel se uită cu drag la prietena ei. Nu erau apropiate ca vârstă – Amelia ar fi preferat să moară de o mie de ori decât să-şi dezvăluie vârsta, dar, cum fiul ei trecuse de 35 de ani, nu putea pretinde că ar avea mai puțin de 50. Isabel, în schimb, nu avea decât 32 de ani. În ciuda vârstei însă, aveau multe în comun. Amândouă se căsătoriseră de tinere şi ulterior îşi îngropaseră soții mai în etate. Este adevărat că Isabel bănuia, din mici indicii, că mariajul Ameliei nu fusese nici pe departe la fel de fericit ca al ei cu dragul de Edmund, dar acesta şi răposatul baron Claire avuseseră ceva în comun: fuseseră ridicol de bogați. Şi, deşi atât titlurile nobiliare, cât şi proprietățile fuseseră moştenite – în cazul lui Edmund de către un văr îndepărtat mult mai tânăr –, ambii îşi lăsaseră văduvele foarte înstărite.

Motiv pentru care Isabel lua acum parte la această întrunire. Nu păreau să existe prea multe cerințe pentru a te alătura sindicatului, dar averea era, cu siguranță, un lucru bun.

Uşa casei părăginite fu deschisă brusc de o copilă cam de 13 ani, care le făcu o reverență foarte frumoasă.

– Bună dimineața, doamnă!

– Bună dimineața, Mary Whitsun! răspunse Amelia şi zâmbi. Isabel, aceasta este domnişoara Mary Whitsun, cea mai mare dintre orfanii de la cămin şi un ajutor de nădejde pentru domnul Makepeace, administratorul, şi sora acestuia, doamna Hollingbrook, administratoarea. Mary, dumneaei este Lady Beckinhall.

– Mary, murmură Isabel zâmbind.

– Sunt foarte încântată să vă cunosc, doamnă! spuse Mary în timp ce făcea o altă reverență, apoi o privi pe Amelia, care o încurajă cu un semn din cap.

Având această aprobare, Mary zâmbi, şi fața ei până atunci serioasă se lumină. Avea părul negru, bogat şi un ten minunat. Odată ce urma să treacă peste stângăciile adolescenței, avea să devină o frumusețe, era de părere Isabel.

– Vă rog să intrați, spuse Mary cu aceeaşi voce solemnă.

Pătrunseră într-un hol atât de îngust, încât cele două puteau merge una lângă alta doar cu greutate. Isabel se strâmbă când văzu tencuiala crăpată de pe pereți. Înțelegea de ce era nevoie

de o nouă clădire. Mary le conduse pe scări până la al doilea etaj, într-o cameră fără geamuri.

– Aceasta este, de obicei, clasa în care învață copiii, spuse Amelia, dar domnul Makepeace a avut amabilitatea să ne lase să o folosim pentru întrunirile noastre, o dată pe săptămână.

– Înțeleg, murmură Isabel privind sala înghesuită în care alte trei doamne erau deja prezente, aşezate pe nişte scaune destul de şubrede.

– Ştiu, îi şopti Amelia citindu-i parcă gândurile. Nu este cel mai confortabil loc, dar eu şi Lady Hero ne-am gândit că ar fi mai bine să ne întâlnim aici, unde domnul Makepeace ne poate oferi imediat informații şi putem vedea totodată copiii, sediul şi toate celelalte. Ah, Hero!

Amelia se întrerupse pentru o secundă, pentru a se săruta pe obraji cu o tânără înaltă.

– Hero, ți-o prezint pe Lady Beckinhall. Ți-o aminteşti pe Lady Hero, nu-i aşa, Isabel?

– Desigur. Eu şi verişoara lui Lady Hero – domnişoara Bathilda Picklewood – suntem prietene, spuse Isabel făcând o reverență.

Lady Hero purta o rochie elegantă în culoarea lavandei combinată cu argintiu, care-i scotea în evidență părul ei superb, de un roşcat-deschis.

– Felicitări pentru nunta recentă, doamnă! adăugă Isabel.

– Mulțumesc, Lady Beckinhall. Lady Hero se îmbujoră puțin. Dați-mi voie să v-o prezint pe sora mea, Lady Phoebe Bolten.

Fata era doar o copilă, o creatură rotofeie şi saşie. Era evident că suferea de-o miopie pronunțată, sărăcuța. Totuşi, zâmbi veselă în timp ce făcu o reverență.

– Încântată de cunoştință.

– Iar aceasta este sora dragului meu soț, Lady Margaret..., dădu ea să o prezinte, arătând elegant către o brunetă destul de frumoasă, când uşa se deschise din nou.

– Dumnezeule, ce loc deprimant! exclamă o voce de fată.

Isabel se întoarse şi o văzu pe Lady Penelope Chadwicke dând buzna în încăpere. Lady Penelope nu intra niciodată pur şi simplu într-o cameră – era prea melodramatică pentru astfel de lucruri. Cu părul negru lucios, cu buzele trandafirii, cu ochii de culoarea

panseluțelor, fusese considerată o frumusețe din momentul în care își făcuse debutul în societate, cu aproape trei ani în urmă. Purta o mantie de catifea căptușită cu puf de lebădă, de care se debarasă imediat, aruncând-o în brațele femeii care o însoțea. Pe sub mantie, purta o jachetă din brocart de culoarea șampaniei, brodată în roșu pal și auriu. Fustele ei dezvăluiau un jupon de asemenea brodat, asortat cu jacheta. Întregul ansamblu costa probabil câteva sute de guinee. Dar Lady Penelope era fata contelui de Brightmore, unul dintre cei mai bogați oameni din Anglia, și se zvonea că avea o zestre cât să răscumpere un rege.

– Avem ceai? întrebă Lady Penelope privind cu atenție prin cameră, ca și cum tava cu ceai s-ar fi ascuns prin colțuri, apoi se bosumflă drăgălaș. Aș fi vrut să avem ceai și prăjituri. Drumul până aici a fost pur și simplu devastator. Cred că vizitiul meu a căutat dinadins toate gropile. Ah, și St. Giles!

Pentru o clipă, ochii ei superbi se măriră, ca și cum ar fi fost îngrozită de ceea ce vedea. Apoi se întoarse brusc și se adresă doamnei care o însoțea, care încă se lupta cu pelerina ei de catifea.

– Artemis, trebuie să mergi să vezi ce e cu ceaiul. Sunt sigură că și tu ești la fel de obosită ca mine. Trebuie să ne revigorăm.

– Da, Penelope, murmură Artemis și se retrase.

– Și prăjiturele, strigă Lady Penelope după ea. Îmi doresc atât de mult niște prăjituri micuțe și drăguțe.

– Da, Penelope, îi răspunse cealaltă femeie, de afară.

Isabel remarcă mai degrabă ironic că Lady Penelope spusese despre însoțitoarea ei că era „obosită", dar asta n-o oprise să-i dea ordine ca unei servitoare. În acest timp, Amelia le prezentă pe celelalte doamne lui Penelope.

– Oh, Lady Hero, nu sunt sigură că este înțelept ca întrunirile noastre să aibă loc în această parte a Londrei, spuse Lady Penelope așezându-se cu grijă exagerată pe unul dintre scaunele șubrede. O fi periculos?

– Cred că, atâta timp cât ne întâlnim în timpul zilei și ne luăm valeții cu noi, vom fi în perfectă siguranță, spuse Lady Hero. Desigur, nu putem vizita St. Giles după lăsarea serii.

Lady Penelope se înfioră dramatic.

– Am auzit că prin părțile acestea bântuie un mascat îmbrăcat ca un arlechin, furând femeile frumoase, pe care le duce în vizuina lui, unde le necinstește.

– Fantoma din St. Giles este mai mult un mit, se auzi o voce profundă de bărbat dinspre ușă.

Lady Penelope lăsă să-i scape un țipăt, iar Isabel se întoarse și văzu un tânăr înalt, care intrase în încăpere. Era îmbrăcat cu totul în negru, în afară de cămașa albă, fără nici un fel de ornament. Ținea în mână o pălărie cu boruri rotunde, iar părul castaniu, nepudrat, era prins simplu la spate. Se încruntă un pic din cauza țipătului lui Lady Penelope, ceea ce îl făcu să pară mai degrabă ursuz. În vreme ce el dădea roată încăperii cu privirea, Isabel avu convingerea că acest bărbat nu o agrea pe nici una dintre doamne. Isabel îi zâmbi larg, flirtând un pic cu el.

– Mai mult?

El o privi, examinând-o atât de rapid, încât pentru o clipă Isabel crezu că i se păruse. Deveni dintr-odată conștientă de decolteul adânc al rochiei ei de un verde-închis. Apoi privirile lor se întâlniră, iar chipul lui rămase lipsit de expresie..

– Un bărbat îmbrăcat asemenea unui arlechin cutreieră într-adevăr împrejurimile, doamnă. Dar este inofensiv.

Informația nu o liniști pe Lady Penelope. Țipă din nou și se lăsă în scaun ca și cum ar fi leșinat, dar păru să-și amintească imediat de fragilitatea scaunului și renunță la idee.

– Dați-mi voie să vi-l prezint pe domnul Winter Makepeace – administratorul Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați.

Lady Hero le prezentă apoi și pe doamne, pe rând, iar domnul Makepeace se aplecă scurt în fața fiecăreia. Când ajunse la Isabel, acesteia i se păru că plecăciunea lui nu fu mai mult decât o înclinare ușoară din cap.

– Domnule Makepeace, spuse ea molcom. Domnii pedanți reușeau întotdeauna să o înfurie – și erau așa ușor de tachinat. E... *interesant* să vă cunosc, continuă Isabel. Vă găsesc cam tânăr pentru această responsabilitate imensă, continuă ea și îl cercetă, constatând că, în ciuda atitudinii sale serioase, nu părea să aibă treizeci de ani. Cu siguranță era mai tânăr decât ea.

– Am preluat administrarea căminului după moartea tatălui meu, în urmă cu doi ani, răspunse el calm, şi, înainte de asta, am fost mâna lui dreaptă vreme de mulți ani. Va asigur că vârsta mea este suficientă pentru a conduce acest cămin.

– Într-adevăr?

Îşi mușcă buza pentru a se împiedica să zâmbească. Era teribil de serios, probabil că nu râsese în viața lui.

Însoțitoarea lui Lady Penelope reveni împreună cu mai multe fete care aduceau tăvile cu ceai. Gâfâia puțin, căci cărase ea însăşi o tavă cu prăjituri, şi tresări puțin când Lady Hero o prezentă celorlați ca fiind Artemis Greaves.

Expresia lui Makepeace se îmblânzi, deşi tot nu zâmbea, când fu prezentat domnişoarei Greaves.

– Pot să iau eu asta? Şi, fără a mai aştepta răspunsul ei, îi luă tava din mâini şi o aşeză pe singura masă din încăpere.

– Mulțumesc, domnule Makepeace, zise domnişoara Greaves şi zâmbi timid.

– Cu plăcere, domnişoară Greaves, îi răspunse el pe un ton plăcut.

Deci ştia să se comporte în prezența unei doamne când voia.

– Sunteți amabil să ne prezentați raportul, domnule Makepeace? interveni Amelia, în timp ce turna ceaiul.

El încuviință şi începu să detalieze sec cheltuielile şi situația copiilor.

– Mulțumim, domnule Makepeace, spuse Lady Hero. Aveți vreo sugestie legată de ceea ce am putea face pentru cămin în clipa de față?

– Avem nevoie de bani, doamnă, spuse el fără pic de umor. Orice altceva este lipsit de importanță.

– Ah, dar nu am putea face nişte jachete pentru copii, măcar pentru băieți? strigă Lady Penelope.

– Jachete, doamnă? întrebă Makepeace uitându-se la ea.

– O, da, zise Lady Penelope, fluturând din mână. Jachete roşii. Ar arăta ca nişte soldăței. Sau poate de un galben lămâie? Este o culoare atât de elegantă..., adăugă ea şi îi aruncă administratorului căminului un zâmbet strălucitor.

Domnul Makepeace îşi drese glasul.

– Galbenul se murdăreşte foarte uşor. Din experiența mea, copiii, şi mai ales băieții, au tendința de a alerga şi de a se murdări.

– Oh, se bosumflă Lady Penelope. Nu-i puteți ține înăuntru?

Toată lumea o privi. Era greu de crezut, dar părea foarte serioasă. Isabel simți cum buzele i se strâmbă dezaprobator. Făcu ochii mari către Winter.

– Da, domnule Makepeace, spuneți-ne de ce nu-i puteți încuia pur si simplu în camerele lor?

El îi aruncă o privire fulgerătoare şi aspră, care o făcu să-şi țină răsuflarea.

– Sunt sigură că Lady Penelope înțelege că nu este posibil să-i faceți tot timpul pe micuți să stea locului şi să nu se murdărească, interveni Amelia. Dacă nu mai este nimic, domnule Makepeace, nu vă vom mai reține de la îndatoririle dumneavoastră.

– Doamnelor, zise el şi făcu o plecăciune.

Ajunsese aproape de uşă, când Lady Hero îşi aminti brusc ceva.

– Dar unde este doamna Hollingbrook? Am sperat să o revăd astăzi.

Pe fața domnului Makepeace nu se clinti nici un mușchi, dar cumva Isabel îşi dădu seama că întrebarea îl făcuse să ezite.

– Sora mea nu mai locuieşte la cămin, spuse el cu răceală şi părăsi încăperea înainte ca Lady Hero să mai poată face vreun comentariu.

Vocea subțire şi pisicoasă a lui Penelope rupse tăcerea:

– Dumnezeule, sper că nu se gândeşte să aibă grijă singur de cămin! O femeie este foarte importantă pentru copii, cred, mai ales că domnul Makepeace este *burlac*.

Toate celelalte doamne începură să-şi dea cu părerea, dar Isabel lăsă conversația să alunece pe lângă ea şi rămase gânditoare. Isabel îi prinsese privirea lui Makepeace şi înțelesese chiar în acea clipă că, deşi nu lăsa să se vadă, sub aparenta răceală a lui clocoteau emoții puternice.

Ochii lui erau întunecați de furie.

Silence se îndreptă de umeri în acea seară, în fața sălii de mese. O lăsase pe Mary Darling jucându-se fericită cu Moll – slujnica de la bucătărie –, cu Bert de pază, iar acum era pe cale să i se alăture

lui Mickey O'Connor la cină. De data aceasta, o rugase în loc să-i ordone. Mai era însă o mică parte în ea care o avertiza că făcea o greşeală. Îşi aminti totuşi că el făcuse primul pas spre împăcare.

Dar era sigură că asta avea vreo importanţă?

Împinse uşa înainte să mai piardă alte câteva minute bune întorcând problema pe toate părţile. Camera era lungă şi, deloc surprinzător, opulent decorată. Pereţii erau îmbrăcaţi în mătăsuri mov, albastre şi verzi. Silence nu putu să nu remarce coincidenţa. Mickey Cuceritorul îşi îmbrăcase pereţii în culorile păunului. În centrul camerei, mai multe mese lungi fuseseră aşezate cap la cap, aproape aşa cum îşi imaginase ea că arăta o sală de mese în Evul Mediu. Mickey O'Connor stătea tolănit la capătul cel mai îndepărtat al mesei, pe un fotoliu îmbrăcat în catifea roşie. Nu-şi ridicase privirea când ea intrase, dar Silence nu făcu greşeala să creadă că nu o observase.

Silence merse de-a lungul meselor. Acel capăt al camerei era ocupat de oamenii lui Mickey. Trecuse prudentă de primele două persoane aşezate la masă, când fu dat un fel de semnal. Dintr-odată, piraţii se ridicară, unii atât de grăbiţi, încât îşi răsturnară scaunele.

– Ă.. ă... Bună seara!

– Bună seara, doamnă!

Fiecare o salută la rândul său, când trecu prin dreptul lui, iar Silence le zâmbi timid. Găsi un loc vizavi de Harry, lângă un omuleţ cu ochelari, pe care-l mai văzuse în sala tronului. În timp ce-şi trăgea scaunul, omuleţul îi spuse:

– Nu aici, doamnă!

– Poftim? întrebă ea, confuză.

– Va vrea să stai lângă el, îi răspunse bărbatul agitat.

– Ăla e locul 'mneavoastră, o lămuri Harry, arătându-i din priviri spre capul mesei.

Silence îşi îndreptă privirea într-acolo, şi bineînţeles că Mickey O'Connor se uita la ea. Erau *toţi* cu ochii pe ea. Silence îşi înălţă capul şi merse, conştientă de privirile lor, până ajunse în dreptul locului liber din dreapta lui Mickey O'Connor. Pentru o clipă îngrozitoare, crezu că avea să o ignore, dar apoi el se ridică şi-i trase scaunul.

– Doamnă Hollingbrook, spuse el, sunt încântat că ai coborât.

Ea încuviinţă agitată şi se aşeză. Putea să-i simtă căldura în timp ce mâinile lui se prinseră de marginile scaunului şi-l împinseră, pentru ca ea să stea aşa cum trebuie. Parfumul de tămâie şi lămâiţă plutea în aer senzual şi oarecum periculos. I se păru că-i simte degetele pe umăr, dar, când privi, observă că el se aşezase deja la locul lui.

Mick făcu un semn, iar Tess şi alte două slujnice veniră încărcate cu tăvi cu mâncare. Incredibil – *decadent* – de multă mâncare. Erau platouri cu fazani tăiaţi în felii subţiri, iepuri fripţi, peşte în vin, plăcintă de porumbel, trufandale şi platouri imense, pline cu stridii.

Mickey O'Connor păru a simţi dezaprobarea ei în timp ce una dintre servitoare aşeză un bol cu stridii în faţa lor. Îi spuse, ridicând dintr-o sprânceană:

– Sunt mândru de masa mea, doamnă Hollingbrook. Îmi place mâncarea bună, iar oamenii mei muncesc din greu pentru ea.

– Cu preţul plătit pe aceste stridii s-ar putea hrăni timp de săptămâni, poate chiar luni, o întreagă familie din St. Giles.

– Ai prefera să mănânc pâine şi apă? făcu el amuzat.

– Nu, dar...

– Haide, o îmbie el cu vocea lui profundă, catifelată. Stridiile sunt deja făcute. Ar fi păcat să le-aruncăm.

El luă o scoică şi trase carnea perlată, suculentă, cu degetele. Stomacul lui Silence deveni zgomotos, făcând-o să roşească. Buzele lui se arcuiră cu un farmec viclean.

– Nu-i un păcat să te bucuri de o mâncare bună.

– O masă bogată din când în când e una, spuse ea sever, dar tu îţi petreci viaţa într-un exces continuu. Nu devine plictisitor după o vreme?

– Niciodată, replică el rânjind rapace.

Ea se întinse după stridia pe care el încă o ţinea între degete, dar el îşi retrase mâna. Silence îl privi cu răceală.

– Nu voi mânca din mâna ta.

Lui Mick îi pieri zâmbetul de pe buze. Nu-i plăcuse refuzul ei, dar nu spuse decât:

– Cum doreşti, draga mea.

Şi-i aşeză stridia pe farfurie. Muşcă din stridia savuroasă şi se gândi să comenteze că nu era draga lui, dar ce rost avea? În plus, stridiile erau, într-adevăr, delicioase. Silence se linse pe buze şi privi în jur. Mickey O'Connor se uita la ea cu ochii negri mijiţi, cu colţul gurii puţin ridicat. Pentru o clipă se simţi fixată cu privirea şi inima începu să-i bată cu putere.

Dar apoi Tess apăru în grabă cu o tavă cu tarte.

Tot mai multe feluri de mâncare erau aşezate în faţa lui Mickey O'Connor, şi, fără să o întrebe, o servea cu puţin din fiecare şi-i umplea paharul cu un vin roşu, dulce.

Silence mâncă şi preţ de câteva minute rămase tăcută, cu întreaga ei fiinţă concentrată asupra mâncării, preocupată să-şi umple stomacul, pentru că, deşi mâncase la micul dejun, nu se săturase după mai mult de o zi de înfometare.

Când îl privi din nou pe O'Connor, îl văzu tolănit pe scaunul său, cu mâncarea neatinsă, aparent mulţumit să o vadă pe ea mâncând.

– Totul e foarte bun şi mi-a plăcut foarte mult, dar..., spuse ea, în timp ce Mick înălţă curios din sprâncene. Mâncarea ta e prea grea.

Piraţii încă înfulecau. Harry se ridicase de la masă şi părăsise încăperea, fiind înlocuit de Bert.

– Nu cred că-ţi face bine să mănânci astfel de mâncare în mod regulat. Nu ţi-e frică de gută?

Mickey O'Connor zâmbi şi îşi duse mâna în dreptul abdomenului său plat, inelele strălucindu-i pe fiecare deget.

– Nu mi-a trecut niciodată prin minte, ca să zic adevărul.

– Presupun că nu. Îţi place să faci totul în exces, nu-i aşa?

El ridică din nou din sprâncene, de data asta batjocoritor. Ea făcu semn cu capul înspre mâinile lui.

– Aceste inele, de exemplu, sunt bătătoare la ochi – şi valorează probabil o avere.

El îşi răsfiră degetele, privindu-le.

– Oh, cel puţin două averi, da' am început cu un inel.

Îl privi curioasă. Inelele sale extravagante păreau o parte din Mickey O'Connor, încât nu şi-l putea imagina fără ele.

– Cu care dintre ele?

– Ăsta, zise şi-şi ridică degetul arătător de la mâna dreaptă.

Era un inel din aur vechi, cu un rubin tăiat rotund, atât de întunecat, încât părea aproape negru.

– Îl am de la un atac cu primul meu echipaj. De fapt, a fost singura mea parte din pradă, atât de mult valora. Am renunţat la partea mea de aur pentru inelul ăsta.

– De ce n-ai luat banii?

El se lăsă pe spate şi o privi, iar ea observă dintr-odată că veselia îi dispăruse. Acum era chiar serios.

– Pentru că un om sărac nu ar purta un astfel de inel. Oricine m-ar fi văzut purtându-l, ar fi putut spune „Mickey Cuceritorul s-a ajuns".

Silence îşi lăsă privirea la para din farfurie, gândindu-se la cuvintele lui. Ce straniu! Ea nu fusese niciodată bogată. Cu siguranţă nu atât de bogată pe cât era Mickey O'Connor acum. Dar nu-şi dorise niciodată cu adevărat să aibă o avere mare. Fuseseră, desigur, vremuri când privise cu jind la vreun evantai sau la o pereche de pantofi, în vitrina vreunui magazin, dar erau mai degrabă mofturi. Nevoile ei de zi cu zi fuseseră întotdeauna satisfăcute. În schimb, domnul O'Connor, aşa cum singur recunoscuse, îşi petrecuse copilăria în sărăcie. Poate de aceea îşi etala acum bogăţia. Odată ce ai tânjit după ceva, dorindu-ţi-l cu ardoare zi şi noapte, oare nevoia aceasta de a poseda avea să poată fi vreodată satisfăcută?

– Şi celelalte inele?

– A, luate de ici, de colo. Pe acesta, zise el şi arătă degetul mic de la mâna stângă, pe care trona o perlă neagră, l-am găsit într-un cufăr al unui căpitan. Avea ceva reputaţie, nu glumă. N-aş fi surprins să-l fi furat de la francezi.

Mickey O'Connor zâmbi şi-şi aruncă nepăsător în gură o boabă de strugure.

Silence îşi întoarse în grabă ochii pentru a nu-l mai vedea tolănit ca un paşă şi o zări pe Fionnula un pic mai încolo la masă, cu Bran.

– Îl adoră pe Bran Fionnula noastră, nu-i aşa? spuse O'Connor, care-i urmărise privirea.

– Dar el pe ea? întrebă Silence, cu vocea mai ascuţită decât intenţionase.

– Mă îndoiesc, răspunse el după un moment de gândire. Bran adoră puterea şi banii – şi cam atât.

– Nu-i prea diferit de tine deci, replică ea.

Nu înţelegea de ce o necăjise atât de tare să afle că iubitul Fionnulei nu o iubea pe fată la fel de mult pe cât îl iubea ea, însă cert era că aşa stăteau lucrurile.

– Tu-l priveai pe William cum îl priveşte ea pe Bran? o întrebă el cu vocea atât de joasă, încât abia putu să-l audă.

Silence îşi ţinu răsuflarea. N-avea nici un drept să-i rostească numele lui William, ar fi trebuit să ştie asta. Dar îşi ridică ochii şi-l privi.

– Cred că da, îi răspunse.

Se gândi să-i mai spună câteva, dar el se aplecă şi o studie.

– Cum l-ai cunoscut pe soţul ăsta perfect al tău?

– Mi-a salvat pantofii, zise ea şi zâmbi amintindu-şi.

– Cum?

– Eram la cumpărături cu Temperance, sora mea, şi cam rămăsesem în urmă, privind la o vitrină.

– La mănuşi şi dantele?

– La o prăjitură cu cremă, dacă e atât de important pentru tine să ştii. Tata nu era de acord cu dulciurile, aşa că nu mâncam decât la ocazii – Crăciun şi celelalte sărbători.

Mick zâmbea, ascultând-o, aşa că ea se grăbi să continue:

– În fine, mă grăbeam s-o prind din urmă pe sora mea. Probabil n-am fost atentă, pentru că m-am trezit cu o căruţă chiar în faţa mea. Dacă William nu m-ar fi prins de talie să mă tragă îndărăt, probabil mi-aş fi distrus pantofii, îi explică Silence, feliindu-şi para. Vezi tu, era o baltă....

– Mai degrabă ţi-a salvat viaţa decât pantofii, spuse Mick întinzându-se după vin.

– Căruţa nu era chiar atât de aproape, sublinie Silence. Dar căruţa fusese, de fapt, foarte aproape, şi primul lucru pe care William îl făcuse după ce o salvase fusese să o certe, dar n-avea de gând să-i spună asta lui Mickey O'Connor. I-am mulţumit, continuă ea. Şi am plecat după Temperance, crezând că n-aveam să-l mai întâlnesc. Dar, în următoarea zi, a venit să-i ceară tatălui meu permisiunea să mă curteze.

– Şi taică-tău ce-a zis? întrebă O'Connor foarte curios.

– La început, n-a fost prea încântat, recunoscu Silence, care, văzând privirea lui O'Connor, se grăbi să adauge: William era un pic mai în vârstă decât mine.

– Cât de un pic?

– Cu paisprezece ani, spuse şi, când ridică privirea, îl văzu pe Mickey O'Conner privind-o şi nu reuşi să desluşească mesajul din ochii lui întunecaţi. Nu e o diferenţă chiar atât de mare, adăugă, deşi îşi putu auzi foarte clar tonul defensiv.

– Câţi ani aveai?

– Optsprezece, spuse încet, apoi ceva mai tare: A plecat pe mare curând după aceea, dar, înainte să plece, mi-a adus un buchet de violete.

– Nu ţi-a cumpărat prăjitura la care pofteai?

– Nu pofteam, răspunse ea indignată. Şi nu, de ce să fi cumpărat o prăjitură? E un cadou pentru copii.

– Pentru că aia-ţi doreai, replică el.

– Violetele sunt mult mai potrivite. Se încruntă. Cât a fost pe mare, mi-a trimis scrisori minunate din călătoriile lui, cu tot felul de descrieri ale locurilor pitoreşti pe care le-a văzut. Apoi, când s-a întors, m-a căutat. A fost foarte frumos, spuse visătoare. William m-a dus la târguri şi la spectacole.

– Şi mai apoi? întrebă el, cu vocea lipsită de vreo inflexiune.

– M-am măritat cu el. Aveam douăzeci şi unu de ani, aşa că tata nu m-a putut împiedica. Dar am vrut să am binecuvântarea lui, şi mi-a dat-o. A spus că William şi-a arătat devotamentul timp de trei ani şi că era mulţumit de alegerea mea.

Silence se opri, însă Mickey O'Connor nu spuse nimic. Îşi privi farfuria. Îşi mâncase para în timp ce-i povestise şi se simţea sătulă. Golul dispăruse, lăsând în loc doar o senzaţie de saţietate. Unii dintre piraţi se amuzau, acum, că aveau burta plină, iar secretarul domnului O'Connor îşi deschisese un registru şi îşi făcea adnotări în timp ce mânca.

– Am fost fericiţi, spuse ea încet. Am trăit în Wapping, lângă vapoare. Obişnuiam să merg la docuri şi să privesc navele mari venind, uitându-mă după cea numită *Finch*, chiar şi când ştiam că nu trebuia să vină. Şi, când în sfârşit ajungea – închise ochii

amintindu-şi –, William venea prima oară la mine. Întotdeauna-i alergam în braţe. Am fost fericiţi. Foarte fericiţi.

– Şi totuşi, când ai avut mai multă nevoie de el, nu te-a crezut, îl auzi Silence şoptind. N-a vru să te-asculte.

– S-a ajuns în situaţia asta numai din pricina a ceea ce ai făcut tu, sublinie ea, cu vocea glacială.

Mick nu răspunse. Silence îşi şterse obrajii. Dacă noaptea trecută fusese furioasă, acum nu simţea decât o tristeţe profundă.

– Ah, asta crezi? Că nu m-a iubit, din cauză că nu m-a crezut şi nu m-a ascultat? Că fericirea noastră a fost doar o iluzie?

Ea îl fixă cu privirea, dar el abia de sorbea din vin, în vreme ce se uita la ea.

Oare fericirea ei chiar fusese o iluzie? La momentul respectiv nu i se păruse. Viaţa alături de William fusese perfectă. Era, într-adevăr, plecat mult timp, dar, când se întorcea, se simţeau mereu ca în luna de miere. Se încruntă, tulburată de aceste gânduri. Cum ar fi fost căsnicia ei cu William dacă el nu ar fi fost căpitan de navă? Dacă ar fi trăit împreună zi de zi, ca majoritatea cuplurilor? Silence oftă şi privi în jur. Nimeni nu le dădea atenţie, deşi bănuia că-i observaseră lacrimile, dar nu îndrăzneau s-o privească din cauza lui Mickey O'Connor. Se întoarse spre el.

– Unde-ţi sunt femeile?

Gura lui se arcui uşor.

– Ce femei?

Ea flutură dintr-o mână, întrebându-se dacă nu cumva băuse prea mult vin la masă.

– Femeile pe care le ai mereu... *Târfele* tale.

– Sunt plecate, îi spuse el, sorbind o gură de vin.

– Ah..., zise ea încruntată.

– Dezamăgită?

– Ce ştii tu despre ce cred şi ce simt eu? ripostă ea supărată.

– Nu ştiu nimica, răspunse el şi îi făcu semn unui băiat să se apropie.

Băiatul ducea o tavă cu dulciuri. Mâna lui Mickey O'Connor ezită pe deasupra dulciurilor, dar în cele din urmă alese ceva cu o cireaşă confiată în vârf. Se întoarse către ea, cu prăjitura în mână.

– Asta mă fascinează la tine, Silence, iubire. Ştiu ce gândesc oamenii mei înainte să le spun despre un atac, ştiu ce gândesc

târfele mele după o noapte cu mine, chiar şi la ce se gândeşte Lad – în general, la patul meu şi la un os. Dar pe tine... nu te pot descifra. Mă uit în ochii tăi verzi-căprui-albăstrui frumoşi şi n-am nici cea mai vagă idee la ce te gândeşti, ce simţi cu adevărat.

Silence îl privi mirată, apoi replică:

– De ce ţi-ar păsa?

– Asta, spuse Mickey O'Connor ţinând prăjitura în faţa buzelor ei, aşteptând ca ea să deschidă gura şi să muşte, apoi zâmbind de parcă aproape ar fi putu simţi zahărul topindu-se pe limba ei, asta-i o întrebare tare bună.

Capitolul 7

De îndată ce întunericul se lăsă în grădina regelui, cântecul unei păsări umplu văzduhul. Trei triluri, şi ceilalţi doi nepoţi începură să moţăie, însă Clever John avea urechile înfundate cu ceară şi nu căzu sub vraja cântului dulce. De îndată de nepoţii regelui adormiră, o minunată pasăre se lăsă deasupra cireşului. Penele ei aveau toate culorile curcubeului. Pasărea începu să se înfrupte din cireşele regelui. Dar Clever John sări şi prinse pasărea de gâtul ei subţire.

În acel moment, pasărea se transformă într-o frumoasă femeie goală.

din *Clever John*

Mick o privi pe Silence mâncând prăjitura din mâna lui. Simţi o ciudată satisfacţie s-o hrănească el însuşi, satisfacţie ce nu dispăru nici măcar când ea îşi dădu seama ce făcea şi se îndepărtă. Mick se simţea bine, iar această constatare veni ca o surpriză pentru el. Nu vânase niciodată o femeie mai mult de o zi, două, cel mult o săptămână. Toate-i cădeau la picioare, unele chiar în câteva minute. Ştia că puterea lui de seducţie nu putea fi pusă doar pe seama înfăţişării lui atrăgătoare. Puterea lui, banii cântăreau tot atât, dacă nu mai mult. Dar Silence nu era aşa. Mick îşi zâmbi

şi îşi alese o bomboană. Silence nu-l plăcea, nu-l asculta, îl contrazicea şi fusese cât pe ce să-i facă şi pe oamenii lui să nu-l asculte. Şi totuşi, el îi făcea pe plac.

– Trebuie să mă-ntorc în camera mea, spuse Silence şi se ridică.

– De ce? întrebă Mick încruntat.

– La Mary Darling.

– O are o servitoare în grijă.

– Dar, dacă se trezeşte, o să mă vrea lângă ea.

– De ce? întrebă el din nou, muşcând din bomboană.

Discuţia nu-i era pe plac lui Mick, dar voia s-o mai reţină.

– Pentru că, spuse ea încet, explicându-i ca unuia pe care nu prea îl ducea capul, pentru că e doar un copil şi mă iubeşte.

– Copiii, spuse Mick, sunt o pacoste.

Silence clătină din cap, fără să se mai obosească să-i răspundă, şi se îndreptă spre uşă. Mick oftă.

– Să fie duse restul bomboanelor la mine în cameră, îi spuse lui Tris şi o urmă pe Silence.

Lad, care stătea lângă scaunul lui, se ridică şi el, lipăind în spatele lui pe culoar.

Silence nu păru surprinsă când îl văzu lângă ea.

– Ar trebui să vii s-o vezi mai des pe Mary. La urma urmelor, e fiica ta. Poate că aşa ar putea învăţa să te strige şi altfel, în afară de *Rău*, îi spuse grăbind pasul.

– Întâmplător, am şi alte lucruri de făcut. Şi, aşa cum am spus, copiii sunt o pacoste.

– Hmm! Spui asta de parcă ai fi făcut o mare descoperire.

Mick nu-i răspunse, doar ca să o enerveze, iar ea se grăbi şi mai tare. Aproape că fugeau acum.

– De ce te-ai mai deranjat s-o recunoşti atunci? Cu siguranţă ţi-ar fi fost mai uşor să îi întorci spatele. Oameni fără scrupule fac asta tot timpul, îi spuse ea, aruncându-i o privire peste umăr, să vadă dacă-l atinsese cu acel „fără scrupule" – dar îi spusese şi în moduri mai rele, de-a lungul timpului.

Mult mai rele.

Totuşi, Mick nu avea de gând s-o lase să creadă că se mai îmblânzise. Se aşeză în faţa ei şi îşi întinse mâna dintr-o parte în alta a culoarului, împiedicând-o să înainteze. Silence se ciocni de el,

atingându-şi pentru o clipă sânii de muşchii lui. Lad stătea într-o parte, privind când la unul, când la celălalt, îngrijorat. Ea îi aruncă o privire necruţătoare. Mick se aplecă suficient de mult încât să simtă mirosul de lavandă al părului ei.

– Ce-i al meu... i-al meu, iubire, şopti el, şi nu voi renunţa la ceva ce-mi aparţine.

– Mary nu este „ceva".

– Da, admise el zâmbind, dar principiul e acelaşi.

– Nu aşa se poartă un tată cu fiica lui, îi spuse ea cu vocea înmuiată. Tu nu ai avut un tată? continuă ea, pe acelaşi ton.

El îşi miji ochii. Tonul acela i-ar fi putut intra pe sub piele dacă nu era vigilent. Refuză să-şi lase amintirile să iasă la suprafaţă. Pentru o clipă, rămase liniştit, asigurându-se că erau la locul lor, înmagazinate în străfundurile minţii lui, apoi zâmbi.

– Da' de ce, iubire? Crezi că m-am născut dintr-o fecioară?

Ea roşi, lucru care nu îl luă prin surprindere.

– Nu, bineînţeles că nu, dar cu siguranţă...

Ar fi putu să-şi continue ideea, dar Mick se îndepărtase deja. Întrebările ei deveniseră cam personale.

Ea clipi şi privi în jur.

– Parcă te grăbeai să vezi copila, nu? întrebă el şi deschise uşa camerei ei.

– O cheamă Mary Darling, răspunse ea în timp ce intra, apoi se opri brusc şi se întoarse spre el. Ar trebui s-o cheme Mary O'Connor, nu-i aşa? Doar e fiica ta.

El se opri şi clipi uimit. Mary O'Connor era un nume bun, potrivit. Apoi clătină din cap, ca să-şi alunge gândul.

– Acum poţi pleca, îi spuse ea servitoarei din pragul uşii.

Aceasta ieşi cu o reverenţă. Lad se zbenguia prin cameră, amuşinând pe la colţuri, apoi se aşeză în faţa focului. Mick se întoarse s-o privească pe Silence, care se aplecase deasupra pătuţului.

– Poate n-o să vrea să fie cunoscută ca fiica mea.

– Şşşttt, făcu Silence, apoi spuse în şoaptă: E doar un copil. De ce n-ar vrea să fie fiica ta?

– Am duşmani, răspunse el şi se apropie, privind descurajat copila.

Obrajii fetiței erau îmbujorați, șuvițele negre transpirate erau lipite de frunte, un pumnișor dolofan stătea întins deasupra capului. Era o scumpete, nu încăpea îndoială. Mick se încruntă.

– Atât de greu respiră de obicei?

– Nu, răspunse Silence îngrijorată și își puse dosul palmei pe fruntea fetiței.

Ceva în interiorul lui fu mișcat.

Palmele ei erau muncite, dar pielea îi era catifelată, și îi simți mâna rece așezându-i-se pe frunte în timp ce îi zâmbea îngrijorată. „Ai febră, Mickey, scumpule?"

Pe Mick îl trecură transpirații reci pe șira spinării. Acele amintiri erau îngropate adânc, fusese sigur de asta, dar Silence le trezise. Simți impulsul să o alunge din cameră, din palat, dar nu mai putea face asta acum. Era mult prea târziu. Se afla deja în palatul lui, în viața lui. Nu mai putea da înapoi, și nici n-ar fi făcut-o chiar de-ar fi putut. Era atât de aproape de el acum, ca și când ar fi ținut-o în palme ca pe o bucată de jar aprins – și era recunoscător pentru durere, chiar dacă simțea mirosul propriei cărni arse. Trase aer în piept, inspirând parfumul lui Silence, care-i provoca durere și plăcere deopotrivă.

– Este bolnavă?

– Nu știu, frige.

– O să trimit după doctor.

Ea se uită la el cu ochii măriți, cenușiul amestecându-se cu verde și cu maroniu, în vreme ce mâna îi zăbovea cu blândețe pe fruntea copilei.

– Dacă crezi că e...

Mick nu mai ascultă restul frazei. Fetița avea nevoie de doctor... și camera era bântuită de amintiri.

Mâinile lui Silence tremurau în timp ce înmuie o cârpă și tampona obrăjorii lui Mary Darling. Fetița era atât de fierbinte, încât căldura trecea prin cârpa cu care o ștergea. Nu atât temperatura, cât mai degrabă apatia copilului o îngrozea pe Silence. Mary mai avusese febră și frisoane și înainte. Odată chiar scâncise toată noaptea, trăgându-se de ureche până când, în dimineața zilei următoare, un lichid limpede i se scursese din urechi și în sfârșit reușise să adoarmă.

Silence stătuse trează multe nopți, legănând-o și plimbând-o pe Mary Darling când nu se simțise bine, și de fiecare dată Mary fusese morocănoasă și tristă, agitată, dar niciodată apatică.

– Stăpânu' a trimis după doctor, anunță Fionnula în timp ce intră cu apă proaspătă.

– E foarte fierbinte. I-am scos cămășuța de noapte și am dezvelit-o, dar tot arde.

– Mama obișnuia să spună că febra alungă boala dinăuntru, o încurajă Fionnula.

– Poate, dar am văzut și că febra poate ucide, răspunse îngrijorată Silence.

Fusese un băiețel, proaspăt venit la cămin și destul de bolnăvicios. Winter bănuia că nu fusese bine hrănit până atunci. Copilul făcuse febră și în două zile se dusese. Silence rămăsese cufundată în tăcere în acea noapte, ținând-o pe Mary la piept. Winter îi spusese cu un pragmatism îngrozitor că unii copii pur și simplu nu supraviețuiau și că trebuia să se împace cu gândul acesta. Silence se cutremură. Mary nu avea cum să moară. Nu-și putea imagina viața fără copilă.

Se auzi murmur de voci pe hol, apoi ușa se deschise, și Mickey O'Connor intră, împreună cu un omuleț rotofei.

– Ce-avem noi aici? întrebă doctorul cu voce prea groasă pentru cum arăta.

– Are febră mare, răspunse Silence, luptându-se să-și înăbușe tremurul vocii.

Doctorul puse o mână pe pieptul fetiței și aștepta. Silence vru să întrebe ceva, dar bărbatul îi făcu semn să tacă. După aceea, își luă mâna după pieptul lui Mary și se întoarse către Silence.

– Scuzați-mi manierele, doamnă, dar luam pulsul copilei.

– Înțeleg, răspunse Silence, frecându-și mâinile tremurânde. O puteți ajuta?

– Sigur că pot, răspunse doctorul vioi. Nu vă temeți.

Deschise o geantă neagră, cu o mulțime de instrumente de diferite mărimi. Silence își frecă palmele nervoasă. Știa că doctorul voia să o taie pe Mary Darling. Domnul O'Connor stătea lângă foc, dar începu să se agite la vederea bisturiului.

– Chiar trebuie s-o tăiați?

– Este singura soluție, domnule. Să lăsăm răul să iasă din corpul ei.

O'Connor încuviință, apoi se întoarse cu fața spre foc. Medicul alese un bisturiu subțire și un vas micuț. O privi pe Silence cu seriozitate.

– Poate o puteți ține în brațe. Dacă reușiți să o împiedicați să se miște, ar fi foarte bine.

Silence o săltă cu blândețe pe Mary. Nu suportase niciodată să vadă cum se făcea o sângerare terapeutică, încă de când era mică și avusese de trei ori nevoie de o asemenea intervenție. Dacă ar fi putut feri pielea fermă și catifelată a lui Mary de această incizie, ar fi luat ea locul lui Mary, dar nu avea ce face. Era conștientă de asta.

Doctorul o urmărise și acum dădea aprobator din cap.

– Poți ține tu ceașca? o întrebă pe Fionnula.

Slujnica se apropie și luă ceașca.

– Ușurel, spuse doctorul, și făcu rapid cu dexteritate o tăietură în zona coapsei.

Mary tresări, dar nu scoase un sunet. Sângele începu să curgă din tăietură. Păru a trece o veșnicie până când doctorul decise că era de-ajuns, apoi presă tăietura cu o cârpă curată și bandajă locul.

– Acum, spuse doctorul, în timp ce ștergea și-și punea la loc bisturiul, un pic de supă i-ar face foarte bine. Luați o bucată de pui, fierbeți-o un fir de pătrunjel și două de cimbru. Strecurați supa și adăugați o lingură de vin alb, din cel mai bun. Dați-i copilului supă de trei ori pe zi, asigurându-vă că bea o cană întreagă. Ați înțeles?

– Da, spuse Silence, mângâind părul lui Mary.

– Bun. Bun. Vă dau și licoarea asta făcută de mine, spuse întinzând o sticluță albastră. Foarte eficientă. O linguriță într-o ceașcă mică de apă, înainte de culcare. E posibil, spuse el luându-și geanta și uitându-se cu severitate către Silence și către Fionnula, să vomite sau să-i iasă pete. Dacă se întâmplă asta, să mă chemați imediat, da?

– Așa voi face, răspunse Silence cu buzele tremurânde.

Doctorul puse mâna pe capul fetiței, apoi se îndreptă spre ieșire fără a mai scoate o vorbă. Mickey O'Connor îl urmă în tăcere, dar se opri în prag.

– Aveți toate cele necesare?

Silence își mușcă buza pentru a-și opri tremurul.

– Cred că da.

El ezită, și, pentru o clipă, ea avu convingerea că el voia să mai adauge ceva, dar în cele din urmă ieși fără a mai scoate un cuvânt.

– Îi vom lua blestematul de palat cu asalt și o vom scoate cu forța, dacă e nevoie, afirmă furios Concord Makepeace. E și-așa grav că și-a distrus reputația, dar să păteze renumele căminului... asta este prea mult.

Părul cărunt al lui Concord era prins într-o coadă lungă, arătând ca un Samson îmbătrânit și înfierbântat, care nu înțelegea consecințele reale ale unui atac asupra bastionului unui pirat înarmat. Winter oftă. Știa dezavantajele de a-și informa frații despre situația lui Silence, dar nu putuse să nu o facă. Chiar dacă furia și îngrijorarea necugetate ale lui Concord îi dădeau bătăi de cap lui Winter.

– Palatul este o fortăreață, îi explică Winter calm. Iar noi suntem doar doi. Dacă...

– Trei, se auzi o voce dinspre bucătărie.

Winter îl văzu pe fratele lor Asa. Chiar dacă trimisese vorbă după el, nu se așteptase să și apară. Nu mai știa nimic de el de mai bine de un an. Din câte auzise Winter, fratele lui mijlociu plecase pe mare. Cu toate acestea, era acolo, la fel de vânjos ca întotdeauna. Asa avea umerii musculoși și o coamă roșcată, ca de leu. Ultimul an adusese totuși ceva schimbări la el. Haina stacojie avea o broderie complicată la manșete și la poale, iar cămașa albă era dintr-un material scump. Winter își miji ochii. Interesant. Nu știa cum își câștiga existența fratele său, dar părea să se descurce bine.

– Ce faci aici? îl întrebă Concord agresiv, la fel de fără tact ca de obicei. Nu răspunzi la scrisori, nu te obosești să vii la nunta lui Temperance, sau la botezul fiicei mele, sau la moartea soțului lui Silence, dar crezi că poți să te întorci pur și simplu acasă?

Winter tresări și murmură:

– Avem nevoie de ajutorul lui, Concord, spuse Winter.

– Ha! Concord își încrucișă mâinile peste piept. Asemenea lui Winter, era îmbrăcat în negru și maro. Ne-am descurcat foarte bine fără el în ultimul an.

– Asta înainte ca Silence să se ducă în casa piratului, sublinie Winter sec.

Asa, care se proptise în cadrul uşii, se îndreptă acum, interesat.

– Ce pirat? În scrisoare spuneai că Silence este în pericol de moarte. N-ai menţionat nici un pirat.

Concord pufni.

– Mickey O'Connor, spuse Winter, înainte ca fratele său Concord să apuce să se dezlănţuie din nou.

– Mickey Cuceritorul? întrebă Asa, nevenindu-i să creadă. Ce face Silence la el? A răpit-o?

– Nu.

Asa îşi trase un scaun şi se aşeză.

– Atunci, ce...?

– Anul trecut, la uşa lui Silence a fost lăsat un copil, începu să explice Winter. Silence a numit-o pe fetiţă Mary Darling şi a adus-o aici la cămin. Asta s-a întâmplat după ce Temperance s-a căsătorit cu Lord Claire şi nu s-a mai putut ocupa de orfelinat împreună cu mine. Aşa că Silence i-a luat locul. Avea grijă de toţi copiii, firește, dar Mary Darling era specială pentru ea.

– Fetiţa era ca şi copilul ei, interveni Concord. Când William a murit, fetiţa i-a adus alinare.

Winter încuviinţă.

– Când m-am întors la orfelinat dintr-o călătorie la Oxford, acum câteva zile, Silence dispăruse. Când m-am dus după ea la palatul lui O'Connor...

– Te-ai dus singur acasă la O'Connor? îl întrerupse Asa.

– Da, răspunse Winter, privindu-l în ochi.

Asa rămase uimit, dar îi făcu semn să continue.

– Părea ca de obicei. Era îmbrăcată cu hainele ei şi, sincer, nu părea prea fericită că apărusem eu s-o salvez. Mi-a spus că Mickey O'Connor era tatăl lui Mary Darling...

Asa scăpă o înjurătură. Concord se uită urât la el.

– ... Şi că O'Connor le-a dus pe ea şi pe copilă la el pentru a le proteja de duşmanii lui. N-am putut s-o conving să plece, aşa că m-am întors. Acum au început să apară întrebări despre dispariţia lui Silence. Dacă se află că trăieşte cu un pirat, aleluia...

Winter nu trebuia să le spună fraţilor săi ce s-ar putea întâmpla şi ce consecinţe ar putea avea asupra orfelinatului. Un simplu

zvon, şi toţi acei aristocraţi simandicoşi şi-ar găsi o altă organizaţie de caritate cu care să se-amuze.

– Ar fi trebuit s-o iei şi s-o aduci cu forţa, mormăi Concord.

– Şi să trec de O'Connor şi de oamenii lui? replică Winter.

Concord se strâmbă.

– Bineînţeles, trebuia să te sinucizi încercând, comentă Asa ironic.

Concord se ridică pe jumătate din scaun, urlând incoerent.

Asa se ridică şi el şi, timp de câteva minute, bucătăria răsună de strigătele mânioase ale celor doi. Winter oftă şi închise ochii, frecându-şi uşor tâmpla cu mâna. De o viaţă era martorul tensiunilor dintre fraţii lui mai mari. Fuseseră vremuri când aproape reuşiseră să ia masa în familie fără ţipete, dar acele ocazii fuseseră rare – şi deveneau şi mai rare. Concord era încăpăţânat şi se credea cel mai corect, iar tot ce făcea Asa era, după părerea lui, complet incorect. Winter o auzise odată pe Temperance spunând că mai bine l-ar fi botezat *Discord*, că prea era mărul discordiei. Reacţia lui Asa la această stare continuă de tensiune a fost să se facă nevăzut, îngrijorând-o pe sora lor mai mare, Verity, care se temea – iar Winter era, în secret, de acord – că într-o zi fratele lor avea să plece şi să nu se mai întoarcă niciodată.

Cei doi încetară.

Winter deschise ochii şi văzu că se uitau amândoi încruntaţi la el.

– Puteam continua discuţia acum? îi întrebă el ridicând din sprâncene.

– Putem, răspunse Asa, şi un zâmbet îi apăru în colţul gurii lui mari. Ce nu pot înţelege e cum de l-a crezut Silence pe acest pirat şi toată povestea despre duşmanii lui. Crezi că a sedus-o?

– Cum îndrăzneşti să pui la îndoială virtutea surorii noastre? izbucni Concord şi bătu cu pumnul în masă.

– Ştiu că oamenii ăştia sunt capabili de multe lucruri, îi răspunse Asa cu răceală. De unde ştii că Silence n-a fost îmbrobodită de Mickey O'Connor? Se zvoneşte că arată destul de bine.

Concord dădu să răspundă, însă Winter i-o luă înainte.

– Ştim, pentru că am urmărit-o pe Silence în ultimul an, răspunse Winter, scurt, dar la obiect.

Obrajii lui Asa se făcură dintr-odată rumeni.

– Silence poate risca să cadă în păcat, ca oricare altă femeie, dar nu s-ar lăsa niciodată sedusă de O'Connor. Ştii ce s-a întâmplat între ei doi, dar nu cred că ştii că, după ce marfa lui William a fost returnată, relaţiile dintre ea şi soţul ei au devenit... încordate. El a murit pe mare, iar Silence l-a învinuit pe O'Connor pentru deteriorarea căsniciei ei înainte ca William să plece pentru ultima oară.

Preţ de o clipă, nimeni nu mai spuse nimic. Winter îşi privi fraţii, întrebându-se dacă se simţeau la fel de neajutoraţi ca el. Voise să distrugă totul – să-l omoare pe O'Connor – când o văzuse pe Silence după noaptea aceea. Dar nu o făcuse, desigur. O asemenea răbufnire violentă nu i-ar fi fost de folos surorii lui. Însă asta nu-l oprise să viseze tot felul de scene sângeroase, vreme de săptămâni bune.

– Aşa că vedeţi, continuă liniştit Winter, Silence crede probabil cu adevărat că fetiţa este în pericol. Altfel, n-ar fi niciodată de acord să stea în aceeaşi casă cu el.

– Atunci avem o altă problemă, spuse Asa, făcându-l pe Winter să ridice întrebător dintr-o sprânceană. În afară de salvarea ei, o să avem nevoie şi de un loc sigur, în care să le ducem pe amândouă. Un loc pe care nici Mickey, nici duşmanii lui să nu-l poată găsi.

– Cred că ai dreptate, încuviinţă Winter. Nu va pleca niciodată de bunăvoie de acolo dacă nu va şti că o putem duce pe copilă într-un loc sigur.

Concord se aplecă, punându-şi mâinile pe masă.

– În acest caz, cred că ştim pe cine trebuie să vârâm în treaba asta.

Silence se dăduse de ceasul morţii din cauza copilei. Două zile mai târziu, Mick stătea lângă patul ei, privind-o cum dormea. Avea cearcăne de epuizare şi de frică, părul ei castaniu era despletit şi strângea aşternutul cu pumnul ei fragil, ca o fetiţă înspăimântată de un coşmar. Dormea ca într-un somn de veci – nici nu se mişcase când el intrase în cameră. Mick îi mângâie o şuviţă rebelă şi i-o îndepărtă de pe faţă. Nici nu i se auzea respiraţia.

Mick oftă şi se ridică. Nu se iviseră zorii. Afară era încă întuneric. Silence îşi petrecuse ultimele două nopţi îngrijind-o pe micuţă.

El nu se amestecase, dar o pusese pe Fionnula să-i spună ce se întâmpla, de câteva ori pe zi. Fetiţa slăbea, trupuşorul ei fiind încins de o febră care nu ceda. Dacă febra avea să...

Mick îşi încleştă maxilarul şi se îndepărtă de pat.

Părăsi încăperea fără să arunce vreo privire spre pătuţul copilului, trecu prin camera lui şi ieşi pe hol.

Harry îşi înălţă capul când Mick închise fără zgomot uşa în spatele lui. Îl salută apoi din cap şi se îndepărtă. Dacă fetiţa avea să moară, Silence şi-ar simţi inima smulsă din piept de parcă ar fi fost atacată de o sălbăticiune. El nu avea inimă, dar auzise că inimile erau lucruri delicate şi uşor de rănit. Mick urlă în sinea lui în vreme ce se îndrepta spre partea din faţă a casei. Ştia cum s-o protejeze pe Silence de cuţite şi de pumni, de sărăcie şi de lipsuri, dar nu avea idee cum sau dacă ar putea s-o protejeze de propria ei inimă blândă.

Mick trecu de cei şase gardieni care păzeau uşa principală şi ieşi din casă. Privi cerul de un cenuşiu-rozaliu murdar, apoi se uită înspre propriul palat. Arăta ca un păun ingenios deghizat într-o cioară. Nimic nu trăda luxul din spatele uşii simple, din lemn. Nimeni n-ar bănui că acea uşă era consolidată pe interior cu fier.

Mai era o intrare în palat, o uşă care ducea în curticica din spate, păzită şi ea de asemenea. Din afară, palatul lui nu se deosebea de casele aflate în rând cu ea.

Mick mormăi ceva şi se întoarse s-o ia în susul străzii. Poate părea că-şi ia prea multe măsuri de precauţie, dar ştia că avea un duşman neînduplecat.

O umbră se mişcase pe aleea îngustă, iar Mick se răsuci, cu cuţitul pregătit în mână. Lad apăru în lumina slabă, cu urechile pe spate, cu capul plecat a supunere.

– Hristoase, izbucni Mickey dezgustat şi-şi vârî cuţitul la loc în teacă.

O porni din nou pe stradă, cu câinele zbenguindu-se vesel printre picioarele lui.

Oamenii obişnuiţi din St. Giles mişunau deja pe străzi. Cei pe lângă care trecea acum făceau munci mai mult sau mai puţin cinstite – erau vânzători, vidanjori, birjari şi cerşetori. Îl evitau cu grijă, atenţi să nu-i întâlnească privirea. Îl cunoşteau, firește. Era regele

lor, şi-l respectau. Râul şi vasele pe care trăise erau în est, şi ar fi fost mai aproape de zona lui de interes dacă ar fi trăit în Wapping sau în oricare alt loc din estul Londrei, dar Mick fusese născut şi crescut în St. Giles. Băiat fiind, cutreierase străzile ca un pui de lup sălbatic şi tot acolo i-o trăsese primei femei din viaţa lui. Acolo omorâse primul om. Acolo era casa lui, şi, când se îmbogăţise, îşi construise palatul în St. Giles. Iar acum mai era ceva care-l ţinea acolo.

Traversă strada şi îşi ridică privirea. Turla noii biserici din St. Giles se înălţa maiestoasă. Mucegaiul distrusese vechea biserică. Zvonurile spuneau că mucegaiul crescuse şi înflorise din cauza umezelii de la cadavrele ciumaţilor, putrezite şi îngropate sub dalele bisericii. Aerul din vechea biserică încă duhnea, asta era sigur. Biserica nouă era curată şi elegantă, cu totul diferită de vechea clădire. Mick mormăi ceva pentru sine. Noua biserică fusese construită de nobilii din afara Londrei. Se întreba dacă localnicii, cei care trăiau lângă biserică, se gândiseră că le trebuia aşa ceva. Mick ocoli biserica, apropiindu-se de zidurile cimitirului. Zări poarta şi intră. Cimitirul era vechi, cu pietrele de mormânt acoperite de muşchi, unele înclinate ca şi cum locuitorii lor de sub pământ încercaseră să le dea la o parte, ca să iasă. Mick îşi croi drum printre rândurile strâmbe, cu Lad după el. Deşi St. Giles se întindea chiar dincolo de zid, agitaţia şi rumoarea erau înăbuşite, ca şi cum cimitirul ar fi fost izolat.

Mick se uită cu atenţie în timp ce se apropia de mormântul la care venise, căci nu era singur în cimitir.

Vicarul din Whitechapel privea piatra ei funerară şi pământul proaspăt săpat. Pentru un om care terorizase o parte a Londrei în ultimii aproape zece ani, nu arăta fioros. Nu era prea înalt, mai degrabă slab, cu părul până la umeri, cărunt şi cu trăsături plăcute.

– Te-a strigat, îi spuse Charlie lui Mick, care se oprise de cealaltă parte a mormântului proaspăt. Înainte să moară. Păcat că n-ai crezut de cuviinţă s-o vizitezi pe patul de moarte.

Mick zâmbi larg şi relaxat, fără a lăsa să se vadă că vorbele bărbatului îi străpungeau pieptul asemenea unui vătrai încins.

– Am fost ocupat, nu?

Charlie se întoarse cu totul spre Mickey, lăsând să se vadă cicatricile înfiorătoare care îi mutilaseră partea stângă a feţei. Pielea îi era arsă. Ochiul era doar o scobitură cicatrizată, nara era distrusă, buzele căzute, urechea doar o masă diformă, iar partea stângă a capului era acoperită cu smocuri, părând că în rest părul îi fusese smuls de la rădăcină.

Mick afişă un zâmbet larg.

– Te faci tot mai chipeş pe zi ce trece, Charlie!

Expresia Vicarului nu se schimbase, dar, oricum, mulţi dintre muşchii feţei fuseseră distruşi. Ochiul căprui care-i mai rămăsese scăpăra de o furie viscerală.

– N-o să te las să mă scoţi din propria mea casă, bătrâne!

– Ce te face să crezi că ai vreun cuvânt de spus, băiete?

– De ce crezi că n-am?

– Poate pentru că ştiu că ţi-ai ascuns copilul în palatul ăla al tău, împreună cu o femeie pe nume Silence Hollingbrook. Găsesc asta chiar interesant. Serios. Mi se pare un târg corect. Femeia ta în schimbul femeii mele.

Mick ridică din umeri, ca şi cum nu i-ar fi păsat de Silence, însă inima începu s-o ia la goană. Fireşte că Vicarul aflase de Silence. Fireşte că ştia că era diferită. Şi numai pentru simplul fapt că Silence rămăsese acolo, ceea ce nu se întâmplase vreodată cu vreuna dintre femeile lui.

– Nu ţi-am luat femeia, îi spuse Mick.

– Nu, dar ai încercat.

Mick ridică uimit dintr-o sprânceană. Charlie nu avea nici o logică, dar ştia de mult că omul era nebun.

– Şi copila? întrebă Vicarul. Am auzit că e cam bolnavă şi că o să moară în curând. Cred că eşti foarte trist din cauza asta.

Mick îl ţintui cu privirea pe Vicar. Era un om prea mic pentru atâta răutate. Cu mult timp în urmă, Mick se întrebase dacă se născuse aşa. Ce alungase toată mila şi tot respectul pentru ceilalţi? Ce-l transformase în nenorocitul vicios şi violent care era? Dar învăţase să nu se mai întrebe. Nici nu conta de ce era Vicarul cum era. Era ca şi cum s-ar întreba de ce o viperă muşcă şi ucide fără motiv. Pur şi simplu asta era firea sa.

– Ştii la fel de bine ca mine că mi-am pierdut inima, câtă oi fi avut, cu mult timp în urmă, îi răspunse Mick fără nici o emoţie. N-are nici o importanţă pentru mine dacă fata trăieşte sau nu. O să mă bucur în continuare de bunătăţile de care am parte, o să le-o trag femeilor şi o să simt plăcerea în boaşe. Şi, Charlie, ascultă-mă bine, tot am să te omor şi am să-ţi râd în faţa aia urâtă în timp ce o s-o fac.

Apoi se îndepărtă, atent ca nu cumva să privească piatra funerară cea nouă cu un înger sculptat deasupra. Lad încetă să mai amuşineze şi o porni după Mick. Tentaţia de a ataca fusese aproape covârşitoare. Pumnii strânşi îi tremurau de dorinţa de a-l pocni pe bătrân şi de a termina o dată pentru totdeauna cu totul.

Dar Charlie nu pleca nicăieri fără cel puţin şase paznici după el. Unul stătea în spatele unui copac, alţi doi stăteau sprijiniţi de perete şi alţi trei rămăseseră ascunşi, însă Mick nu se îndoia că erau prin apropiere. Straniu, cu doar un an în urmă, nu i-ar fi păsat de paznici şi l-ar fi atacat pe Charlie oricum. Acum însă Mick era conştient de faptul că, dacă ar fi dat greş, nu ar mai fi putut să o protejeze pe Silence, căci Charlie era atât de nebun încât şi-ar fi îndreptat răzbunarea spre Silence, chiar dacă Mick ar fi murit. Conştientizarea acestui lucru nu era tocmai plăcută – el era singurul care îl despărţea pe Charlie de Silence.

Îl salută ironic pe unul dintre oamenii Vicarului aflat în curtea cimitirului. Şase oameni l-ar fi putu doborî, dacă Vicarul ar fi vrut să-l atace acum. Dar nu aşa proceda el. Charlie prefera loviturile indirecte, otrava lentă – care distrugea încet omul, înainte să moară.

Mick se opri în mijlocul străzii şi îşi dădu capul pe spate pentru a privi cerul albastru. Avea să fie una dintre rarele zile senine în Londra, cu soarele strălucind atât de puternic, încât aproape ai putea crede în Dumnezeu şi-n îngeri, în dragostea unei mame şi în visele inocente ale unui băieţel. Închise ochii şi îşi aminti ochii ei mari, căprui şi trişti, înfierbântaţi şi înlăcrimaţi în timp ce-i cânta: „Ia-mă-n braţe, iubire/ Şi suflă-n lumânare".

O înjurătură puternică îl făcu pe Mick să deschidă ochii ca să vadă un cioban şi turma sa de oi. Omul făcu ochii mari şi bâigui câteva scuze. Mick parcurse restul drumului spre casă încercând

să nu se gândească la nimic. Când intră, Lad alergă în sus pe scări. Mick îi aruncă o privire ameninţătoare, încât câinele îngheţă cu o labă încă în aer, ridicându-şi ochii temători către el. Mick oftă.

– Atunci intră!

Câinele se bucură şi o zbughi fericit în palat.

– Cum ai fost tu câine de luptă? vorbi Mick cu animalul în timp ce urcau amândoi. Cred că ceilalţi câini se prăpădeau de râs când erai aruncat în arenă.

Ajunseră la ultimul etaj; Bert moţăia în faţa camerei lui Silence, dar se îndreptă rapid când Mick se apropie.

– S-au trezit? întrebă Mick în şoaptă.

Bert clipi adormit.

– Fionnula tocmai a ieşit să facă nişte ceai. În rest nu am auzit nici un sunet.

Mick intră în cameră, scoţându-şi haina şi vesta. Îi plăcea să stea îmbrăcat lejer în propria lui casă. Întredeschise uşa despărţitoare dintre cele două camere. Silence stătea întinsă în pat, nemişcată, singurul indiciu că trăia fiind înălţarea şi coborârea ritmică a pieptului ei. Mick dădu să închidă uşa la loc, când se auzi un gângurit dinspre pătuţ. Mick traversă încăperea într-o clipită. Copila stătea întinsă pe spate, cu ochii deschişi, căscând somnoroasă. Îl văzu, şi buzele ei roz mititele începură să tremure, iar colţurile guriţei se lăsară. Mick se încruntă la ea.

– Şşşttt!

Reacţia lui avu exact efectul pe care nu şi l-ar fi dorit: copila deschise gura şi scoase un geamăt. Mick aruncă o privire către pat. Silence nu se trezise. Era epuizată de orele de veghe. Fionnula plecase, şi ar fi putut lipsi o vreme, iar Bert nu l-ar fi putut ajuta cu nimic. Mick se încruntă din nou la micuţă.

– Ce vrei?

Ea suspină şi-şi ridică mânuţele spre el. Mick clipi, luat prin surprindere. Cu siguranţă nu voia ca el s-o ia în braţe, dar un alt geamăt nu-i dădu de ales.

O ridică pe fetiţă din pătuţ, lipind-o la piept, aşa cum văzuse că făcea Silence. Era uşoară ca un fulg. Nu avea el pieptul atât de moale ca al lui Silence, dar pe fetiţă nu părea s-o deranjeze. Sunetele de nemulţumire încetară când micuţa îşi vârî un deget în gură

și-l privi cu ochii mari și căprui și se calmă. Genele ei înlăcrimate păreau negre și lungi.

„O să se transforme într-o frumusețe", se gândi el. „Cineva va trebui să o păzească de bărbații care îi vor da târcoale. O să roiască în jurul ei ca albinele la miere, nedorind decât să ajungă sub fustele ei, s-o dezonoreze, nepăsându-le de sentimentele ei. Ar fi doar o bucată de carne pentru ei, nu o fată, nu fiica iubită a cuiva." Gândul acesta îl făcu să se încrunte. Copila scânci, fața i se încreți a plâns, iar lacrimi îi apărură în colțul ochilor.

– Hai, liniștește-te, șopti Mick.

Silence încă dormea. Trecu în camera lui, cu copilul în brațe. Se aplecă să o așeze pe pat, dar micuța i se agăță bine de cămașă, strângându-i-o cu putere, și suspină din nou.

– Gata, dulceață, liniștește-te! murmură el.

Ce voia? Luă o cutie de tutun incrustată de pe masă și i-o arătă. Copila o îndepărtă nervoasă și își împinse capul în pieptul lui. O privi perplex. Era atât de gălăgioasă, atât de încăpățânată, și, cu toate astea, putea să-i simtă oscioarele delicate și coastele prin cămășuță. Era atât de mică și de fragilă, atât de ușor de rănit.

Merse împreună cu ea în fața șemineului și-i arătă pe rând fiecare obiect de pe poliță: o vază din alabastru, o păstoriță pictată în roz și alb și un pumnal din aur, care-i aparținuse cândva unui pașă. Nu se arătă prea interesată de comorile lui, dar se liniști un pic, frecându-și fața de cămașa lui, pe care avea să i-o distrugă în curând dacă nu și-o scotea. Gura ei se deschise într-un căscat larg.

Iar el se trezi cântând încetișor, cuvintele ieșindu-i la fel de natural ca răsuflarea:

Ia-mă-n brațe, iubire,
Și suflă-n lumânare.

Capitolul 8

Ei bine, pasărea transformată în femeie îl uimi peste măsură pe Clever John, dar nu-și luă mâna de pe gâtul ei cât timp o examină. Era tânără și sprintenă, frumoasă, iar părul îi flutura ușor în toate culorile curcubeului.

Își smulse ceara din urechi și îi spuse:

– Ce fel de ființă ești tu?

Femeia râse.

– Numele meu este Tamara. Sunt fiica zorilor și sora celor patru vânturi. Dă-mi drumul, și-ți voi îndeplini trei dorințe.

din *Clever John*

Silence se trezi dintr-un vis cu un înger care cânta. Era înalt și sumbru, ca un înger sculptat pe ușa unei biserici gotice. O ființă din altă lume. Dar vocea lui era joasă și dulce, încălzind-o ca mierea fierbinte, făcând-o să se relaxeze – chiar dacă știa că îngerul era o ființă periculoasă din altă lume. Că trebuia să rămână vigilentă.

Silence stătu o clipă liniștită în pat, clipind somnoroasă, nedorind să se ridice. Apoi își dădu seama că îngerul nu se oprise din cântat. Se dădu jos din pat. Vocea ispititoare venea de dincolo de ușa întredeschisă, dinspre camera lui Mickey O'Connor. Își luă un șal pe umeri și-și îndreptă privirea spre pătuțul lui Mary Darling. Văzu că era gol, dar nu se alarmă. I se păru că recunoștea vocea. În vârful picioarelor, se strecură către ușă, iar ceea ce văzu îi tăie răsuflarea.

Mickey O'Connor stătea în fața focului, cu spatele la ea. Era îmbrăcat doar cu pantalonii negri, strâmți, și cu cizme, dar cu bustul gol. Spatele lui era o întindere măslinie, cu mușchii brațelor sculptați senzual, și cânta cu o voce minunată de tenor. Nu mai auzise ceva atât de frumos în viața ei. Cum era posibil ca Mickey O'Connor, un om cu sufletul negru ca smoala, să aibă o voce pe care îngerii ar invidia-o? El se întoarse un pic, și Silence văzu că o legăna pe Mary Darling la piept. Obrazul rumen al fetiței era lipit

de pieptul lui, iar ea părea cufundată în somn. Mâna lui îi mângâia uşor buclele negre.

Silence făcu probabil un zgomot, căci ochii lui o fulgerară, dar nu se opri din cântat:

Tatăl meu şi mama mea
Se iubesc alături.
Şi noi la fel, în neştire.
Ia-mă-n braţe, iubire,
Şi suflă-n lumânare.

Silence simţi că roşeşte la auzul versurilor, chiar dacă ştia că aşa era cântecul, că el nu i se adresa ei. Erau doar cuvintele unei vechi balade. Ştia asta, dar totuşi nu-şi putea desprinde privirea de a lui. Ochii lui întunecaţi păreau să-i spună ceva, altceva în afară de cântecul pe care-l intona dumnezeieşte. Cântecul se sfârşi într-o notă joasă, lungă, iar el continuă să o privească. Silence îşi drese glasul, temându-se că vocea i-ar putea suna ca un croncănit.

– A adormit?

Mick clipi, de parcă s-ar fi trezit, la rându-i, dintr-un vis, şi o privi pe Mary Darling.

– Da, cred că da! Nu se mai agită.

– S-a agitat? întrebă Silence luminându-se la faţă cu un zâmbet de uşurare. O, ce minunat!

El o fulgeră cu o privire şi ridică dintr-o sprânceană.

– Ai învăţat copilul să mă enerveze?

– O, nu, spuse ea în grabă, încurcată. Oare el chiar credea că ea ar putea face aşa ceva? Ce idee trăsnită! Doar că a fost atât de apatică! Dacă e suficient de bine încât să se agite... înseamnă că şi-a revenit.

– Ah! suspină el şi o privi pe micuţă aproape tandru. Atunci mă voi bucura când o să înceapă să urle din nou, din toţi plămânii.

– Ar trebui, răspunse Silence şi se apropie pentru a-i lua copilul din braţe.

Mary gânguri ceva şi se lipi de pieptul ei. Silence o cercetă nerăbdătoare. Fetiţa era îmbujorată, dar nu mai avea obrajii atât de roşii ca înainte şi nu o mai simţea fierbinte. „Slavă Domnului!"

– Eu cu siguranţă mă voi bucura. Mai bine un copil care ţipă decât unul prea tăcut.

– Da, răspunse el, uitându-se la ele cu o lucire mohorâtă în privire.

Silence îi evită privirea. Ar trebui să plece din camera lui, dar, în mod ciudat, pur şi simplu nu-i venea s-o facă.

– Ai o voce frumoasă.

– Am?

Ea îşi ridică privirea înspre el, oarecum nedumerită de tonul lui nepăsător.

– Sunt sigură că ştii asta.

– Da, cred că da. Mi-am petrecut destul timp în copilărie cântând pentru ceva de mâncare. Când nu era nimic în dulap, maică-mea mă lua la colţul străzii, punea o batistă pe jos şi cântam pentru câţiva bănuţi. Puteau trece ore întregi, sau chiar toată ziua, până să strângem suficient pentru cină.

Silence înghiţi în sec. Vorbea atât de mândru de cum cerşise pentru mâncare, deşi ea îşi dădu seama că experienţa trebuia să-i fi lăsat urme adânci.

– Câţi ani aveai?

– Nu-mi mai amintesc exact. Una dintre primele mele amintiri e despre cum mergeam la cerşit, într-o seară geroasă de iarnă.

– Îngrozitor!

– Nu există căi greşite de a face bani, replică el furios şi o privi încrâncenat.

Ea îşi muşcă buza. Existau în St. Giles moduri mai rele de a face bani. Mulţi veniseră la Londra de la ţară, din Scoţia sau din Irlanda, sau chiar de pe continent. Nu existau atâtea locuri de muncă. Văzuse uneori femei îndreptându-se dimineaţa spre case, după o noapte pe străzi. Şi nu numai femei, ci şi copii. Silence îl privi pe furiş pe Mickey O'Connor. Era frumos. Ochii lui întunecaţi erau senzuali, gura la fel, iar părul era des şi negru. Trebuie să fi fost un copil frumos, prea frumos.

– Eşti irlandez, spuse Silence, şi apoi simţi cum se îmbujorează.

– Da, admise el zâmbind. Maică-mea a venit din Irlanda să caute de muncă. Avea încă nouă fraţi, iar bunică-mea era văduvă – sau cel puţin aşa mi-a spus. Nu mi-am cunoscut niciodată neamurile

irlandeze. Maică-mea a venit singură, îi povesti el, în timp ce-şi îmbrăca la loc cămaşa. Pun pariu că familia ta este altfel.

– Familia din partea tatălui a trăit în Londra de generaţii. Cei din partea mamei proveneau din Dorset, şi încă mai trăiesc acolo, deşi nu prea îi vedem.

– Mai ai o soră şi un frate, din câte ştiu.

– De fapt, două surori şi trei fraţi, spuse ea zâmbind. Eu sunt cea mai mică. Este Verity, care ne-a crescut pe mine şi pe Temperance după ce a murit mama, apoi mai e Concord, care a preluat fabrica de bere a tatei după moartea lui. Sunt căsătoriţi şi au familiile lor acum. Asa este următorul frate, dar nu ştiu exact ce face – e un fel de oaie neagră a familiei. Temperance a condus Căminul pentru Orfani şi Copii Abandonaţi înainte să se căsătorească cu Lord Claire, şi Winter este cel mai tânăr dintre fraţi, după mine.

Se opri brusc să-şi tragă răsuflarea. El o credea probabil o neroadă de vorbea atâta despre familia ei.

Îşi dădu seama că, deşi familia ei nu era bogată, în comparaţie cu a lui fusese chiar avută. În lumea lui, o lume de cerşetori şi de tâlhari, ajunsese destul de departe. În felul lui, Mickey O'Connor reuşise.

– Ai avut o copilărie fericită, zise el sec, dar ea avu senzaţia că o asemenea idee era străină de el.

Dumnezeule mare, cum o fi fost copilăria lui?

– Da, am fost fericită, spuse ea simplu. Tata era destul de strict, dar îşi iubea toţi copiii şi a avut grijă să fim educaţi cum se cuvine. Deşi nu am fost bogaţi, mâncarea şi îmbrăcămintea nu ne-au lipsit.

El încuviinţă din cap, deloc surprins.

– A fost un adevărat cap al familiei.

– Familia ta? Ce-a făcut mama ta când a ajuns la Londra?

– Am auzit că a fost filatoare pentru o vreme, înainte să mă nasc eu.

– Şi apoi? şopti Silence.

– Apoi a întâlnit un monstru, îi spuse, cu faţa golită de orice expresie.

Silence acoperi căpşorul lui Mary cu mâna într-un gest protector. Cât de rea putea să fie o persoană pentru ca un pirat să o considere monstruoasă? Gura lui Mickey se contorsionă într-un rânjet teribil, iar vocea îi era răguşită.

– A căzut în mrejele acestui monstru, un viclean care a ştiut foarte bine să-şi ascundă răutatea. Şi-a ascuns-o până când a prins-o zdravăn în capcană şi nu s-a mai putut elibera. A luat-o şi a făcut-o a lui, orbind-o ca să nu mai poată vedea altceva în afară de ochii lui întunecaţi, să nu mai poată gândi fără să-i spună el ce. Avea o distilerie, şi ea îl ajuta să facă gin. Când nu mai scotea bani din distilerie, se prostitua pentru el, petrecându-şi nopţile în stradă. Îi golea buzunarele când se întorcea acasă şi uneori o trimitea pe stradă chiar şi când avea bani. Iar ea se ducea fără să se împotrivească, atât de mare era puterea lui asupra ei. Reuşise s-o vrăjească şi să o facă să fie la cheremul lui.

– Şi tatăl tău?

Oare fusese rodul unei nopţi în stradă? se întrebă ea. El o privi cu ochii lui superbi, dar nu-i răspunse.

Mick observă cum ea pălea. Oare era dezgustată de sărăcie şi de faptul că mama lui fusese o prostituată? Sau îi păsa, oare, de el? Un pic de compasiune pentru diavolul însuşi?

Stătea în faţa lui având pe ea doar o cămaşă uzată şi un şal la fel, legănând copilul în braţe. Era de-ajuns să o privească pentru ca mădularul lui să se întărească fără întârziere. Îşi încheie cămaşa, dar şi-o lăsă scoasă din pantaloni, ca să-i mascheze erecţia. Cămaşa lui Silence nu-i acoperea în întregime pulpele. Gambele ei erau fine şi delicate. Mick putea să întrevadă, dacă se străduia, conturul umbrit al coapselor ei. I se păru că putea vedea şi un triunghi întunecat, dar era probabil doar rodul imaginaţiei lui înfierbântate. Cu toate acestea, mădularul lui nu făcea deosebire între realitate şi fantezie. Oare ea chiar nu avea nici un pic de simţ de autoconservare? Ştia cine era el, îi ştia cruzimea fără remuşcări, şi totuşi stătea în faţa lui pe jumătate dezbrăcată şi inocent de inconştientă, ca un mieluşel. Însă ăsta nu era tot adevărul. Mick privi spre buclele negre ale fetiţei. Silence fusese îngrijorată pentru copil, dragostea ei pentru cea mică o făcuse vulnerabilă, simţea nevoia să protejeze asta – atât femeia, cât şi dragostea ei maternă. Acea dragoste din lăuntrul ei era mai importantă decât tot aurul din sala tronului.

– N-am ştiut că ai avut o copilărie atât de cumplită!

El clipi, dezmeticindu-se, şi se strădui să-şi reamintească despre ce vorbiseră, înainte să-i răspundă:

– Nu contează. Povestea mea este povestea multora din St. Giles.

– Dar n-ar fi trebuit să fie. Mama ta ar fi trebuit să te protejeze.

Mick o privi, surprinzând-o cum îşi muşca buza de jos, urmărindu-l cu o privire plină de incertitudini. Lui îi veni să ofteze din toţi rărunchii.

– Asta-i viaţa, nu-i aşa? Copiii se nasc din păcat şi învaţă să aibă grijă de ei înşişi de îndată ce pot merge. De ce ar fi fost copilăria mea altfel?

– Pentru că nu suntem animale. Meritai ceva mai bun.

El izbucni în râs, ca să mascheze durerea sfâşietoare pe care cuvintele ei i-o implântaseră în piept.

– Poate că în lumea ta..., spuse el.

– Şi în a ta.

– Un om trebuie să aibă grijă de el însuşi şi numai de el însuşi, continuă el, dintr-odată obosit de discuţie. Şi în lumea ta, şi în lumea mea. Maică-mea nu a fost nici mai bună, nici mai rea decât oricine altcineva, iar eu n-am meritat mai mult. E o prostie să crezi altceva.

– *Nu.*

Mick simţi pe braţ atingerea mâinii ei şi privi în jos pentru a o vedea cum îl strângea cu o forţă feminină. Apoi o privi şi observă că ochii ei de un căprui-verzui străluceau înspre el.

– Nu sunt atât de sofisticată ca tine. Nu am schimbat mulţi iubiţi, nu am nesocotit legile şi decenţa, nu trăiesc viaţa romantioasă a unui pirat, dar ştiu un lucru, Mickey O'Connor: toţi copiii merită o mamă iubitoare, iar o mamă care-şi iubeşte cu adevărat copilul ar face orice, *orice*, pentru a-l proteja şi pentru a-l salva.

El îi văzu expresia înverşunată, obrajii îmbujoraţi de pasiune, buzele colorate în roşu şi modul protector în care ţinea copila în braţe şi simţi cum se prăbuşeşte, rostogolindu-se neputincios în sinea lui. Ea îi tăiase răsuflarea prin cuvintele ei simple „O mamă trebuie să-şi protejeze copilul." Ceva se desprinse în pieptul lui. Doamne, Dumnezeule, cât o dorea pe această femeie! Îşi aminti, privind-o, nopţile reci petrecute pe străzi, cureaua din piele lovindu-i spatele şi acea ultimă şi îngrozitoare confruntare.

– Atunci poate că mama nu m-a iubit cu adevărat, şopti el.

Ochii ei minunaţi se umplură de lacrimi.

– Poate că nu. Dar asta nu înseamnă că nu meritai să fii iubit, spuse ea şi, nemaiputându-se abţine, izbucni în plâns.

Îi atinse buzele – spre deosebire de primul lor sărut, acesta fuse aproape cast. Nu şi-o putu apropia din cauza copilului. Totuşi, îi putu savura dulceaţa. Buzele lui atinseră buzele ei la fel de delicat cum aripile unui fluture ating o petală. Ea suspină, iar el se aplecă şi-i linse buzele încet şi tandru. Mădularul lui stătea să-i străpungă pantalonii, dar Mick nu merse mai departe. Era în mod ciudat mulţumit să-i savureze, pur şi simplu, buzele. Să o savureze pe Silence însăşi.

Când, în cele din urmă, Mick îşi îndepărtă buzele de ale ei, ochii ei frumoşi erau ca sub o vrajă. Îi zâmbi şi îşi trecu degetul peste obrazul ei fin. Silence îşi lăsă faţa în palma lui, fără să se gândească. Degetul lui coborî încet de-a lungul gâtului ei elegant, peste claviculă, spre partea de sus a sânului stâng, lăsat la vedere de cămăşuţa pe care o purta.

Mick înghiţi în sec, privind fascinat alunecarea degetului lui negricios peste pielea ei fină.

– Ar trebui să pleci, îi spuse el, ridicându-şi privirea.

Silence îşi înălţă ochii spre el. Mick nu înţelese ce văzu ea acolo, dar, orice ar fi fost, o făcu să se întoarcă fără să scoată o vorbă. Şi să fugă din încăpere.

Mickey înjură, sprijinindu-şi capul de perete. Mădularul încă îi zvâcnea cu furie. Altădată, ar fi trimis după o târfă, pur şi simplu. Acum, acest gând i se păru, în mod straniu, nesatisfăcător. Ar fi putut avea o femeie dispusă să facă orice i-ar fi cerut el în pat, chiar şi cele mai neobişnuite lucruri. Dar trupul său nu voia decât o singură femeie, o femeie care era la fel de înverşunată în dragostea ei maternă precum fusese şi el pe vremuri în lupta lui de a supravieţui.

Doar gândul la ea, la faţa îmbujorată de pasiune, la buzele ei înroşite de sărutul lui, îi făcea penisul să zvâcnească, tânjind după ea.

Mickey înjură şi îşi descheie pantalonii. Nu fusese niciodată omul care să îşi refuze vreo plăcere. Băgă mâna în pantaloni şi îşi scoase mădularul umflat, privindu-l cum strălucea de la lichidul

care se scursese. Își scuipă în palmă și și-l luă în mână. Hristoase, oare ce-ar gândi ea dacă ar ști ce făcea chiar în acel moment? Ochii ei vijelioși s-ar fi mărit, șocați, își spunea el, dacă l-ar fi putu vedea, dar oare n-ar fi fost și puțin curioasă? Gemu excitat de acel gând și și-o imagină stând în fotoliul din fața focului, privindu-l în timp ce-și freca mădularul. Pleoapele ei grele s-ar închide de dorință. Și-ar lăsa capul pe spate, lăsând vederii zvâcnirea pulsului ei.

Gemu și înteți ritmul mâinii peste penisul încordat.

Și-ar deschide picioarele? Dacă și le-ar desface, el s-ar apropia. Ar îngenunchea, încă dureros de excitat, și i-ar ridica încet cămașa, dezvelindu-i coapsele albe, apoi cutele fine dintre picior și abdomen și locul acela cu păr moale și cârlionțat. Oare cum era? Des sau doar câțiva cârlionți deasupra fantei? Mickey scoase un mârâit, încordându-și șoldurile, trecându-și cealaltă mână peste abdomen și coapse, ajungând la testiculele întărite de dorință.

Și-ar plimba degetul peste despicătura dulce, privind cum se deschid petalele delicate, ar inspira parfumul dorinței... Iar când și-ar coborî gura, sugând-o ușor, ea s-ar arcui sub mâna lui. Ar fi nevoit să-și apese palma pe stomacul ei, pentru a o ține, iar ea ar țipa...

Orgasmul îl zdruncină puternic, făcându-l să geamă în timp ce-și împrăștia sămânța pe jos.

Rămase rezemat de perete, mângâindu-și în continuare mădularul dureros. Dacă numai gândul de a face dragoste cu Silence fusese atât de exploziv, oare cum ar fi dacă ar linge-o cu adevărat? Un zâmbet firav îi curbă buzele. Și-ar putea pune la pariu următoarea captură că puritanul ei soț nu-i oferise niciodată acea plăcere. Ce n-ar da să fie el primul bărbat care s-o lingă în locul acela dulce...

Dacă l-ar lăsa vreodată.

„Dumnezeule mare!"

Silence închise cu atenție ușa și se sprijini de ea, cu mâna la piept. Își putea simți bătăile inimii mult prea puternice sub palmă.

Știuse din momentul din care întredeschisese din nou ușa despărțitoare și privise în camera lui că nu trebuia să vadă acea scenă. Când revenise în camera ei, o puse pe Mary jos și se întorsese să-i

spună ceva, nici ea nu-și mai amintea ce. Imaginea peste care dădu îi alungă orice gând din minte. Capul lui Mickey era arcuit spre spate, cu gâtul încordat. Era descheiat la pantaloni, iar cu mâna își freca bărbăția.

Era pur și simplu... *hipnotizat.*

Ar fi trebuit să închidă ușa imediat, n-ar fi trebuit să îndrăznească să asiste la un moment atât de intim, dar cumva nu se putuse desprinde de acea imagine. Nu fusese doar curiozitate, ci ceva mai mult decât atât. Îi vorbise lui Mickey O'Connor nu ca unui pirat, ci ca de la om al om. Acest simplu fapt schimbase totul. Nu-l mai privea doar ca pe un pirat. Acum în ochii ei era un om, o ființă, cineva care putea fi rănit. Un bărbat de care ar putea fi atrasă. Bariera dintre ei căzuse, și nu mai exista cale de întoarcere. Era o persoană reală acum, și, în timp ce piratul îi trezea teamă, groază, ba chiar și repulsie, omul adevărat din el era incredibil de ispititor. Așa că rămase în ușă privind cu răsuflarea tăiată cum Mickey O'Connor făcea ceva foarte uman. Își amintea sărutul lui în timp ce îl privea, diferit de primul. Acela fusese sălbatic, erotic și plin de furie, în timp ce sărutul pe care tocmai i-l dăduse fusese blând și dulce, făcând-o să simtă că se topește, neajutorată. El se retrăsese primul, el în spusese că trebuia să plece.

Silence se strecură în pat și se întinse, încă respirând sacadat. Oare la ce se gândea el în vreme ce își dezmierdase penisul? Oare se gândise la ea? Se înfierbântă la acest gând, dar cu siguranță nu era o coincidență că se întâmplase după ce se sărutaseră. Gândul de a aduce un astfel de bărbat puternic să facă așa ceva din cauza ei, ei bine, era excitant.

Privi baldachinul de deasupra patului, amintindu-și scena. Penisul părea foarte mare în mâna lui și strălucea umezit în lumina focului. Fusese căsătorită timp de doi ani, dar William fusese un bărbat modest, convențional. Îl zărise dezbrăcat doar o dată sau de două ori. Uneori, târziu în noapte, întinsă lângă el în pat, își imagina cum ar fi arătat, dar își alunga repede aceste gânduri din minte, crezându-le indecente.

Acesta era probabil păcatul lui Onan. Își petrecuse ore întregi în adolescență întrebându-se ce anume făcuse Onan ca să-și împrăștie sămânța. Mai târziu, când crescuse, auzise zvonuri despre

acest act pe care bărbații îl practicau. Odată chiar deschisese subiectul cu William, punându-i o singură întrebare bâiguită, iar el îi dăduse de înțeles fără echivoc că problema era tabu.

Dar ceea ce făcuse Mickey O'Connor nu părea neapărat un păcat. De fapt, fusese minunat. Cu siguranță, o mai făcuse și altă dată. Ceva se stârni în interiorul ei. Oare nu avea suficiente femei să-l satisfacă? Sau acest lucru îi oferea o plăcere deosebită?

Doamne, Dumnezeule! Ea icni, dorind ceva despre care știa că era un păcat. Dorind un bărbat care era păcatul însuși.

– Proprietarul vasului *Alexander* și-a plătit datoria, îl anunță Bran mai târziu, în acea zi.

– Da? făcu dezinteresat Mick.

N-o mai văzuse pe Silence de dimineață, dar sărutul lor îl urmărise întreaga zi. Chiar și după ce se descărcase, trupul lui tot o dorea. Zâmbi pentru sine. Un sărut. Un simplu sărut, și era topit după Silence.

– Mick?

Și uitase unde se afla, se pare. Mick privi spre locotenentul lui.

– Vrei să repeți, te rog, Bran, băiete? Sunt cam cu capul în nori.

– Ești cam cu capul în nori de când ai adus-o pe doamna Hollingbrook aici, replică Bran cu voce pierită.

Mick stătea la birou, cu picioarele așezate neglijent peste brațele fotoliului. Se îndreptă încet, lăsând să-i cadă cu zgomot picioarele pe podea.

– Dorești să-mi spui ceva?

Băiatul îl privi în ochi, o îndrăzneală pe care mulți mai în vârstă decât el, și mult mai puternici, nu o aveau. Mick observă că obrajii lui Bran era acoperiți de barbă. Cu doar un an în urmă, se puteau observa doar câteva tuleie. Umerii îi păreau mai lați... Și nu cumva era și cu vreun centimetru mai înalt? Poate că venise timpul ca Mick să nu-l mai vadă ca pe un copil.

– Întotdeauna mi-ai spus că un bărbat trebuie să ia deciziile cu capul de pe umeri, nu cu cel dintre picioare, comentă Bran. Ai spus că un bărbat prins în mrejele unei muieri nu poate gândi cum trebuie, că lasă garda jos și face pași greșiți, iar un pas greșit duce la ruină.

– Bran, băiete, n-am știut că pui toate cuvintele mele la inimă, zise Mick, studiindu-l gânditor.

– Îți distrage atenția, zise Bran și continuă să-l privească morocănos.

– Cum rămâne cu Fionnula? Mick începea să se enerveze. Nu ți-a „sucit" ambele capete?

– Nu.

– Nu? Mick râse. Hai, Bran, nu trebuie să mă minți! Drăguța noastră Fionnula te iubește.

– Așa o fi, răspunse Bran cu răceală. Da' asta nu înseamnă că și eu pe ea.

– Atunci las-o în pace! Sau va trebui să-ți ordon?

– Da.

– Și dacă ți-aș zice să mi-o aduci în pat? întrebă Mick. Ai aduce-o și ai lăsa-o pe mâna mea?

– Sigur. Numaidecât, răspunse Bran cu încăpățânare. Asta vrei?

– Oh, nu, deocamdată nu, dar sunt bucuros să aud că ți-ai face poștă femeia, dacă aș vrea-o. O asemenea loialitate îmi întrece așteptările.

Bran se arătă într-un final neliniștit. Gâtul i se înroșise.

– Asta le ceri oamenilor tăi.

– Oare? Nu eram foarte sigur, spuse Mick, privindu-l pe Bran, care părea tulburat.

Mick îl analiză gânditor. Erau toți tensionați după moartea lui Sean, Mike și Pat, însă Bran părea deranjat și de altceva.

– Vreau să conduci tu următorul atac, îi comunică Mick hotărârea luată.

– N-ai mai lăsat pe nimeni în locul tău până acum, replică Bran făcând ochii mari.

– Da, dar poate-i timpul s-o fac. Sper că n-ai de gând să dai înapoi.

– Nu! Aș fi fericit să conduc în locul tău.

– Bun. Va trebui să-ți faci un plan și să-mi dai raportul, ai auzit?

– Da, Mick! răspunse Bran cu un rânjet lăbărțat pe toată fața, redevenind dintr-odată ticălosul mic și inteligent pe care-l luase Mick sub aripa sa, mai demult.

Bran ieși valvârtej pe ușă. Mick râse. Trebuia să-i fi dat responsabilitatea asta lui Bran cu luni în urmă.

Uşa se deschise din nou, şi intră Harry.

– Domnule Pepper vrea să-ţi vorbească.

– Să intre.

Harry dădu să plece, dar Mick îl strigă.

– Harry?

– Da?

– Cum e fata?

– Doamna Hollingbrook a trimis după mai multă mâncare în după-amiaza asta, copila are o foame de lup.

– E mai bine?

– O, da! L-a alergat pe Lad prin toată camera, şi chiar şi Bert a zâmbit.

– Bert a zâmbit? făcu Mick de-a dreptul şocat.

– Păi...

– Hmm! mormăi Mick. Dacă până şi Bert a fost mişcat de copilă, mi-e clar că era de-a dreptul fermecătoare.

Simţi o senzaţie ciudată în piept, ceva ce putea trece drept mândrie.

Restul zilei se scurse lent. Verifică registrele cu Pepper şi discută despre investiţiile în „asigurarea specială" pe care contabilul le făcuse în numele său. Abia în clipa când se îndreptă nerăbdător spre sala de mese, Mick îşi dădu seama că Silence nu avea să fie acolo în acea seară. Cât fusese fetiţa bolnavă, pusese să le fie dusă mâncarea în cameră. Micuţa se simţea mai bine acum, dar Silence avea să rămână probabil cu ea, să se asigure că totul era în ordine.

Se îndreptă spre locul lui, abia recunoscându-şi oamenii. Ce avea femeia asta de nu-i mai tihnea cina fără ea? Pe oricare dintre celelalte femei le preţuia pentru ce aveau între picioare. Ceea ce voia şi de la Silence, desigur, dar avea, de asemenea, şi o nevoie stranie să stea pur şi simplu de vorbă cu ea, să flirteze, s-o provoace şi să-i urmărească ochii căprui-verzui-albăstrui scăpărând văpăi, înfuriaţi, înmuiaţi de curiozitate sau înfierbântaţi de pasiune.

Mick se aşeză şi privi în gol farfuria cu friptură de gâscă, fără chef, iritat de propria-i apatie. Mâncase de atâtea ori fără muierea asta şi fusese perfect mulţumit, chiar bucuros. Atunci de ce...?

– Nu-ţi place friptura de gâscă?

Mick simţi cum zâmbetul i se lăţeşte pe faţă, înainte chiar de a-şi ridica privirea.

– E preferata mea.

Arăta adorabil de tulburată – şi puţin timidă. Poate că-şi amintea sărutul din acea dimineaţă. Gândul îi provocă un uşor junghi în inimă.

– Atunci de ce priveai farfuria ca şi când ţi-ai fi dorit ca gâsca să fie vie, ca s-o poţi măcelări din nou?

El ridică din umeri, afundându-se în scaun şi proptindu-şi bărbia într-o mână, ca s-o poată privi. Dormise puţin de când o văzuse ultima oara. Obrajii îi erau îmbujoraţi, iar ochii – luminoşi şi vii. Se bucură să o vadă în starea asta, dar se încruntă un pic când îi observă rochia. Purta rochia ei obişnuită, neagră, dar cu o bonetă şi un guler alb. O văzuse o dată în maro, dar asta se întâmplase în urmă cu un an.

Oare cum ar fi arătat în albastru intens sau în roşu? Privirea îi coborî spre sânii ascunşi acum vederii. Era slabă, dar cu forme. Putea paria că sânii ei ar arăta delicios într-un corsaj verde cu decolteu adânc, cu pielea fină sclipind în lumina lumânării. Ar da...

– Ia nişte napi fierţi, îl îndemnă ea şi-i întinse un vas.

– Napi? La masa mea? Va trebui să am o discuţie cu Archie.

– Nu-i nevoie, spuse ea veselă în timp ce-i servea ciudatele legume. Am vorbit eu deja cu el.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun, răspunse ea în timp ce lua un vas cu carne de vită fiartă de la Moll, că am discutat cu Archie despre mâncare şi am făcut câteva mici adăugiri sănătoase. Cred că vei descoperi o îmbunătăţire a digestiei.

O privi amuzat, în timp ce îi punea în farfurie o grămadă de morcovi aburinzi. Îl servea de parcă ar fi avut toate drepturile să o facă, ca şi când ar fi fost stăpâna casei. Avea grijă de o întreagă gospodărie cu oameni – pirati, servitor şi, până de curând, un cârd de ibovnice –, dar nimeni nu încercase vreodată să aibă grijă de el. Gândul îl umplu de plăcere – spre deosebire de ceea ce-i dădea ea de mâncare.

– Legumele şi vita englezească bună, preparate simplu, sunt foarte benefice, spuse Silence.

Mick se încruntă. Nu fusese niciodată deosebit de încântat de ceva fiert.

– Încearcă, îl îmbie ea.

Mick se uită în jur şi îşi văzu oamenii holbându-se, consternaţi, la platourile imense, pline ochi cu rădăcini fierte şi carne de vită.

– Toţi mâncăm legume în seara asta, da? făcu el cu ochii mijiţi.

Piraţii începură grăbiţi să-şi umple farfuriile cu morcovi şi napi. Mick luă în furculiţă un nap şi muşcă din el.

– Cum ţi se pare?

– Foarte gustos, minţi el, înghiţind.

– Pari distras în seara asta, spuse ea, încruntându-se spre un platou cu anghinare.

– Da? zise el vag, gândindu-se că, dacă se chinuia un pic, putea să-şi imagineze curbele umbrite ale trupului ei, pe care le întrezărise de dimineaţă, ispititoare, vagi, al naibii de vagi.

Mick oftă şi, dezmeticindu-se, o văzu pe Silence privindu-l contrariată şi îmbujorată.

– Ţi-am mâncat mâncarea. Acum nu vrei s-o guşti şi tu pe a mea?

Şi-i întinse platoul cu anghinare mai aproape, dorindu-şi ca ea să mănânce ceea ce-i oferea el.

– Mulţumesc. Plănuieşti să mai faci un jaf?

– Atac, o corectă el, sprijinindu-se cu cotul de masă. Avea un vas cu carne fiartă la îndemână, dar era convins că gustul nu diferea mult de al napilor. De ce? Speri să-mi găsesc moartea în vârful unei săbii?

– Dumnezeule, nu! exclamă ea şi-l privi îngrozită. N-aş dori nimănui aşa ceva.

– Nici măcar mie?

– Cu atât mai puţin ţie, zise ea îmbujorată, grăbindu-se să-şi ia nişte anghinare, numai ca să-i evite privirea.

Mick simţi iarăşi un freamăt ciudat în piept.

– O sfântă! îi spuse el încet, căci nu voia să împărtăşească tachinarea lor cu toată lumea de la masă. Mi se pare că-ţi văd aura strălucindu-ţi printre bucle.

Îşi ridică mâna şi mângâie buclele în cauză, nişte şuviţe mici, rebele, care scăpaseră din cocul sever strâns la ceafă. Era de o inocenţă seducătoare. Silence îi prinse mâna înainte de a o atinge pe faţă.

– Mick, nu! şopti ea, simţind un fior.

Era pentru prima dată când îi spunea pe numele mic. Ea îşi îndreptă privirea spre ceilalţi de la masă, dar oamenii lui erau prea deştepţi ca să arate că văzuseră ce se întâmpla în capul mesei.

– M-ai terminat, iubire, zise el încet şi se întrebă dacă nu cumva era adevărat – şi, dacă da, atunci Dumnezeu să-l ajute!

– Nu vorbi prostii, îi şopti ea. Sunt surprinsă că ştii ce e aia o aură.

– O! Dar te asigur că diavolul îşi cunoaşte rivalul.

– Aşa te vezi, ca pe diavolul însuşi? întrebă ea încruntată.

– Te îndoiai?

– Nu, până acum nu, dar nu mai sunt atât de sigură.

– Ba să fii! zise el şi bătu cu degetele în masă. Sunt diavolul însuşi şi nimeni altul.

– Chiar eşti? Mă întreb... Îl privi gânditoare, apoi îşi coborî privirea în farfurie, examinând anghinarea. Ce-i asta?

– Anghinarea?

– Aşa se numeşte? Ea se uită dezaprobator la legumă. N-am mai văzut aşa ceva. Zici că-i un boboc imens de floare.

– Ei bine, chiar asta e – sau aşa mi s-a spus. Îi luă cu blândeţe furculiţa şi cuţitul din mână şi începu să desfacă frunzele de un verde-închis. Cresc departe, în Italia. Un căpitan mi-a dat o ladă cu câţiva ani în urmă.

– Ţi-a dat? întrebă ea suspicioasă.

– Mi-a dat, am luat, mai contează, iubire? replică el şi ridică din umeri, aruncându-i un zâmbet viclean. Ca să fiu mai precis, căpitanul n-a avut de ales, dar rezultatul este acelaşi: o ladă de anghinare a ajuns la mine, şi am o slăbiciune pentru ea, de atunci.

– Hmm! Se uită circumspectă. Nu arată prea gustoasă, spuse în timp ce-l urmărea desfăcând frunzele, pentru a scoate miezul.

– Asta pentru că nu este. Ia seama! Anghinarea este o legumă pudică, ea se înveleşte cu frunze care trebuiesc îndepărtate cu grijă, iar sub aceste mici scuturi se află comoara protejată de nişte ace subţiri, care trebuiesc îndepărtate uşor, dar ferm. Trebuie să fii curajos, căci altfel nu-şi va dezvălui niciodată inima fragedă.

Mick terminase de desfăcut leguma şi îi puse inima fragedă în mijlocul farfuriei.

– Asta-i tot? întrebă ea strâmbând din nas. Dar e atât de mică!

– Ah! Dar tu judeci un lucru numai după mărime?

Ea se înecă. El făcu o pauză, dar se opri cu cuțitul și furculița în aer.

– La ce s-a gândit mintea ta cea luminată?

– Continuă! îl îndemnă și arătă spre inima de anghinare.

– Hmm! Mick luă o bucățită de unt moale și unse anghinarea. Mă gândesc că, uneori, cu cât comoara este mai mică, cu atât mai dulce este plăcerea.

O tăie pe jumătate și i-o întinse cu vârful furculiței, ținându-și răsuflarea. Avea să-l lase, oare, să o hrănească? Să-i poarte de grijă?

Silence îl privi suspicioasă un timp, înainte de a accepta să ia bucățica. Inima lui tresăltă, victorioasă. O urmări să vadă cum gustul mâncării se reflectă în ochii ei luminoși.

– Ce delicată, ce cremoasă! Verde, bogată și fină, dar cu o vagă tentă amăruie, cât să-ți stârnească interesul, îi spuse femeii fascinante de lângă el.

– E destul de bună, admise ea și își linse buzele.

El râse cu răsuflarea tăiată. „Ai grijă", îi șopti o voce interioară, „acest drum te va duce spre durere". Dar mădularul îi îmboldea pantalonii, și tot ce dorea era s-o ia de mână și s-o ducă în camera lui și s-o țină acolo până când învăța să urle de plăcere. Până când avea să strige numele lui și numai al lui.

– Da, destul de bună, o imită el. Merită deranjul cu spinii, ca să dai de miezul moale.

Capitolul 9

Se știe că, atunci când ți se dă șansa să-ți pui trei dorințe, trebuie să te gândești cu grijă, nu cumva să-ți dorești ceva greșit. Clever John se gândea deci de ceva vreme, în vreme ce ținea gâtul moale al Tamarei cu mâinile lui mari.

În cele din urmă, o privi și o întrebă:

– Trebuie să-mi pun toate trei dorințele deodată?

Ea zâmbi cu ghidușie:

– Nicidecum. Nu trebuie decât să mă chemi, iar eu voi veni să-ți îndeplinesc dorința.

El încuviință și-și desfăcu încet mâna din jurul gâtului ei.

– Îmi doresc un regat de zece ori mai mare decât al unchiului meu!

din *Clever John*

Silence savura anghinarea ascultând vocea pătrunzătoare a lui Mickey O'Connor. Înghiți și privi petalele desfăcute din farfurie. Avusese dreptate, miezul chiar se topea – moale și umed – la auzul vocii lui Mickey. De ce trebuia ca acest bărbat, diabolic de frumos, să aibă și o voce atât de fermecătoare? Pur și simplu nu era cinstit. Și, Dumnezeule! Cuvintele lui îi păreau insinuante... Sau era doar imaginația ei înfierbântată? Silence luă o înghițitură de vin, căutând cu disperare să spună ceva – orice.

– Mama ta ți-a pus numele Mickey?

El clipi, surprins și dezorientat de schimbarea de subiect.

– Vreau..., adică am vrut...Ea trase adânc aer în piept, încercând să-și adune cuvintele. Vine de la Michael, nu-i așa? Te-a botezat Mickey sau Michael?

Gura lui tresări de parcă Mick ar fi știut că ea încerca să alunge tensiunea dintre ei.

– Ca să fiu sincer, mă cam îndoiesc că apa sfântă m-a atins vreodată, dar pot să spun că maică-mea mi-a zis Michael.

– Michael e un nume frumos.

– Așa-i? întrebă el cu neîncredere.

Ea încuviință și rupse o bucată de pâine.

– E nume de sfânt. A fost un arhanghel care lupta cu sabia și conducea oastea lui Dumnezeu.

– Ca să vezi, un tip militant.

– În *Cartea Apocalipsei*, se luptă cu diavolul și cu slujitorii lui și-i alungă din rai.

Mickey își țuguie buzele și o privi cu ochii lui întunecați și diabolici.

– Nu prea pare să semene cu mine.

– Nu știu ce să zic... La urma urmei, era un sfânt aspru, de temut. E un luptător care înfăptuiește dreptatea lui Dumnezeu. Într-un fel, se aseamănă chiar cu diavolul.

El se înecă, iar Silence îl privi îngrozită.

– E o blasfemie?

– Îi ceri diavolului să recunoască o blasfemie?

– Ți-am mai spus, nu ești deloc diavolul. Dimpotrivă, ai putea fi un înger de temut.

Mick își lăsă capul pe spate și hohoti la afirmația ei serioasă, atrăgând priviri furișe din partea piraților. După ce se liniști, spuse:

– Nu contează, nu sunt eu în măsură să judec dacă e sau nu blasfemie. Apoi, studiind-o, adăugă: În plus, știi că, dacă aș fi avut de ales, aș fi luptat împotriva sfântului tău.

– Da? întrebă ea serioasă, în ciuda râsului lui, deși, în urmă cu o săptămână, nu s-ar fi îndoit nici o secundă că era diavolul însuși. Acum nu mai era atât de sigură. Mama ta nu te-a crezut atât de îngrozitor dacă ți-a dat un nume de sfânt, nu de diavol.

El se încruntă din nou. Era rândul ei să-l iscodească:

– Doar dacă nu ți-a pus numele după altcineva – o rudă poate. Să fi fost vorba despre tatăl tău?

– Nu, pufni el.

– Atunci după cine?

– Nimeni, din câte știu eu. Se prefăcu distras și chiar plictisit de discuție, deși degetele lui strângeau masa cu putere. O fi avut ea motivele ei.

– Poate a sperat că vei fi un protector, asemenea sfântului după care te-a numit.

Mick tresări abia perceptibil, dar Silence îl simți. Întinse mâna spre el fără să-și dea seama și i-o puse pe braț. El o privi fascinat.

– Dacă de-aia mi-a dat numele ăsta, spuse el cu voce joasă, atunci trebuie c-a fost crâncen de dezamăgită.

– Michael?! șopti, ca o scuză sau ca o întrebare – nici ea nu mai știa.

Numele lui suna într-un fel foarte intim pe buzele ei. I se potrivea mult mai bine decât Mickey sau Mick. Un înger teribil și aspru, dar care se poate totuși mântui. El o fixă cu ochii mijiți, de parcă ar fi vrut să o străpungă cu privirea.

– Nu! Închise ochii, încercând să alunge imaginea care-l bântuia. Nu-mi mai spune așa.

Silence își retrase mâna, dar nu renunță la subiect. Putea să-și dea seama că era ceva foarte important și trebuia să afle.

– De ce?

Parcă ar fi fost singuri în toată încăperea. Sala de mese se estompase și, odată cu ea, toți oamenii de acolo.

– Știi de ce, șopti el cu ochii închiși, genele lungi negre atingându-i obrajii albi ca niște dâre de funingine pe zăpadă.

Dacă ar fi fost singuri, l-ar fi luat în brațe.

– Știu de ce, spuse ea blând, dar nu vreau să te mai strig altfel.

El chicoti gutural, un sunet uscat, frânt, spre deosebire de râsul de mai devreme.

– Firește că nu vrei, dulce Silence. Oi avea eu numele unui înger, dar tu ești cea care strălucește într-o lumină pură.

– Nu știu ce vrei să spui.

– Nu știi? spuse, deschizându-și ochii bântuiți de fantasmele trecutului. Nu ți-ai pus tu în joc virtutea pentru soțul tău iubit? Nu ai fost tu de acord să trăiești cu diavolul însuși pentru un copil găsit la ușa ta? Tu, Silence Hollingbrook, ești mai uimitoare decât un înger.

Silence nu știa încotro să privească. Nu-i trecuse niciodată prin minte că el ar fi putut crede așa ceva despre ea. Buzele ei se întredeschiseră mute, și ea își permise să se afunde în ochii lui.

Privirea lui se încălzi, și un colț al guri i se arcui în sus.

– Ai de gând să mănânci pâinea aia?

Silence privi în jos și văzu că rupsese de ceva timp toată bucata de pâine în fărâme.

– Eu...

Mickey – *Michael* –, pocni din degete, și băiatul se grăbi spre el aducând tava cu bunătăți.

– Nu pot mânca toate astea, protestă Silence, în timp ce Michael îi umplea farfuria cu miel.

Platoul cu carne de vită fiartă dispăruse.

– Abia dacă ai ciugulit cât a fost fetița bolnavă, zise el umplându-i în continuare farfuria cu delicatese.

Ea încercă mielul. Era atât de fraged, că aproape i se topea în gură. Se simțea puțin vinovată. Mielul lui Michael era mult mai gustos decât vita fiartă, deși n-avea cum să fie la fel de sănătos.

Râsetele de la masă o făcură să-și îndrepte privirea într-acolo. Bran hohotea cu capul dat pe spate, iar Fionnula îl privea, și întreaga ei făptură strălucea de dragoste într-un mod atât de intim, încât Silence se simțea stânjenită să privească. Descoperi că Michael o studia.

Silence mestecă și se întinse după paharul cu vin, ferindu-și privirea de ochii lui, care păreau să vadă dincolo de chipul ei.

– Fionnula îl adoră pe Bran.

– E limpede ca lumina zilei, zise el, cu o voce ciudat de plată.

– Bran este foarte tânăr, și totuși este preferatul tău, nu-i așa?

– Poate, dar băiatul îmi e alături de mai bine de șase ani.

– Serios? întrebă ea mirată. Își îndreptă din nou privirea spre Bran și Fionnula. Nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Cum l-ai cunoscut?

– Bran bătea străzile. El și banda lui – niște tâlhari mai tineri decât el – furau din buzunare, de prin magazine și de la negustori și făceau fel de fel de găinării. Într-o noapte, băiatul a hotărât să mărească miza, povesti Michael, apoi se opri să ia o gură de vin.

– Așa..., îl îndemnă Silence să continue.

– Voia să atace o navă pe care pusesem eu ochii.

– Și?

– Am ajuns chiar după Bran și băieții lui. Se luptau cu paznicii. Eu și cu ai mei ne-am ocupat repede de paznici și-am dat peste băiatul ăsta, jumătate cât mine, imaginează-ți, încercând să mă taie.

– Și ce-ai făcut?

Michael se juca cu paharul de vin pe jumătate gol, iar pe buze îi înflorise un zâmbet.

– I-am luat cuțitul, ce să fac? Și, când s-a repezit la mine cu mâinile goale, l-am apucat de ceafă și l-am cam zgâlțâit. Aș fi putut foarte bine să-l arunc în Tamisa, dar...

– Dar nu ai făcut-o, completă Silence. De ce?

– Ca să fiu sincer, mi-a amintit de mine, cum eram odată, demult: un zdrențăros singuratic, nevoit să lupte pentru orice, chiar și pentru următoarea masă.

Silence își plecă privirea. Spusese că a avut o mamă și poate un tată... Atunci de ce era singur? I se strânse stomacul gândindu-se la el – un băiețel zbătându-se să supraviețuiască.

– Să nu-mi plângi de milă, Silence, iubire! îi spuse el, de parcă i-ai fi citit gândurile.

Ea își ridică privirea și îi văzu ochii negri, expresia sarcastică și chipul marcat de amintirile care-l bântuiau. El toastă înspre ea cu paharul gol.

– Oricare au fost încercările și necazurile prin care am trecut, le-am meritat pe toate. Ba chiar cu vârf și îndesat.

– Mickey O'Connor e în spatele problemelor noastre cu cerealele, spuse Freddy.

– El e, așa-i? zise Charlie, fără a se arăta surprins de această informație.

În ultima săptămână, toți furnizorii lui de cereale ori refuzau să-i vândă, ori vânduseră deja tot.

– Va trebui să-mi găsești alți furnizori, mormăi Charlie.

Freddy nu păru prea încântat de veste.

– Și ce-ai mai aflat?

– Sunt soldați în St. Giles, răspunse Freddy morocănos.

– Și ce-i cu asta? întrebă Charlie în timp ce mușca dintr-o friptură de vită, iar grăsimea i se prelingea din gură. Sunt soldați peste tot în Londra.

– Se spune că ar fi fost aduși să curețe St. Giles de tâlhari și de criminali.

– Chiar așa? Charlie se lăsă pe spate și-l privi pe Freddy, care, ca de obicei, evita să se uite la el. Interesant. Cine i-a trimis?

– Nu se știe. Freddy se încruntă. Patrulează câte doi, prinzând pe oricine pare vagabond. Normal că deștepții s-au dat la fund de cum au apărut soldații, așa că nu pun mâna, de obicei, decât pe babele care vând gin și pe alți câțiva fraieri.

– Totuși, dacă-i vânează pe vânzătorii de gin, vor lovi și-n afacerea mea, mormăi Charlie, bătând cu cuțitul în farfuria de metal. Ar fi bine dacă i-am putea îndrepta în altă direcție, una pe care s-o alegem noi.

– Unde anume?

Un gând îi încolți în minte lui Charlie. Îl întoarse pe toate părțile și apoi spuse:

– Spre inima lui Mickey Cuceritorul.

– Ma! strigă Mary Darling în dimineața următoare.

Silence reluă legănatul pe genunchi, îngânând un cântec despre un căluț. Era nespus de încântată că o vedea din nou pe Mary sănătoasă, dar i se părea tare obositor s-o distreze pe micuță într-o singură cameră.

– Ma! ceru Mary din nou, de îndată ce Silence se opri din legănat. Ma! Ma! *Ma!*

– Oh, iubito, căluțul a cam obosit, spuse ea, și-o dădu jos pe Mary.

Mary se clătină un pic, apoi își croi drum pe lângă scaunul pe care stătea Silence. Se îndrepta către foc, știind foarte bine că nu avea voie. Silence își îndepărtă o șuviță de păr și căută ceva cu care să-i distragă atenția.

– Aici, Mary! Ia uite ce-avem aici! o ademeni pe fetiță, desfăcând trusa de lucru pe podea.

Copila se lăsă în mâini și apoi în genunchi și o luă de-a bușilea spre ea.

– O lăsați să se joace cu acele? întrebă Fionnula.

– Oh, slavă Domnului, ai adus ceai! Nu mai știu ce să mai fac cu ea.

– Văd, spuse slujnica așezând tava cu ceai pe masă.

– Și trusa de cusut părea o idee mai bună decât focul, continuă Silence, încercând să scoată degetul lui Mary dintr-o papiotă.

Ața era încurcată de-a binelea. Silence o privi deznădăjduită, în timp ce Fionnula se așezase lângă Mary, cu o felie de pâine prăjită și o cană de lapte în mână.

– Mary se plictisește aici, remarcă Silence.

Își dădu seama că și ea era la fel de plictisită. Silence își petrecuse ultimele luni conducând un orfelinat, fiind ocupată întreaga zi cu tot felul de activități. Pur și simplu nu mai era obișnuită să stea cât era ziua de lungă și să nu facă nimic.

– Domnul O'Connor e acasă, știi cumva?

– Tocmai l-am văzut intrând în camera lui.

– Serios?

Silence se ridică, se duse spre ușa despărțitoare și ciocăni.

Ușa fu deschisă imediat. Michael își sprijini un umăr de tocul ușii, privind-o cu un zâmbet malițios. Părea atât de mare de aproape...

De fiecare dată era surprinsă să constate asta și de fiecare dată o lăsa fără suflare.

– Da' de când ai început să bați la ușă?

Silence se străduia să-și ascundă rușinea, amintindu-și de *ultima* oară când trăsese cu ochiul în camera lui. Înghiți în sec.

– Ne-am plictisit!

– Nu mai spune!

Michael aruncă o privire spre fetiță, iar Silence se întoarse și ea spre Mary. Copila mergea de-a bușilea, îndreptându-se spre ei curioasă. O apucă de fuste cu o mânuță și-și băgă două degete în gură în timp ce-l privea foarte serioasă pe Michael.

– E tare frumoasă! spuse Michael înmuiat.

– Așa e, aprobă Silence, înduioșată de privirea lui.

Ca și cum ar fi înțeles că despre ea vorbeau, Mary își înălță mânuțele spre Michael.

– Sus!

– Și guralivă, adăugă amuzat, ridicând dintr-o sprânceană, dar se aplecă s-o ia de jos.

Mary Darling părea atât de mică în brațele lui... Mary se uită fix în ochii lui, apoi își scoase degețelele din gură și-l lovi peste bărbie. Silence rămase încremenită, dar Michael râse.

– Te-ai plictisit, dulceață? Va trebui să rezolvăm problema asta, nu-i așa? spuse și se întoarse în camera lui.

– Unde te duci? întrebă Silence și se grăbi să îl urmeze.

– Trebuie să știe ea mereu tot, nu-i așa? îi șopti el lui Mary.

– Mamu! gânguri copila, întorcând capul după Silence.

– Da, mamu a ta! O doamnă încântătoare, trebuie să recunoaștem, da' și războinică, nu?

Mary își băgă degetele la loc în gură, foarte atentă la trăncăneala lui. Dar, de îndată ce ieșiră pe coridor, și le scoase pentru a arăta spre Harry și Bert.

– Ert! făcu Mary, care, din cine știe ce motiv, avea o simpatie pentru paznicul arțăgos.

– Da, Harry și Ert o să vină și ei cu noi, îi spuse Michael, făcându-le semn celor doi să-i urmeze.

Cei doi se uitară unul la altul, apoi se supuseră.

Silence își ridică puțin fustele, ca să se poată ține după Michael, care străbătu coridorul din trei pași.

– Întotdeauna am zis că aerul proaspăt e bun, continuă Michael să-i vorbească fetiței. Nu putem să mergem afară fiindcă-s prea mulți oameni răi, știi? Da' găsim niște aer curat și-n spatele casei.

Ajunse la niște scări, pe care le coborî cu tot alaiul după el. Scările dădeau în bucătărie. Archie, bucătarul, fu surprins să-i vadă pe toți acolo. Mary însă nu-l băgă însă în seamă.

– Cuțuuu! exclamă, arătându-l cu amândouă mâinile pe Lad, care moțăia lângă foc.

– Sigur! zise Michael, ca și când ar fi avut o conversație foarte serioasă cu ea. Să luăm și potaia cu noi. E aproape prezentabil acum că miroase a trandafiri.

Toată precesiunea, inclusiv Lad, o porni spre curtea interioară. Silence cercetă locul. Curtea era pavată, cu excepția unei singure zone cu pământ bătătorit. Pe toate cele patru laturi era împrejmuită de ziduri din cărămidă. Vizavi de ușa ce dădea spre bucătărie era un tunel vechi, în partea mai joasă a clădirii.

– Unde duce? întrebă Silence.

– Dă într-o alee, nu-ți face griji. E o poartă la capăt și-s doi paznici în tunel.

– Întotdeauna a trebuit să trăiești așa?

– Așa cum?

– Așa. Silence făcu semn spre curtea interioară. Cu paznici și ziduri înalte – și mereu în alertă.

Michael o privi. Bert și Harry o urmăreau pe Mary, care se îndrepta direct spre Lad, ca niște dădace greoaie, atenți ca nu cumva să-i bage câinelui degetul în ochi. Ea și Michael aveau o clipă numai pentru ei, într-un colț al curții.

– Nu.

Michael privi spre cer. Era aproape amiază, iar soarele era chiar deasupra lor, luminând din plin curticica. Dar, într-o oră și mai bine, zidurile înalte aveau să blocheze lumina. Asta era singura perioadă din zi când pătrundea atâta lumină acolo.

– Ce s-a întâmplat?

– Am descoperit că, odată cu puterea, crește proporțional și numărul dușmanilor.

– Da? Silence se încruntă, cu privirea la pavajul de sub picioarele ei. Te-ai gândit vreodată că poate nu merită? Toată afacerea asta cu furatul.

El o privi ironic.

– Și ce-o să faci, mă aduci pe calea cea dreaptă?

Ea își țuguie buzele ca reacție la ironia lui, dar își înălță privirea pentru a se uita în ochii lui.

– Ai o groază de bogății, am văzut.

– Nu poți avea niciodată de-ajuns, replică el cu o expresie de iritare pe chip.

– Ba sigur că poți. Ai mâncare, îmbrăcăminte și un acoperiș deasupra capului pentru tine și oamenii tăi. Ce altceva îți trebuie?

– E ușor să spui când n-ai suferit niciodată de sărăcie, răspunse el cu ochii mijiți.

Silence se gândi o clipă. Era adevărat că nu suferise niciodată de foame. Dar Mickey O'Conner avea tot felul de bogății depozitate în palat.

– Cu siguranță acum nu mai ai nevoie să furi.

– Adică acum aș putea să devin un fermier burtos, asta zici?

– Nu! Nici nu și-l putea imagina ca un moșier de țară, nici gras, nici în alt fel. Dar trebuie să existe altceva ce-ai putea face...

– De exemplu? Mă vezi pe mine construind corăbii?

Ei, asta era o idee caraghioasă.

– Nu știu, spuse exasperată. Dar viața ta e periculoasă. Cu siguranță înțelegi asta. E doar o problemă de timp până când vreun dușman o să te găsească sau până când o să ajungi în fața tribunalului. De ce nu renunți cât încă mai poți?

– Îți faci griji pentru mine, iubire? întrebă el ironic, dar privirea lui spunea altceva, iar pentru o secundă Silence avu impresia că văzuse vulnerabilitate în ochii lui. Ei, mai bine nu ți-ai face. Sunt pirat, iar piraților nu pot sfârși decât într-un singur mod pe lumea asta.

– Cum anume? șopti ea înspăimântată.

– Păi, de capătul funiei, cum altfel?

Silence se înfrigură, deși soarele scălda cu generozitate curtea. Și-l imagină atârnând de o funie, trupul lui superb zvârcolindu-se în ghearele morții. Ceva înăuntrul ei nu putu îndura gândul.

Michael O'Connor fusese cândva dușmanul ei. Nimeni n-o rănise vreodată mai profund decât el. Ce-i făcuse ei, lui William și căsniciei lor nu putea fi niciodată iertat.

Dar asta fusese înainte. Înainte să ajungă să-l cunoască, înainte ca *el* s-ajungă s-o cunoască. Știa că era un pirat periculos, dar odată, demult, fusese doar un copil, mic și vulnerabil, căruia îi lipsise cineva care să îi poarte de grijă. Adevărul era că o parte din ea ar muri dacă Michael O'Connor n-ar mai exista.

Silence se cuprinse cu brațele.

– Și asta o să faci? O să aștepți pur și simplu să fii prins și spânzurat?

– Ah, da' nu e ca și când aș aștepta cu mâinile-n sân, iubire! Îmi trăiesc viața din plin, în caz că n-ai observat.

– Ești sigur? întrebă Silence insinuant, în timp ce-l privea pe Harry aruncând o minge din lemn pe care cine știe de unde-o scosese. Mary Darling și Lad se repeziră spre minge. Apoi reveni la Michael. Ai oameni și bogății, dar n-ai familie. Asta-i tot ce-ți dorești de la viață?

El nu-i răspunse, iar, când se întoarse, Silence îl văzu că o țintuia cu privirea.

– Ei bine, asta-ți dorești? insistă.

– E destul de bine pentru mulți, zise el ridicând din umeri.

– Mi se pare o viață plină de singurătate.

– Da? Dar tu, Silence, iubire? Vorbești despre familia mea, dar ce familie ai tu?

– Ce vrei să spui? întrebă uimită Silence. Am chiar o familie foarte numeroasă. Frații, surorile, nepoatele, nepoții...

– Ai frați și surori, nepoți și nepoate. Dar n-ai un soț și copii.

– O am pe Mary Darling!

– Și-ți e de-ajuns? întrebă el și se aplecă până când ea îi putu simți căldura corpului. Într-o bună zi, va crește, își va găsi un bărbat și va pleca de lângă tine. O să rămâi singură. Asta-ți dorești?

– Am avut un bărbat, un soț bun și iubitor! răspunse Silence cu lacrimi în ochi, ferindu-și privirea.

– Dar acum nu mai ai, spuse el fără nici cea mai mică urmă de compasiune în voce. O să ții doliu o veșnicie? O să porți rochia asta prăfuită până când o să mori și tu?

Se întinse și-i atinse gulerul alb scrobit al rochiei. Ea se răsuci cu umărul spre el. Era prea aproape, iar întrebările lui o făceau să se simtă stânjenită.

– L-am iubit pe William. N-ai cum să înțelegi, dar a fost marea mea dragoste. Dragostea vieții mele. Nu sper să mai găsesc o astfel de iubire în viața mea.

Spusese vorbele astea de-atâtea ori, încât păreau a i se fi întipărit în suflet. Nici măcar nu se mai gândea ce însemnau. Dar oare mai erau adevărate? Scutură din cap confuză. Nu voia să poarte această discuție cu nimeni, cu atât mai puțin cu Michael. Dar vocea lui profundă nu era necruțătoare.

– Și, fără dragostea asta mare a ta, ai să te lași să te ofilești? Ia spune-mi, iubire.

– După cum am zis, nu mă aștept să înțelegi...

– Păi, nu înțeleg. M-ai întrebat cum pot trăi o viață despre care știu că se va sfârși în latul știreangului. Măcar eu *trăiesc*. Tu, în schimb, ai fi putut la fel de bine să te vâri în coșciug alături de el și să te lași îngropată de vie.

Mâna țâșni fără să-și dea seama, iar plesnitura peste obrazul lui se auzi cu putere în curtea micuță. Silence se uita fix în ochii lui, cu răsuflarea sacadată, conștientă că Bert și Harry îi priveau. Până și Mary și Lad încremeniseră. Fără să-și desprindă ochii de ai ei, Michael îi apucă mâna. I-o ridică în dreptul buzelor și-i sărută palma. O privi fix, cu buzele încă lipite de mâna ei.

– Nu te îngropa înainte de vreme, iubire.

Inima-i bătea atât de repede lui Silence, încât rămase fără suflu. Îi simțea fiecare respirație în palmă.

– N-are nici un mormânt, șopti ea moale, a murit pe mare.

– Știu, iubire, spuse el blând, știu.

Apoi lacrimile îi inundară ochii lui Silence. Suspina, rușinată și neajutorată. Michael o trase la pieptul lui.

– Gata, gata, dulceață, murmură el cu fața afundată în părul ei.

– M-a iubit, să știi, chiar m-a iubit!

– Știu că te-a iubit.

– Și eu l-am iubit.

– Îhâm...

Silence își ridică privirea înfuriată.

– Tu nici măcar nu crezi în dragoste! De ce ești de acord cu mine?

– Pentru că, zise el, aplecându-se și sorbindu-i de pe obraji lacrimile, buzele lui atingându-i pielea fină, m-ai vrăjit, și n-am ce-i face, iubire. Aș zice și că văd cerul roz, că luna-i făcută din marțipan și că prin murdara Tamisă înoată sirene, numai să nu mai plângi. Mi se rupe sufletul când văd lacrimi în ochii ăștia frumoși. Plămânii mei, ficatul meu și inima mea nu suportă așa ceva.

Silence rămase mută de uimire. Îl vedea rânjind ironic, însă ochii lui, ochii lui negri adânci, păreau că suferă, ca și când chiar spusese adevărul.

Ochii ei erau încă înlăcrimați, verzi-albăstrui și copleșiți de suferință. Nu-și dădea seama de ce-l durea atât de mult s-o vadă așa. Văzuse oameni înjunghiați și uciși, femei muritoare de foame prostituându-se, copii cerșind, căzând în șanțuri și murind. Dăduse din coate și se agățase de orice ca să ajungă unde era acum, să nu aibă grija mâncării sau a unui acoperiș deasupra capului. Omorâse oameni fără nici o remușcare. Totuși, faptul că o vedea pe Silence plângând îl adusese într-o stare cumplită de debusolare.

– Hai să-ți arăt ceva, îi spuse conducând-o spre bucătărie.

– Dar Mary..., protestă Silence.

– Va fi bine cu Bert și cu Harry. Nu vom lipsi mult, adăugă și aruncă o privire spre copilă, care gângurea în timp ce-l trăgea pe Lad de urechi.

– Unde mergem? îl întrebă ea, dar îl urmă, aruncând priviri îngrijorate spre fetiță până când intră în casă.

– În sala tronului.

Bob, care stătea de pază la uși, se uită uimit când îi văzu, dar nu făcu decât să își plece ușor capul.

– Să nu fim deranjați!

După ce intrară, Mick scoase repede un cufăr din spatele tronului. Îl descuie și luă dinăuntru o rochie din mătase de un albastru strălucitor.

– Ce-i asta? întrebă Silence, care nu mai văzuse în viața ei o astfel de rochie.

– E o rochie. Pentru tine!

– Nu pot purta așa ceva! exclamă ea și se dădu un pas în spate.

Acum trebuia să fie precaut. Ridică rochia, lăsând lumina să se unduiască pe materialul luxos.

– Mi-ai spus că te-ai plictisit. N-ai vrea să ieși din palat?

– Da, dar...

– Dar, o întrerupse, dacă vrei să ieși cu mine, trebuie să porți asta. Rochia pe care-o ai acum nu merge, îi spuse privind-o cum își mușca buzele în vreme ce admira rochia.

– Mi-a fost dată, minți el, de un căpitan, ca să-i fac o favoare. Eu n-am îmbrăcat-o.

Michael își lipi rochia de corp, prefăcându-se c-o probează, reușind să-i smulgă un zâmbet lui Silence. De fapt, ca un îndrăgostit lulea ce era, pierduse jumătate de zi să găsească o rochie de gata special pentru ea. Dar Silence n-avea de gând să cedeze. Intuia că, dacă ar accepta un astfel de dar scump și elegant, și-ar încălca principiile.

– Sau preferi să-ți petreci încă o seară lângă foc, în cameră? întrebă el pe un ton relaxat, mângâind mătasea strălucitoare.

– Și unde anume ai de gând să mă duci? replică Silence, dintr-odată șovăitoare.

– Ar fi o surpriză! Dar e un loc decent. Promit! adăugă repede, văzând că ea se pregătea să protesteze și așteptând cu răsuflarea tăiată răspunsul.

– N-am nimic altceva care să meargă cu rochia asta elegantă.

Roși la simpla sugestie a lenjeriei.

– Cred c-o să găsești tot ce-ți trebuie în cufărul acesta, răspunse el, străduindu-se să-și rețină zâmbetul.

– Dar...

El se îndrepta deja spre ușă. Înțelesese că Silence se hotărâse în clipa când o auzise spunând că nu are cu ce să poarte rochia. Dacă ezita acum, i-ar îngădui să se răzgândească. Mick trase ușile și-i spuse lui Bob:

– Trimite-mi doi băieți să care un cufăr în camera doamnei Hollingbrook.

– Imediat, spuse el și dispăru în josul culoarului.

Mick se întoarse către Silence, care rămăsese lângă cufăr, privind încăperea.

– De ce ții toate lucrurile astea într-o singură cameră? Nu ți-e frică de hoți?

– Crezi c-aș putea fi jefuit în propria mea casă? întrebă el amuzat.

– Nu, firește că nu, roși ea. Dar poate că oamenii tăi ar fi tentați.

– Îi plătesc bine. Mai bine decât i-ar plăti oricine în Londra. Și, dacă-s totuși tentați, ei bine, crede-mă, iubire, am reputația că n-aș fi chiar un om blând.

Ea se cutremură și se întoarse, uitându-se la un înger de marmură din apropiere.

– Știu.

O privi. Violența lui o supărase, știa, dar, cum nu putea să își schimbe firea, își alungă din minte gândul.

– Cât despre faptul că-mi țin bogățiile într-o singură cameră, ei bine, chiar tu ai spus că pot impresiona pe oricine așa.

– Ăsta e singurul scop al comorilor tale? Să-i impresioneze pe ceilalți?

Mick o privi o clipă, apoi se hotărî să-i spună adevărul:

– Știi despre copilăria mea, despre faptul că ajunsesem să cerșesc pentru mâncare.

Silence încuviințată reținută din cap. El se încruntă și cuprinse cu privirea prăzile adunate toate în sala tronului.

– Ei bine, după prima mea captură, am jurat că nu voi mai face așa ceva vreodată.

– Dar... asta a fost demult. Ai devenit un om puternic, bogat.

– Poate cineva să fie suficient de bogat? Suficient de puternic?

– Oh, Michael! suspină ea cu ochii larg deschiși, cu buzele fremătând, plină de compasiune – pentru el.

Privirea ei ajunse direct în sufletul lui. Se apropie, cu mușchii tensionați, cu mâna întinsă spre ea. Tocmai în acel moment, doi dintre oamenii lui intrară în încăpere. Mick scăpă o înjurătură și le arătă cufărul.

– Duceți-i-l în cameră. Apoi se întoarse către ea: La șapte fix să fii gata. Și ieși, întrebându-se dacă avea să supraviețuiască după greaua misiune de a curta o văduvă puritană.

Capitolul 10

– Cum dorești! strigă Tamara.

De îndată se treziră în vârful unui munte, iar în fața lor se întindeau câmpii bogate și lacuri sclipitoare. Clever John făcu ochii mari.

– Toate astea sunt ale mele?

– Desigur, doar ești regele Clever John!

Tamara făcu câțiva pași de dans cu părul fluturându-i în vânt.

– Ce altceva îți mai dorești?

Dar Clever John nu avea ochi decât pentru splendorile din fața lui.

– Am să te chem când o să am nevoie.

Tamara încuviință. Într-o clipită se transformă la loc în pasăre-curcubeu și-și luă zborul, lăsând în urmă doar o pană roșie plutind în aer...

din *Clever John*

– Domnule Makepeace!

Winter își potoli nerăbdarea și se întoarse spre vocea poruncitoare de femeie. Dimineața fusese deja destul de ocupată, înainte ca Lady Hero să apară pe neașteptate la orfelinat, însoțită de Lady Beckinhall.

Le crezuse pe cele două ocupate cu Nell, discutând despre noua aventură de a-i învăța pe copii meșteșugul torsului, dar se pare că se înșelase. Lady Hero se afla pe palierul de deasupra, în fața ușii de la sala de întrunire a Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați. Avea un zâmbet radios, ceea ce-l făcu să devină bănuitor. Doamna era cel mai puțin deranjantă dintre toate celelalte reunite în sindicatul de binefacere, dar Winter începuse să creadă că, în spatele aparenței sale elegante și plăcute, se ascundea un substrat machiavelic. Făcu o plecăciune rapidă.

– Milady.

– Mă întrebam dacă nu mi-ați putea face o favoare.

Winter oftă adânc, căci avea sentimentul că nu-i va plăcea această favoare.

– Desigur, doamnă.

– Ați cunoscut-o pe Lady Beckinhall, noua membră, spuse ea, dând din cap satisfăcută.

– Într-adevăr, doamnă.

– Lady Beckinhall ar fi mai mult decât de bine-venită în sindicatul nostru. Dar mi-e teamă că nu este încă hotărâtă dacă să ni se alăture.

– Da? întrebă Winter, privind-o absent.

– Da! Și zâmbetul îi deveni și mai larg. Și m-am gândit că dacă i-ați face turul căminului, poate ar pricepe ce muncă extraordinară depuneți aici.

– Ah... îngăimă Winter, care, în ciuda minții lui, de obicei agere, nu putu găsi o scuză pentru a nu fi nevoit să piardă din pricina unei lady enervante din înalta societate trei sferturi de ceas sau mai bine.

– Minunat! Poate Lady Hero surzise, căci râde de parcă el tocmai ar fi acceptat cu entuziasm. Lady Beckinhall vă așteaptă în sala de întruniri.

Astfel, o clipă mai târziu, Winter se trezi făcând o plecăciune în fața doamnei Beckinhall. Când se îndreptă, i se păru că sesizează un licăr de amuzament în privirea ei.

– Ce amabil din partea dumneavoastră să vă oferiți să-mi arătați orfelinatul. Mărturisesc că sunt nerăbdătoare și curioasă să inspectez dormitoarele copiilor.

– Într-adevăr? răspunse Winter bățos.

Se întoarse pe călcâie și o apucă pe scări. Îngrijorarea pentru Silence și pentru modul în care putea afecta plecarea ei orfelinatul nu-i dădea pace, iar acum trebuia să mai pălăvrăgească și cu această femeie.

– O, e cumva turul de cinci minute? se auzi din spate, gâfâind, Lady Beckinhall.

Winter se opri și se întoarse. Femeia stătea pe loc, odihnindu-se un pic la trepte scări în spatele lui. Din poziția în care se afla, avea o priveliște destul de intimă în corsajul ei. Sânii plini erau ridicați, despicătura dintre ei era umbrită în mod misterios, oferind o imagine mult prea ispititoare. Winter fu nevoit să-și mute privirea.

– Îmi cer iertare, milady, n-am vrut să vă fac să fugiți după mine.

– Firește că nu, răspunse ea.

Îi aruncă o privire rapidă. Ochii albaștri ai doamnei îl priveau ironic. Winter oftă ușor și continuă să urce încet. Următorul etaj se întindea de-a lungul unui hol mic și înghesuit cu trei uși. O deschise pe prima și se dădu înapoi, făcându-i loc lui Lady Beckinhall să intre.

– Ce-i aici? intră ea, aruncând o privire cuprinzătoare.

– Dormitoarele copiilor, pe care erați foarte nerăbdătoare să le vedeți, spuse, fără vreo inflexiune în glas. Acesta e dormitorul băieților. După cum vedeți, are nevoie de reparații.

Ea-i aruncă o privire peste umăr, apoi cercetă încăperea. Tavanul era jos, pătat din cauza infiltrațiilor. Două rânduri de paturi se aliniau la fiecare perete.

– Dar vă veți muta în curând într-o clădire nouă.

– Sperăm. Cred totuși că încă mai este nevoie de fonduri pentru mobilarea noii clădiri.

– Hmm... murmură ea evaziv.

Aveau nevoie de banii ei. Winter trase aer în piept.

– Doriți să vedeți și dormitorul fetelor?

– Doresc? ridică Lady Beckinhall în mod ironic din sprâncene.

Stăpânindu-și impulsul de a-i răspunde nepoliticos, o conduse afară din cameră spre cealaltă, aproape identică. Ea traversă încăperea și privi unul dintre pătuțurile de la perete.

– Foarte sărăcăcios.

– Da.

Lady Beckinhall atinse delicat cu vârfurile degetelor pătura roasă de pe unul dintre paturi.

– Păturile lasă de dorit, dar măcar paturile sunt destul de spațioase.

– Dormitorul servește pentru șaptesprezece copii, își drese Winter glasul. Copiii dorm câte doi sau trei într-un pat.

– De ce? întrebă ea, răsucindu-se cu o mișcare bruscă, iar rochia ei vișinie foșni, măturând podelele goale din încăpere.

– Pentru că așa își țin de cald noaptea, îi răspunse, privind-o în ochi, apoi îndreptându-și privirea, demonstrativ, înspre soba mică și găleata de cărbuni aproape goală de alături.

– Înțeleg.

– Chiar înțelegeți, milady?

Poate că răbdarea lui se apropia de limită. Sau poate era din pricina îngrijorării sale în legătură cu Silence, dar brusc se simți obosit de tot acest meci sofisticat. Obosise să-și piardă puținul timp cu femei frumoase și frivole. Când vorbi din nou, vocea lui suna aspru:

– Noaptea se înghesuie în paturi și se strâng unul în altul, căci sobele nu sunt suficient de mari să încălzească toată camera, din cauza pereților foarte subțiri. Una dintre slujnice trebuie să se trezească în toiul nopții să atâțe focul. Copiii care stau cu noi de mai multă vreme sunt bine hrăniți, astfel că rezistă, chiar dacă noaptea e frig.

– Dar ceilalți? șopti ea.

– Dacă sunt noi, adesea, de fapt de obicei, sunt slăbiți din cauza înfometării. Nu au rezistența unui copil sănătos. Mulți își revin cu câteva luni de mâncare sănătoasă și consistentă. Dar pentru unii e prea târziu. Aceia nu se mai trezesc dimineața.

– Credeam că trebuia să-mi spuneți cât de drăgălași sunt copiii, spuse ea palidă. Să-mi luați banii delicat și în mod flatant.

– Păreți o femeie care a fost peste măsură de flatată în viață, zise el, ridicând din umeri.

Ea dădu din cap și trecu pe lângă el.

– Unde vă duceți? o întrebă Winter uimit, în timp ce ea se depărta.

– Cred c-am văzut tot ce trebuia să văd, domnule Makepeace. Bună ziua.

Winter scutură din cap, dezgustat de el însuși. Fiecare zi care trecea era o zi în care Silence trăia lângă un pirat, iar orfelinatul era în pericol să piardă fondurile de la aceste aristocrate. Asta mai lipsea, să înfrunte doamne de genul lui Lady Backinhall! Căminul avea nevoie de bani, și dacă singura posibilitate să-i obțină era să complimenteze văduve bogate, atunci ar fi trebuit să le măgulească și să fie fericit măgulind. În schimb, ce făcuse? Alungase o potențială patroană.

„Neghiob!"

Mai târziu în acea seară, Silence își atingea agitată volănașul care împodobea decolteul noii sale rochii. Era cu adevărat superbă, cea mai frumoasă rochie pe care-o purtase vreodată. Înainte de moartea lui William, purtase de obicei marouri și griuri, culori care nu ieșeau în evidență, practice pentru o femeie care, atunci când avea nevoie să se ducă undeva, trebuia să meargă pe jos. Londra era un oraș murdar.

Cu siguranță nu purtase vreodată albastru intens. Se întoarse un pic în fața oglinzii mari care-i fusese adusă în cameră. Mătasea sclipea în ape, schimbându-și culoarea de la violet la albastru.

– E pur și simplu sublimă, domniță! oftă Fionnula, așezată pe un taburet, lângă oglindă.

Slujnica o ajutase să se îmbrace și îi așezase părul într-un coc, lăsându-i câteva bucle atent coafate pe tâmple și la ceafă.

– Ți se pare? întrebă timidă Silence.

Corsajul avea decolteu adânc, subliniindu-i sânii ridicați de corsetul pe care-l purta pe dedesubt.

– O, da! Sunteți chiar mai frumoasă decât femeile pe care stăpânu' obișnuia să le aducă în camerele sale.

– Obișnuia? întrebă Silence cu prefăcută indiferență, deși era evident că nu era o bună actriță.

– N-ați observat? îi aruncă Fionnula o privire grăitoare. N-a mai adus nici o târfuliță pe-aici de când ați venit.

– O, rosti Silence, dar inima ei fremăta de bucurie.

– Obișnuia să aibă cel puțin o femeie pe noapte, uneori și mai multe.

– Mai multe? rosti șocată Silence. În același timp?

– O, da! o asigură Fionnula. Câteodată chiar două sau trei în același timp.

Silence rămase pur și simplu cu gura căscată. Mintea ei se oprise la gândul că Michael putea distra două sau *trei* femei deodată. Oare le... satisfăcea pe toate? Într-o singură noapte? Cum...? Dar Fionnula nu se mai oprea din pălăvrăgit:

– Io, una, nu l-am înțeles. Adică, dacă era invers, o femeie cu mai mulți. O femeie poate avea câți bărbați vrea... Adică, io n-am avut niciodată mai mult de unu', cred. Păi, vă dați seama, să ai doi bărbați sau trei care să-ți sforăie în pat? Și ce te faci cu pătura?

Când Bran mă lasă să rămân cu el peste noapte, nu prea des ca s-o zic p-aia dreaptă, îmi trage mereu pătura de pe umeri în toiu' nopții. Mă trezesc cu umerii înțepeniți de frig. Nț! făcu Fionnula clătinând din cap pentru a-și întări spusele. Nici să mă plătești n-aș lua mai mult de-un bărbat în patul meu.

La sfârșitul unei tirade cum nu mai avusese până atunci în prezența lui Silence, Fionnula se întoarse spre ea așteptând un răspuns. Silence clipi și, din nefericire, imaginea lui Michael complet gol, tolănit în mijlocul patului său imens, îi apăru în minte. În viziunea ei, era excitat, cu mădularul lung și întărit ridicat până spre abdomen, roșu în vârf și...

O, Doamne!

Se dezmetici și, dregându-și glasul, spuse răgușit:

– Nu, unul e de-ajuns.

– Uneori, spuse Fionnula mulțumită că era de acord cu ea, nu înțeleg deloc bărbații.

– Îngh! scânci Mary Darling de parc-ar fi fost și ea de acord cu Fionnula.

Copila dormise mai toată după-amiaza, cât Silence și slujnica lucraseră la rochie, căci luase puțin în greutate. Fetița voia să fie luată în brațe, iar Silence o ridică cu grijă.

– Să fii cuminte și s-o asculți pe Fionnula cât lipsesc.

– Jos! vru Mary, iar Silence o sărută și o așeză pe podea, în timp ce se auzi o bătaie în ușă.

Nu putea fi Michael, căci era ușa dinspre hol, dar, pentru orice eventualitate, Silence își mai verifică o dată ținuta în oglindă. Fionnula deschise. Era Michael, îmbrăcat într-o haină de un albastru intens peste o vestă albă, brodată cu fire de argint. Diamante sclipeau în cataramele pantofilor. Privirea i se îndreptă direct spre ea și ceva în ochii lui întunecați păru că ia foc când o văzu. Silence își acoperi instinctiv decolteul cu mâinile.

– Nu!

Din trei pași fu lângă ea. Îi luă mâinile cu blândețe într-ale lui și le desfăcu larg, dezvăluindu-i pieptul subliniat de croiala rochiei. Privirea-i căzu asupra sânilor, iar Silence simți cum sângele îi invadează obrajii.

– Să nu te mai ascunzi vreodată de mine, șopti el atât de încet, încât ea abia îi putu deslușii vorbele.

– Te rog, murmură ea rușinată, privind în direcția Fionnulei.

– Te poți acoperi numai când nu suntem singuri, îi spuse cu un zâmbet feroce.

Își ținu răsuflarea, zărind promisiunea senzuală din ochii lui. Oare intenționa să transforme prietenia lor în ceva mai intim? Și dacă se întâmpla asta, ea urma să-i îngăduie?

El îi observă tulburarea, mijindu-și privirea, dar nu spuse nimic. Luă pelerina pe care o lăsase pe un scaun când intrase și i-o așeză pe umeri. Era din catifea groasă și călduroasă, tivită cu mătase roșie. I-o încheie cu delicatețe la gât.

– Gata. Un scut care s-ascundă ce-i dedesubt. Și pentru a-ți ascunde identitatea... spuse și scoase o mască din catifea.

– O! se liniști ea. Își făcuse griji toată după-amiaza în legătură cu ieșirea în lume alături de el, deși nu îndrăznise să deschidă subiectul. Nu pentru reputația ei își făcea griji, căci era deja distrusă, ci pentru orfelinat. Mulțumesc.

O privi ironic și trecu în spatele ei. Îi așeză ușor masca pe față și o legă la spate. Silence îi simțea căldura mâinilor și șoapta respirației lui pe ceafă. Ceva cald și moale îi atinse ușor urechea. Abia mai respira. Apoi Michael apăru din nou lângă ea și-i spuse cu voce răgușită:

– Să mergem, altfel vom întârzia.

Silence își luă la revedere de la Fionnula și de la Mary Darling.

– Unde vom întârzia? întrebă, dar el doar îi zâmbi, arătându-și dinții albi, sclipitori.

O conduse spre ușa principală, făcând semn celor doi paznici care stăteau acolo. Afară îi aștepta trăsura.

– E a ta?

– Da, îi răspunse în timp ce o ajută să intre. Urcă lângă ea și apoi făcu semn vizitiului să pornească. Nu o prea folosesc, așa că-mi păstrez trăsura și caii într-un grajd.

– Și vizitiul?

– Un om de-al meu. A fost băiat de grajduri în altă viață, zâmbi el iar, larg.

– Înțeleg.

Silence pipăi catifeaua moale și abia atunci își dădu seama cu adevărat că mergeau atât de aproape unul de altul. Încercă să-și păstreze ritmul calm al respirației, dar umărul lui sprijinit de al ei și picioarele lui lungi atât de aproape de ea îi dădeau, dimpotrivă, sentimentul că nu putea respira.

– E numai a patra oară când merg cu trăsura, spuse ea neliniștită în tăcerea care se lăsase.

– Hm?

– Da, dădu ea din cap. Tata nu-și permitea o trăsură, dar am mers o dată cu trăsura unui prieten de-al lui, Sir Stanley Gilpin, care ne-a ajutat să înființăm orfelinatul. Atunci ne-a dus la un târg în Greenwich. Apoi, când s-a căsătorit Temperance cu soțul ei, Lord Caire, care a fost amabil să ne dea o trăsură pentru a ajunge la biserică și apoi la masă, spuse ea dintr-o suflare, apoi se opri să respire.

– Și a patra oară?

– A treia oară, spuse ea amintindu-și și privindu-și mâinile așezate în poală, a fost într-o dimineață, după ce-am petrecut noaptea în dormitorul tău. Temperance a închiriat o trăsură ca să mă caute. M-a găsit în capătul străzii, după ce mersesem cu părul despletit și... se opri, incapabilă să continue.

– Și cu rochia desfăcută, cu cămășuța și sânii, drăguții de ei, la vedere, adăugă el.

– Da, îl privi ea, regăsindu-și vechea furie și durere, dar mult diminuate de data asta, ceea ce-i îngăduia să gândească. De ce m-ai obligat să merg așa pe stradă, ca o ușuratică după o noapte de păcat? Ai vrut să-mi distrugi căsnicia?

– Nu, clătină el brusc din cap. Dacă aș fi vrut să-ți distrug căsnicia, atunci ce-am făcut ar fi avut o scuză.

Silence ar fi vrut să-i vadă fața. Nu-și imaginase că el putea crede că ceea ce făcuse era de neiertat, că-i păsa atât de mult încât *să vrea* iertarea.

– Atunci de ce?

– De ce nu? replică, iar cruzimea simplă a afirmației o izbi în plin. A fost un capriciu, continuă el, atât și nimic mai mult. Am fost născut și crescut în St. Giles, mi-am croit drum să ajung regele iadului, iar acum, orice dorință mi-o pot îndeplini, iubire. Ridică

din umeri, cu o expresie plină de autoironie. Dacă am chef să distrug o femeie decentă doar pentru amuzamentul meu, atunci o fac.

Depravarea lui sinceră îi tăie respirația, dar își miji ochii cu suspiciune. Odată ar fi luat cuvintele lui drept adevărate, fără o urmă de îndoială. Dar acum îl cunoștea mai bine. Poate că se credea un diavol, dar era mult mai complicat de atât. Mult mai bun.

– Deci nu-ți poți controla dorințele? îl încercă ea.

– Ba mi le controlez foarte bine. Închise ochii, pe parcă ar fi fost dezgustat. Nu-ți face iluzii, Silence, iubire. *Am ales* să nu mi le controlez când te-am cunoscut – chiar dacă asta a însemnat o plimbare nevinovată în St. Giles, cu rochia desfăcută și părul despletit, pentru ca într-un final să te prăbușești în brațele surorii tale.

– De unde știi că m-am prăbușit în brațele lui Temperance? Nu m-ai dus tu până la ușă, ci Harry.

El încremeni.

– Te-am urmărit de la fereastră, cu un ochean. Am văzut cât ai fost de curajoasă și cum te-ai aruncat în brațele ei.

– De ce? șopti ea.

– De ce să nu fi luat parte la durerea ta?

– Spui că ai ales să nu-ți controlezi dorințele în acea noapte, și totuși nu mi-ai făcut rău fizic. Puteai să mă duci în patul tău și să mă compromiți, dar n-ai făcut-o. Se întoarse și-l privi serioasă. Nu poți să-mi spui că nu simți nici o remușcare pentru durerea pe care mi-ai pricinuit-o.

– Ah, Silence, iubire, râse el după un moment de uimire, nu mă confunda cu un gentleman. Sunt un pirat, un hoț și un ucigaș, nimic mai mult.

– Deci ai face-o din nou dacă s-ar ivi ocazia? Ai face iar târgul acela groaznic cu mine? M-ai trimite în stradă să mă fac de rușine? întrebă și observă ezitarea lui, deși aceasta dură doar o clipită.

– Crezi că lupu-și schimbă părul, draga mea? spuse el, însă părea confuz și tulburat, de parcă pământul s-ar fi cutremurat sub el.

– Nu mi-ai răspuns, șopti ea.

Se întoarse spre ea, deși Silence nu-i putea deslușì expresia în întuneric.

– Ești sigură că vrei să știi?

– Poți *alege* să *nu* faci astfel de lucruri cumplite, nu?

– Oare?

– Da, spuse ea ferm. Indiferent cum erai în trecut sau ce ești acum, poți *alege* să te schimbi, *să alegi* să-ți satisfaci numai dorințele bune.

El o privi, iar Silence își dori să-i fi putut vedea ochii. Oare cine sclipea în ei: un diavol sau un înger?

Dădu să vorbească, dar trăsura se opri chiar în acel moment.

– Am ajuns, spuse Michael, deschizând ușa și coborând, apoi ajutând-o și pe ea.

Silence își ridică puțin fustele și coborî cu atenție. Nu era obișnuită cu fuste atât de ample și se temea să nu-și murdărească tivul cu ceva mizerabil.

– Vino, zise Michael și îi oferi brațul.

În cele din urmă, Silence își ridică privirea și admiră construcția. În față erau rânduite felinare, formând o potecă ce ducea la ușile care primeau valuri de domni și de doamne. Intrară. Silence privi tavanul boltit, cu candelabre sclipitoare.

– Unde suntem? întrebă, în timp ce Michael o conduse pe un coridor și deschise o ușă. O, m-ai adus la teatru!

– Nu chiar. E Opera.

Silence privea în jur încântată. Nu fusese nici la teatru, nici la operă, căci tatăl ei nu accepta asemenea frivolități. Aveau locuri într-o lojă luxoasă, cu mai multe fotolii și o masă, cu draperii de catifea care puteau oferi intimitate spectatorilor. Dincolo de balustradă, scena era sclipitoare. Dedesubt, mulțimea se înghesuia în stal.

– Dă-mi voie să-ți scot mantia, zise Michael, ridicând-o de pe umerii ei.

Silence abia dacă remarcă. Era prea ocupată să cerceteze plină de curiozitate locurile de dedesubt și lojile de pe partea cealaltă a sălii.

– Ai grijă! o avertiză Michael ținând-o de talie. Nu te apleca prea mult, că ai să cazi.

– N-am să cad, spuse ea roșind, imaginându-și că arăta ca o țărăncuță așa entuziasmată cum era, apoi se așeză, plină de demnitate, în fotoliu, dar nu se putut abține să nu pună o mână pe balustradă, șoptind: Nu e cumva regele?

Michael se așezase lângă ea și-și întoarse cu dezinvoltură capul, pentru a privi spre locul indicat.

– E fiul regelui, Prințul de Wales. Seamănă destul de bine cu taică-su, deși se spune că regele-și urăște de moarte fiul.

– Regele-și urăște propriul fiu?

Silence se simțea incredibil de naivă. Cum de Michael știa asta, și ea nu?

– Nu sunt niciodată văzuți împreună, răspunse el după ce ridică din umeri.

Ea încercă să nu se holbeze la bărbatul roșu în obraji, cu ochi bulbucați.

– O! Și doamna de lângă el?

– Nevasta lui, cred. Se zvonește că-i e fidel.

– Serios? întrebă Silence, examinând-o pe prințesa care purta o rochie albă-argintie, extrem de elegantă, dar părea foarte tânără. Se întinse să vadă cine se afla în lojile alăturate. Vii des aici?

– Cam o dată pe lună.

Silence se întoarse să-l privească. Când pusese întrebarea nu se gândise că ar fi putut primi un răspuns afirmativ.

– Serios?

Michael zâmbi, fără să se uite spre ea. Nu se aplecase nerăbdător peste balustradă, așa cum făcuse ea, însă cu siguranță era foarte atent la cei din mulțime, la scenă și la întreaga atmosferă.

– Da. E așa greu de crezut că un sălbatic ca mine să găsească plăcere în muzică? Sau te surprinde rafinamentul muzicii care-mi place?

– Sunt surprinsă, da, spuse ea fascinată de profilul lui frumos, de fruntea lui, de nasul drept, de forma buzelor senzuale și de aroganța bărbiei.

Michael se întoarse și-o surprinse privindu-l, iar zâmbetul îi pieri. Pupilele i se dilatară, pleoapele i se îngreunară, iar sprâncenele îi dădeau un aer aproape înspăimântător. Lui Silence i se păru atât de irezistibil, încât își duse fără să vrea mâna la piept. El îi urmări gestul. Un colț al gurii i se arcui în sus, în timp ce-i admira sânii. Întinse o mână și le urmări cu degetul curbele voluptoase.

– Habar n-ai cât am așteptat să văd asta, îi spuse fascinat, în timp ce ea-i luă mâna cu degetele care tremurau, neștiind dacă

de plăcere sau de spaimă. El nu încercă s-o retragă. Dacă aș îngenunchea acum la picioarele tale, nimeni nu ne-ar vedea.

– Eu... ezită ea, privind spre zidul jos din fața ei. O ascundea de la talie în jos de orice privire curioasă. Apoi o imagine cu el la picioarele ei îi răsări în minte și-i opri răsuflarea. Poftim?

– Aș putea îngenunchea să-ți ridic fustele, șopti el. Ar trebui să stai nemișcată și tăcută. Și orice-aș face, orice-ai simți, nu trebuie să lași să ți se vadă pe față.

Silence îl privi, ametită de vocea lui adâncă, ușor răgușită, în timp ce-i dezvăluia gândurile necuviincioase. Clipi, fără să poată rezista tentației de a-l întreba:

– Ce-ai face?

Cu un colț al gurii arcuit în sus și privirea aţâțătoare, Michael își desprinse degetele din mâna ei, începând să le plimbe peste pieptul ei, apoi coborî spre abdomen și în poală.

– Ce-aș face, iubire? Ți-aș ridica fustele cu grijă, puțin câte puțin, până ți-aș descoperi locul acela dulce ascuns între coapse, spuse și apăsă locul în timp ce-l descria, iar Silence simți arsura palmei lui prin rochie.

Își mușcă buza, incapabilă să-și ia privirea de la el. Nările lui fremătau de parcă ar fi simțit mireasma excitării ei.

– Ți-aș depărta coapsele și ți-aș atinge locul acela catifelat, mi-aș trece degetul peste el până în punctul delicat din vârf, continuă el. Știi punctul acela? întrebă el, înclinându-și ușor capul în timp ce-o privea

– Eu... îngăimă ea înghițind în sec, simțind cum se înfierbântă – știa, firește.

– Spune-mi.

– Da, îi spuse închizând ochii.

– Și te-ai atins vreodată acolo? întrebă, răsfirându-și degetele în poala ei, ca și când și-ar fi revendicat posesia feminității ei. Spune-mi, Silence, iubire! Te-ai atins gândindu-te la mine?

Silence nu mai știa ce să facă și ce să gândească, dacă să nege sau să confirme, când se auzi orchestra. Michael îi luă mâna și îi sărută palma cu buze fierbinți și senzuale.

Silence făcu ochii mari, cu inima tresăltându-i în piept. El îi zâmbi, îi așeză mâna la loc în poală și-și întoarse privirea către scenă.

– Gata, începe.

Mick zâmbi pentru sine în timp ce se întoarse spre scenă. Putea auzi respirația sacadată a lui Silence. Avea încă în minte imaginea sânilor ei. Jocul de mai devreme îl stârnise și, dacă Silence ar fi fost una dintre târfulițele lui, ar fi tras cortina și ar fi avut-o chiar acolo.

Dar ea era o lady și n-avea intenția s-o sperie. Avea s-o ia încet, o va seduce și atunci când, în cele din urmă, va ajunge în patul lui, victoria va fi mai dulce datorită așteptării. Se așeză mai comod și trase ușor de pantaloni făcându-i mai confortabili în timp ce muzica creștea în intensitate.

Cântărețul era italian, celebru, cu foarte mult succes în Londra. Era nefiresc de înalt și cam gras, lipsit de grație. Dar când deschise gura... ce încântare!

Mick închise ochii și lăsă vocea tenorului să-l inunde. Începuse să vină la operă cu puțin mai mult de un an în urmă, dintr-o toană, și fusese captivat pe loc. Faptul că un om este capabil să producă asemenea sunete minunate aproape că-l făcea să creadă în Dumnezeu.

Aproape, dar nu până la capăt.

Deschise ochii și se întoarse s-o privească pe Silence. Stătea sprijinită de balustradă, vrăjită. Avea buzele întredeschise și ochii larg deschiși, iar o buclă îi mângâia obrazul frumos. Își dădu seama că era fericit privind-o pe ea și ascultând muzica. Oare asta era într-adevăr fericirea? Ce gând ciudat. Nu se mai gândise până atunci la fericire. Viața aceea prozaică nu era pentru el, era conștient de asta. Dar aici, acum... avea parte de o privire asupra ceea ce ar fi putut fi fericirea.

La pauză, o lăsă singură și își croi drum prin mulțime pentru a ajunge la un anume vânzător pe care-l văzuse când sosiseră.

– Ce e asta? îl întrebă ea când se întoarse cu mâinile pline.

– Prăjituri și vin, îi arătă el, simțind cum căldura îi invadează trupul când ea gemu, plină de încântare.

O privi mâncând prăjiturile și bând vinul cel dulce, iar satisfacția-i fu atât de pură, încât rămase pe gânduri. Oare era o iluzie? Oare putea să aibă încredere în ea, cum avusese odată, demult? Atunci totul se terminase tragic. Așa va fi și de data asta?

– Ce-i? întrebă ea, încruntându-se, în timp ce lingea frișca de pe buzele ei dulci.

– Nimic, îi spuse, lăsându-se pe spate și privind în altă parte. Ar muri dacă l-ar trata și ea așa cum o făcuse cealaltă.

Îi simți privirea zăbovind asupra lui minute în șir, care păreau ore, dar apoi, slavă Domnului, orchestra începu să cânte.

Mick abia dacă se mai putu concentra să asculte partea a doua. Era timpul să se termine totul. În acea noapte avea s-o aibă și va pune capăt acestei neliniști. De îndată ce va fi a lui, nu va mai avea grija că-l va trăda. Decizia era luată, iar Mick aștepta nerăbdător să se sfârșească opera. Spre final, Silence își ascunse cu palma un căscat, așa că Mick îi oferi brațul și-o conduse în aerul nopții.

Trăsura era după colț, iar Mick își dădu seama, pe măsură ce ecoul pașilor lor răsuna, reverberând în clădirile care mărgineau strada, că locul era foarte potrivit pentru o ambuscadă. Răsuflă ușurat și făcu o grimasă când ajunseră la trăsură. Se părea că devenea o băbuță speriată.

Se așeză lângă Silence, foarte conștient de trupul ei mic și delicat și de gingășia chipului ei. În seara aceea avea să fie a lui. Avea să-i descopere pielea catifelată și femeia dinăuntru.

– Mulțumesc, îi spuse ea somnoroasă. A fost cel mai încântător lucru pe care l-am văzut vreodată.

– Ți-a plăcut, iubire?

– Da.

Michael zâmbi în umbră. Avea ani de experiență în seducerea femeilor, dar acum era altfel. Era un sentiment corect și final. După noaptea aceea nu va mai seduce pe nimeni.

– Ce ți-a plăcut cel mai mult?

– O, nu știu. Mi-a plăcut cântăreața și dansatoarea. Imaginează-ți, să dansezi fără corset! Ce scandalos, dar ce incredibil de grațios. Ca și cum ai privi lebedele plutind în vând. Trebuie să fie frumos să vii la operă de câte ori vrei...

– Poate am să te mai aduc, spuse, așteptând, ca un școlar îndrăgostit nebunește, o veșnicie ca ea să-i răspundă, apoi își dădu seama că adormise.

Zâmbi. Mai bine că se odihnea acum. Nu rezistă impulsului de a-și trece mâna în jurul ei și de a-i așeza ușor capul pe umărul lui, pentru mai mult confort. Ea murmură ceva și se cuibări. Merseră așa prin noapte, cu ea adormită la pieptul lui, iar el mirosindu-i

părul. Era excitat, dar, în mod straniu, mulțumit să stea așa cu ea în brațe. Mai mult decât mulțumit.

Se apropiau de casă, iar trăsura se zgâlțâi la un hop. Silence se trezi și-și dădu seama de poziția în care stătuse.

– O, îmi pare rău. Cred c-am fost o povară.

– Deloc, iubire, deloc, spuse el aplecându-și capul spre ea, vrăjit de buzele cărnoase întredeschise.

Dar ajunseseră. Ea se îndepărtă repede, lăsându-l cu un oftat.

– Intră și-ți voi da să bei un vin bun spaniol.

– Nu știu ce să zic.

– Numai o gură, promit, îi șopti el în ureche.

Era atât de absorbit de ea, încât nu observă decât după câteva secunde ceea ce ar fi trebuit să observe imediat. Nu era nici un paznic în fața palatului.

Capitolul 11

Era minunat să fie rege și timp de mulți ani Clever John fu fericit. Dar timpul se scurse și începu să simtă monotonia. În fiecare dimineață, Clever John își lua micul dejun din farfurii de aur. Își inspecta grădinile, de zece ori mai mari decât ale unchiului său, iar apoi călărea. Până după-amiaza epuiza de obicei tot ce avea de făcut și trăgea un pui de somn. Așa că se simți mai degrabă interesat decât îngrijorat la vestea că regatul îi fusese atacat...

din *Clever John*

– Ce se întâmplă? îl întrebă Silence, care, deși era ușor ametită, remarcase încremenirea bruscă a lui Michael și intrase în alertă.

– Du-te-n-apoi în trăsură! îi ordonă el încet și scoase un pumnal lung din mânecă.

– Michael? șopti ea.

Nu-și dădea seama ce-ar fi putut să-l pună în gardă. Era liniște pe drum, luna era plină și sus pe cer. Trăsura se oprise chiar în fața palatului. Totul arăta la fel ca de obicei, cu excepția...

– Paznicii au dispărut, murmură Michael. Palatul a fost atacat.

– Dumnezeule! Mary Darling...!

– Nici să nu te gândești! zise el, întorcându-se ușor, cu ochii arzând. Am să ți-o aduc vie și nevătămată. Așteaptă-mă aici, în trăsură!

– Dar... se simți ea cuprinsă dintr-odată de frică, nu numai pentru ea și Mary, ci și pentru Michael.

Se credea invincibil, dar, la urma urmei, era și el un om, muritor la fel ca toți ceilalți. Își mușcă buza, știind că nu-l poate convinge să renunțe la ce avea în minte, și porni spre trăsură.

– Nu, așteaptă, spuse el apucând-o de braț. Poate fi o diversiune ca să te despartă de mine.

Silence ridică din sprâncene. De le le-ar păsa dușmanilor lui Michael de ea?

– Urmează-mă îndeaproape, dar ai grijă să nu stai în calea brațul meu drept, înțelegi? îi spuse; apoi către vizitiu: Stai în spatele ei și păzește-o cu prețul vieții, auzi?

– Da, Mick.

Apoi Michael deschise ușa palatului. Înăuntru era întuneric. Lumânările care ar fi trebuit să ardă fuseseră stinse. Vizitiul luase un felinar de la trăsură și-l ținea deasupra, în spatele lui Silence. Lumina felinarului arunca umbre ciudate pe pereți. Holul de la intrare părea pustiu. Apoi Silence observă o urmă de sânge pe podeaua de marmură. Michael se aplecă asupra celor două corpuri care zăceau în întuneric, în spatele unei urne decorative, și se ridică aproape imediat.

– Sunt morți.

Silence își duse mâna la gură pentru a-și înăbuși un strigăt de teamă. Se gândea numai la Mary Darling.

Michael o luase deja spre hol, iar Silence se grăbi să-l ajungă din urmă, încercând să meargă cât putea de silențios. În loc s-o ia pe scara principală, Michael o ocoli și împinse un panou ascuns în perete. Acesta se deschise și dădu la iveală niște scări înguste. Urcă repede, iar Silence se strădui, gâfâind, să se țină după el. Un minut mai târziu, ajunseră la o ușă.

– Nu uita să stai aproape, îi șopti el și o sărută apăsat pe gură.

Înainte ca ea să poată răspunde, deschise ușa.

Intrușii erau acolo. Michael se mișcă rapid și primul bărbat căzu. Doi alții se întoarseră, cu bâtele în poziție de atac, iar Michael făcu câteva mișcări și lovi. Cineva gemu, iar Silence fu dată la o parte în timp ce vizitiul apăru pe scara din spatele ei. Văzu acum că erau într-un hol, chiar după colțul camerei în care ea și Mary Darling stăteau. Erau câteva lumânări aprinse, iar holul era scena unor lupte violente. Silence țipă când vizitiul fu împins peste ea, dar acesta reuși să îndepărteze agresorul.

– Liniștiți-vă, doamnă! mormăi el, dar fără să reușească s-o calmeze.

Nu-l mai vedea pe Michael și, din cauza încăierării, nu putea să se apropie de încăperea ei și a lui Mary. Un uriaș cu privire sălbatică se năpusti asupra vizitiului cu un pumnal, dar cumva acesta reuși să-l îndepărteze și în același timp căzu peste ea. Pentru o clipă, simți că nu poate respira, sub greutatea bărbatului.

Brusc, apăru Bert cu fața plină de sânge. Cu o înjurătură crâncenă, îndepărtă uriașul și-l trase pe vizitiu de pe Silence.

– Sunteți bine, doamnă? o întrebă Bert, și pentru o clipă Silence fu uimită de sinceritatea îngrijorării ce se întipărise pe chipul lui urât.

Apoi se auzi un țipăt din spatele lui Bert, iar Michael reapăru. Frumoasa lui haină de catifea era sfâșiată la ambii umeri și o dâră de sânge îi curgea de la cap.

– Trebuie s-ajungem la copil! îi spuse și-o apucă de mână.

Ea icni și încercă să se țină după el, în timp ce Michael își croia drum prin masa de corpuri contorsionate, lovind și împingând tot ce întâlnea în cale. Pentru prima oară, ea își dădu seama ce fel de bărbat trebuia să fii ca să ajungi un pirat de soi. Era nemilos – un lup tot numai mușchi și ferocitate. Nu ezita, acționa rapid, pur și simplu lupta cu sălbăticie, cu primitivism, ca o furtună cu fulgere. Și, asemenea unei forțe a naturii, era în același timp plin de grație, trupul lui mișcându-se cu brutalitate simplă și sigură.

Ajunseră aproape de camera copilului, dar ușa se deschise brusc și un uriaș ieși în fugă. Michael urlă.

Omul aruncă o privire înspăimântată spre ei, apoi se întoarse și-și continuă goana. Michael vru să-l urmărească, dar Silence îl opri. Se întoarse spre ea, cu o privire sălbatică.

– Mary! spuse ea, auzind copila.

El clipi ca dezmeticit dintr-un vis și dădu din cap.

Ceilalți intruși, deși numeroși, fuseseră învinși de atacul lui Michael. Acum se retrăgeau, urmăriți de Bert și de vizitiu. Michael îi ignoră pe fugari și încercă să deschidă ușa de la camera copilului. Era încuiată, iar el trebui să dea un pas înapoi și s-o spargă.

Camera era luminată doar de o lumânare. În mijlocul ei, Harry era aplecat deasupra unui corp. Silence o auzea totuși pe Mary Darling plângând, așa că se năpusti pe lângă Michael.

– Silence! o strigă el.

Dar ea căuta copilul pe care nu-l vedea. Unde era? Un scâncet se auzi de undeva de lângă ea. Silence privi în jos, dar nu văzu nimic. Se aplecă și se uită sub pat. Doi ochi o priveau. Lad mârâi, iar Mary își întinse mânuțele, suspinând.

– O, puiule! strigă Silence.

Lad se opri din mârâit când o auzi. Silence o luă de subsuori pe Mary Darling de sub pat, în timp ce Lad ieșea și el.

– O, draga mea! murmură Silence cu micuța în brațe.

Mary era transpirată și murdară de la praful de sub pat, dar nu era rănită. Silence începu să plângă ușurată, cu fața ascunsă în buclele copilului.

– Ce câine bun ai fost, Lad! Ce câine bun de pază! îl lăudă ea, în timp ce patrupedul dădea mândru din coadă.

Se ridică și se întoarse zâmbind. Dar zâmbetul îi dispăru imediat. Îl văzu pe Michael stând lângă ușă, privindu-l pe Harry și trupul de pe podea. Silence văzu că era o femeie.

– Cine...

Se apropie și apoi scăpă un țipăt, întorcând copilul să nu vadă priveliștea. Corpul de pe podea nu mai avea față. Era o masă de sânge și de carne. Știu cine era în clipa în care Michael le îmbrățișă pe ea și pe Mary.

– Mi-e teamă că e Fionnula, iubire. Îmi pare rău, dar e moartă.

Mick simți fiorul care o traversă pe Silence. Închise ochii pentru o clipă și doar o ținu în brațe. Copila zbiera în urechea lui, dar lui nu-i păsa. Era vie. Erau amândouă vii și nevătămate. Nu zăceau pe jos ca Fionnula, cu chipul desfigurat. Își încleștă dinții

și își dădu brusc seama că-*i era teamă*. Gheara asta groaznică, rece, care i se înfipsese în suflet, nevoia sălbatică de a urla pentru a opri gândurile îngrozitoare care-i treceau prin minte... toate astea erau *teamă*.

„Dacă...?"

Dacă ar fi întârziat zece minte la operă? Dacă s-ar fi gândit intrușii să-i atace de la intrare? Dacă ar fi fost înjunghiat? Dacă în acest moment Silence ar fi fost în mâinile *lui?*

Mick ar fi vrut să râdă. Îndoieli, griji și teama de moarte – toate acelea erau probleme cu care se confruntau ceilalți bărbați. Niciodată nu se mai gândise la așa ceva. Și de ce ar fi făcut-o? Dacă ar fi murit, ei bine, atunci ar fi murit și gata. Dusese o viață bună – fusese un luptător. Nu ar fi lăsat nici un regret în urmă.

Dar asta fusese înainte. Acum o avea pe Silence pe care s-o protejeze și pentru care să-și facă griji și – pentru numele lui Dumnezeu! – un copil. Dacă el cădea, cine i-ar fi luat locul pentru a le apăra? Cine mai era la fel de nemilos ca el?

Își ridică privirea și-l văzu pe Harry. Acesta dădu din cap cu o privire aspră către Bert, care stătea în ușă, gâfâind.

– Bert spune că oamenii Vicarului s-au cărat, fugind de mâncau pământu'.

– Bun, spuse Mick.

– Ce i-a f-făcut bărbatul ăla Fionnulei? întrebă Silence, cu chipul imobil, lipit de pieptul lui.

– Vitriol, răspunse el, brusc.

Nu trebuia să se mai uite la cadavrul fetei pentru a vedea efectele. Știa foarte bine ce putea face vitriolul. Substanța era folosită la producerea ginului și se găsea peste tot în St. Giles. Ardea orice, cu excepția sticlei.

– Doamne... murmură Silence. Auzisem ce efect poate avea vitriolul, dar asta... a omorât-o?

El o mângâie pe păr.

– S-a terminat repede, minți el.

De fapt, probabil că Fionnula se sufocase în timp ce groaznicul lichid îi ardea nasul și gura și gâtul. Murise în agonie.

– Biata Fionnula, zise Silence. Fetița se liniștise, rămânând tăcută pe umărul ei. Crezi că Mary a văzut totul?

– Nu, n-a văzut. Fionnula probabil c-a salvat-o, spuse Harry, mohorât, așezând o batistă peste fața arsă a fetei. Copila era deja sub pat cu Lad, când am ajuns eu. Făcu un semn din cap către ușa de legătură cu camera lui Michael. Am intrat pe aici. L-am văzut pe omul Vicarului care stătea colo holbându-se. Apoi și-a pus coada pe spinare și-a tulit-o.

– Tu de ce nu erai deja aici-naintea lor, să-i oprești? întrebă Mick cu răceală.

– Bucătăria luase foc. Ne-am dus să-l oprim înainte să cuprindă toată casa, se scuză Harry, roșind.

– O diversiune, bombăni Michael.

– Așa e, întări Bert. O diversiune a naibii de bună, Mick.

– Da. Toată casa era acolo să ajute. Numai când am auzit țipete de sus, ne-am dat seama ce se întâmpla. Erau deja la etaj și-am trecut prin iad ca s-ajungem aci. Își mută privirea de la cadavrul Fionnulei de parcă n-ar fi suportat s-o vadă. Până am ajuns noi, ea era deja moartă.

– Cum a pornit focul? întrebă Mick.

Dar în acel moment apăru Bran, dându-l pe Bert la o parte din ușă. Avea fața pământie și părul vâlvoi. Văzu cadavrul de pe jos și îngheță.

– Nu!

– Bran... zise Harry, întorcându-se.

– Nu! se zbătu el în brațele lui Harry. Nu! Nu! Nu! urlă, prăbușindu-se în genunchi și ridicând încet batista de pe fața Fionnulei.

Pentru câtva timp o privi fix, apoi icni și vărsă.

– A fost o fată curajoasă, zise Bert răgușit, cu ochii înroșiți. Probabil a reușit să bage copila sub pat înainte ca ei să ajungă aici.

Bran își pusese o mână pe față și se legăna de parcă ar fi fost prea uluit să se miște de lângă Fionnula. Reacția lui era mai puternică decât s-ar fi așteptat Mick. Nu crezuse că băiatul fusese la fel de îndrăgostit de Fionnula cum fusese ea de el.

– O fată curajoasă, într-adevăr, spuse el, simțind-o pe Silence tremurând în brațele lui. O s-o îngropăm cum se cuvine, Bran, nu-ți face griji.

– Du-te dracu'! izbucni Bran, alb ca varul. Vicarul a omorât-o din cauza nenorocitului tău de război, din cauza mândriei tale nenorocite! Fiu de cățea ce ești! Ar fi trebuit să-l omori cu ani în urmă

și să fi terminat cu el! îi strigă el și scuipă. Să te ia dracu'! Ai moartea ei pe conștiință!

Mick așteptă ca Bran să termine, fără să se apere, deși se așeză între el și Silence. Apoi dădu din cap către Harry.

– Haide, îl luă Harry de braț pe Bran. În momente ca astea e bine să te îmbeți pulbere.

– Du-te dracu'! încercă să se împotrivească Bran, dar părea să nu mai aibă vlagă.

Uriașul îl ridică încet și-l cără afară.

– Ai grijă să fie camera curățată si Fionnula dusă în pivniță până o vom putea îngropa, îi spuse Mick lui Bert.

Acesta încuviință, mâhnirea citindu-se pe chipul lui urât.

Mick se întoarse și ieși din încăpere împreună cu Silence și cu Mary. Le voia departe de miasma morții și a tragediei.

Dormitorul lui nu fusese atins. Mick își miji ochii, gândindu-se o clipă. Palatul era mare și întortocheat. Pentru cei care nu erau familiarizați cu clădirea, era foarte greu să găsească o anumită cameră. Și totuși, oamenii Vicarului găsiseră încăperea lui Silence destul de repede. Cum...?

– De ce-au omorât-o cu vitriol? șopti ea.

– Din cauza mea.

Se întoarse brusc spre el, palidă și epuizată. O îndrăgise pe Fionnula. Și ea avea să fie în doliu, alături de Bran. Încruntă din sprâncene, uluită.

– Din cauza ta?

El încuviință. Nu era timpul și nici locul, dar se săturase de minciuni și înșelăciune.

– Cu mult timp în urmă, am atacat un om cu vitriol. I l-am aruncat pe față.

Silence se dădu în spate. Și de ce n-ar fi făcut-o? se gândi el. Era un gest oribil, era firesc să fie îngrozită.

– De ce?

Simți cum și sprâncenele lui se arcuiesc de uimire. I se părea absurd să întrebi de ce un animal reacționează precum îi e natura, dar îi răspunse.

– Pentru c-am vrut să-l omor, iar vitriolul a fost primul care mi-a căzut în mână.

Ea făcu ochii mari și păru să o coste un mare efort până și să clipească.

– Sunt foarte obosită, îi spuse ea tulburată. Dar sunt sigură că trebuie să fie mai multe de spus decât... Se opri, clătinând din cap de parcă ar fi fost prea vlăguită să continue. Nu-ți pot pune întrebările potrivite în seara asta, dar spune-mi doar atât: De ce atacul tău de atunci a condus la moartea Fionnulei din noaptea asta?

– Pentru că cel pe care l-am ars cu vitriol e Charlie Grady, Vicarul din Whitechapel.

Silence îl privi pe Michael O'Connor – pirat, hoț, ucigaș – mărturisind un gest îngrozitor, o crimă care cerea pedeapsa cuvenită. Și totuși... Și totuși refuza să creadă ce era mai rău despre el. Tot ceea ce vedea în acel moment, în miez de noapte într-o cameră întunecată, era tristețea din privirea lui.

– O, Michael! spuse și-și odihni palma pe obrazul lui.

Ochii lui negri scânteiară uluiți, iar ea aproape că izbucni în râs. Oare compasiunea era ceva atât de străin pentru el? Dintr-un impuls, Silence se ridică pe vârfuri și-l sărută.

Căldura gurii lui fu ca un șoc. Ținea copilul între ei și intenționase să-i dea un sărut rapid, nevinovat, dar cumva nimic nu era nevinovat când era vorba despre acest bărbat.

Michael deschise gura și preluă controlul, aplecându-se asupra ei, înconjurându-le pe ea și pe Mary într-un cerc protector. Avea gust de vin, din cel de care băuseră la operă – parcă trecuse o viață de atunci –, iar amintirea o făcu să suspine.

Se îndepărtă, vrând s-o pună pe Mary jos, să-i caute brațele fără să mai existe nimic între ei, să afle ce însemna să-l sărute așa cum o femeie sărută un bărbat. Dar un braț se încolăci în jurul gâtului lui Michael și-l trase înapoi. Silence dădu să țipe, dar o mână îi acoperi gura.

– Șșșt! îi șopti Winter în ureche. Nu te speria. Am venit să te luăm de-aici.

Rămase nemișcată, cu ochii larg deschiși, deasupra mâinii fratelui ei. Nu! Nu o puteau lua de lângă el acum! Michael stătu nefiresc de calm, în timp ce Asa îi scoase pumnalul cel lung de pe mânecă.

– Nu te-ngrijora, iubire. Nu mă vor răni, îi spuse Michael, întâlnindu-i privirea speriată.

Din spate se auzi o voce:

– O, nu fi atât de sigur, O'Connor! Nu și dacă i-ai făcut vreun rău cumnatei mele!

Silence se întoarse și-l văzu pe proaspătul soț al lui Temperance, Lord Caire. Era un bărbat intimidant, chiar și în situații nepericuloase – avea părul de un alb strălucitor, lung și prins la spate și aproape întotdeauna era îmbrăcat în negru, într-un contrast dramatic. În această noapte însă, chipul îi era mai încruntat decât îl văzuse vreodată, iar inima lui Silence se strânse de groază. Trase de mâna lui Winter care-i acoperea buzele, fără să întâmpine opreliști.

– Te rog, nu-l răni! Nu mi-a făcut nici un rău.

– Nu? întrebă Asa, amenințător. Dar cum numești îmbrățișarea de adineauri?

Lângă el, Concord se încruntă la Michael. Silence își simțea chipul înfierbântându-se, dar își ridică îndărătnică bărbia.

– Nu-i treaba voastră!

– Silence! începu Concord, ridicând tonul.

Lord Caire își drese glasul, întrerupându-l.

– Vezi tu, draga mea, de fapt e treaba noastră, interveni Lord Caire, bunăstarea ta fizică și psihică. Am venit să vă luăm pe tine și pe Mary Darling.

În urmă cu doar câteva zile, Silence ar fi fost fericită să-i vadă, dar acum era altceva. *Ea* era diferită. Nu o puteau lua de lângă Michael, nu-l putea trăda tocmai acum când fusese atacat în propriul palat. *Avea nevoie* de ea.

– Du-te cu ei, iubire, spuse Michael, citindu-i suferința pe chip. E mai bine așa. Palatul meu nu mai e sigur. Nu te mai pot proteja de unul singur.

Silence rămase șocată. Michael dădea înapoi. De dragul ei. Oare cât de dureros fusese pentru el să treacă peste mândrie și să recunoască neputința de a-și proteja propria casă? Îi dădură lacrimile, dar le îndepărtă imediat, cu înverșunare. Voia să-l mai vadă limpede, cât de mult mai putea

– Mulțumesc, domnule O'Connor, îi spuse Lord Caire, dând din cap, după ce-l cercetă cu atenție și păru să comunice din priviri cu el.

Michael încuviință la rândul său din cap, dar, în mod ciudat, i se adresă lui Winter:

– Va trebui să le păzești pe-amândouă zi și noapte. Vicarul din Whitechapel este dușmanul meu și le va considera un premiu demn de el.

Silence se uită în sus la Winter. Era evident că nu-l îndrăgea deloc pe Michael, dar dădu iute din cap și el.

– Am înțeles.

Michael apăru deodată în fața ei, după ce se mișcă atât de rapid, încât Asa fu luat prin surprindere. Îi cuprinse fața în mâini și-i spuse:

– Să nu mă uiți, iar apoi o sărută adânc și fierbinte, limba lui explorându-i pe îndelete gura, în ciuda prezenței fraților ei.

Apoi se auzi un mârâit, iar el fu îndepărtat de lângă ea. Silence ajunse în grabă în hol. O ținea pe Mary Darling aproape, în timp ce frații ei și cumnatul o escortau afară din palatul lui Michael. Nu întâmpinară nici o rezistență fie pentru că oamenii lui erau ocupați cu altceva, fie pentru că așa le poruncise el – ea nu știa.

Apoi, o ușă se deschise dintr-odată, iar ea se pomeni iar în răcoarea nopții. Privi peste umăr la conturul întunecat al clădirii, apoi fu ajutată – blând și insistent – să urce într-o trăsură oprită în față.

Ușa se trânti, un bărbat strigă ceva, iar vehiculul porni brusc.

– Silence! spuse Temperance, iar Silence zări chipul drag al surorii sale pe scaunul din față.

Pentru a doua oară în viață, Silence izbucni în lacrimi în timp ce sora ei o lua din fortăreața lui Michael O'Connor.

Capitolul 12

Clever John își îmbrăcă armura și se duse pe vârful muntelui, strigând:

– Tamara!

De îndată, pasărea-curcubeu coborî dintre nori și se roti deasupra lui de câteva ori înainte să se așeze și să se transforme în femeie. Bătu din palme, fericită să-l vadă.

– Ce mai faci, Clever John? îl întrebă. Îți place regatul? Ai înotat în lacurile sclipitoare?

Dar Clever John se încruntă, arătând înspre vest, de unde vecinul lui mărșăluia spre castelul lui.

– Îmi doresc o armată invincibilă!

Tamara își ridică brațele:

– Cum dorești!...

din *Clever John*

– Avem un trădător printre noi, spuse Mick.

Îl privi pe Harry ca să vadă reacția celorlalți. Era aproape sigur că nu era vorba de Harry, dar până în acea noapte ar fi spus că nici unul dintre oamenii lui nu l-ar fi trădat, ceea ce se dovedise a fi fals.

Și asta nu era tot. Fusese nevoit să-i lase pe frații lui Silence s-o ia pentru că palatul lui nu mai era sigur pentru ea și fetiță. Iar să cedeze în fața cuiva nu era ceva obișnuit pentru Mick. Dacă cineva i-ar fi spus în urmă cu o lună că avea să lase patru oameni să iasă din palatul lui cu ceva – *cineva* – pe care-l considera al lui, i-ar fi râs în nas. Dar asta era înainte ca Silence și copila să devină atât de importante pentru el. Mai importante decât demnitatea și reputația lui. Dacă asta-l făcea un bărbat mai slab, atunci așa să fie.

Harry se încruntă și mutra lui urâtă se umplu de riduri. Păruse tulburat de anunțul despre trădător, dar nu foarte surprins.

– Crezi că trădătorul i-a lăsat înăuntru pe oamenii Vicarului? întrebă Harry.

Mick dădu din cap și se lăsă pe spate în scaun. Erau cu toții în camera lui de lucru, cel mai sigur loc din palat pentru o astfel de discuție. Încăperea se afla lângă unul dintre zidurile exterioare, iar pereții erau groși, astfel că odaia era izolată, comunicând cu exteriorul doar printr-o singură ușă. Nimeni de pe hol nu i-ar fi putut auzi, căci biroul era așezat în celălalt capăt al camerei.

Fusese întotdeauna un om suspicios, dar acum vedea clar că nu suficient de suspicios.

– Ai aflat cum a izbucnit focul din bucătărie? întrebă Mick.

Harry se scărpină în cap în timp ce privea grav spre tavan.

– A fost cam greu să-mi dau seama, cu tot dezastru' d-acolo. Archie a spus că a coborât în pivniță să ia niște napi și alte de-alea, iar când s-a întors, bucătăria era plină de un fum negru.

– Coșul era înfundat?

– Nu, clătină Harry din cap. Acu' se leagă lucrurile. Eu și Bert am găsit o grămadă de cârpe pline de grăsime – sau ce-a mai rămas din ele – lângă ușa din spate. Or fi fost aprinse și lăsate să ardă în timp ce trădătoru' și-a luat tălpășița.

– Cine a dat alarma de foc?

Harry făcu o grimasă, cugetând o clipă.

– Bran. Sau poate Archie? Ridică din umeri. Țipau toți o dată.

– Și când v-ați dat seama că suntem atacați?

– Am auzit un țipăt – probabil era Fionnula. Ne-au atacat în timp ce încercam să ajungem la camera copilului. Coridoru' era plin, să tot fi fost peste fo douăzeci. Cre' c-au ajuns la Fionnula imediat. Vitriolu' nu e iute, dar ea era deja moartă când am ajuns noi.

Mick dădu din cap.

– Gărzile de afară au fost atacate din spate, din *interiorul* palatului.

– E un netrebnic, oricine-ar fi. Să lase oameni înăuntru ca să omoare un copil și o fată nevinovată! Dacă nu era Fionnula, Mary ar fi fost moartă acum.

– Nu, nu moartă, spuse Mick absent. Vicarul o vrea în viață, e bună de ostatică pentru schimbul cu mine – doar e fiica mea. Și faptul că știe asta înseamnă că trădătorul îi spune secrete de ceva vreme. Vicarul știa de Mary, știa care era camera ei, știa că n-o să fiu acasă în seara asta. Poate că tot așa a aflat că era ascunsă la orfelinat, dacă stau să mă gândesc bine.

Mick își privi inelele în timp ce se gândea. Identitatea trădătorului era evidentă. Simți ceva care semăna cu suferința, dar lăsă deoparte sentimentele, fără milă. Omul le pusese pe Mary Darling și pe Silence în pericol. Singura hotărâre care trebuia luată era legată de cum avea să procedeze în continuare. Ar fi putut demasca trădătorul, să-l ucidă ca un avertisment pentru ceilalți oameni ai lui. Sau putea să-l lase să creadă că nu fusese descoperit și să-l folosească împotriva Vicarului. Se uită spre Harry, care încă aștepta răbdător, în fața biroului frumos sculptat.

– Vom acționa rapid și eficient. Vreau ca tu și Bert să vă ocupați de reparațiile de la bucătărie. Aveți grijă ca Fionnula să fie îngropată așa cum se cuvine, cu o piatră de mormânt frumos lucrată. Vestea că avem un trădător rămâne între noi, nu vreau să părăsească această cameră. S-a-nțeles?

– Da, răspunse Harry, dar tu unde o să fii?

– Mă duc după fetele mele – doamna Hollingbrook și Mary Darling. Mick rânji. O să-l jucăm pe degete pe nenorocit... Împrăștiați zvonul că știu că Vicarul așteaptă atacul meu, așa că îl mai întârzii un pic. Faptul că plec din Londra o să se potrivească la fix. Dar de îndată ce-am plecat, iar el se culcă pe-o ureche, vreau ca tu și Bert să atacați distileriile Vicarului. Sar repede în aer frumușelele-astea, de la gin... Și-o să creadă că-l atac pe el, nu distileriile. Așa că-i dăm unde-l arde mai tare, acolo unde-și face banii, și-o să-i slăbim puterea.

Mick se ridică și își adună hârtiile de pe birou. Trebuia să mai aibă o întâlnire cu Pepper dacă urma să plece din Londra de dimineață. Investițiile pe care le făcuse în numele lui erau acum mai importante ca niciodată.

Harry era tăcut și, după un moment, Mick ridică privirea spre el, aproape așteptându-se să-l audă protestând. În schimb, Harry părea doar trist.

– Mai bine ai lăsa-o în pace, îi spuse el.

Mick nu pretinse că nu înțelege.

– Da, și dacă aș fi putut s-o las în pace pe Silence a mea, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Se opri o clipă, gustând ironia amară a vorbelor sale. Apoi se uită către Harry: Poți să le faci pe toate cât o aduc pe Silence a mea de pe cine știe unde a ascuns-o familia ei?

– Da, o să-l lovim pe nenorocitu' ăla bătrân, nu-ți face griji, răspunse Harry încruntat.

– Patru oameni omorâți și nici măcar n-ați putut lua copilul? spuse Charlie încet.

Se uită spre piatra de mormânt sculptată în marmură, dar se adresă bărbatului de lângă el.

Freddy stătea îndeajuns de aproape încât să audă cuvintele șoptite ale lui Charlie, dar destul de departe încât să poată evita loviturile bruște, dacă era nevoie. Nu era prost Freddy.

– Ascunseseră copilul, spuse Freddy.

– Trebuia să-l găsiți, bătu Charlie cu pumnul în marmura rece. Grace fusese o femeie bună, loială. Copilul ăla înseamnă enorm pentru mine, Freddy. Credeam că am fost clar în privința asta.

– Da, domnule.

– Și femeia? Cea pe care trebuia s-o omori cu vitriolul?

– Era plecată cu Mickey Cuceritoru'. S-au dus undeva într-o trăsură elegantă, îmbrăcați în fineturi.

– Asta-i interesant. Nu și-a mai scos până acum târfulițele-n lume, nu-i așa?

– Stă și la dreapta lui la masa de seară, așa zice spionul nostru.

– Ahh. Atunci mă bucur că n-ai ucis-o până la urmă.

Charlie trase adânc aer în piept și dădu capul pe spate, simțind razele soarelui pe partea dreaptă a feței. Nu simți nimic pe partea stângă, firește. Își trecu degetele peste crestele și brazdele și craterele de pe față. Nu mai simțea nimic din acea zi, din urmă cu șaisprezece ani, când un băiețel frumos cu ochii negri plini de ură îi aruncase vitriol în față.

– Am așteptat ani întregi pentru asta.

– Pentru ce?

Charlie își coborî bărbia și zâmbi, privind în ochii îngroziți ai lui Freddy.

– Să vină ziua în care Mickey O'Connor își alege femeia.

Era zi de-a binelea când Silence se trezi dintr-un somn neliniștit, plin de vise. Își ridică ușor capul și tresări imediat, săgetată de o durere în ceafă. Pe fereastra trăsurii se vedeau razele soarelui

strălucind deasupra câmpiilor cenușii care se îndepărtau spre linia orizontului.

– Vom ajunge la Oxford diseară, spuse Temperance, care stătea în fața ei și o ținea pe Mary Darling în poală.

Mary legăna o păpușă nou-nouță, dar o lăsă deoparte și întinse mânuțele spre Silence când o văzu trează.

– Deja? murmură ea în timp ce o luă pe Mary în brațe.

Nu călătorise prea mult în afara Londrei până atunci, dar știa că parcurseseră o distanță considerabilă în timpul nopții. Era din ce în ce mai departe de Michael.

– Am schimbat caii la Chepping Wycombe, îi povesti Temperance, dar nu te-ai trezit. Caire mi-a spus că ne vom opri din nou în curând, pentru prânz. E un han drăguț în orașul următor. Ne-am oprit acolo în drum spre Shropshire, după nuntă.

– Deci acolo mergem? În Shropshire?

– Da. Credem că e cel mai sigur loc – departe de Londra – în care să avem grijă de tine și de Mary cum trebuie.

Auzindu-și numele, fetița se foi, nerăbdătoare. Coborî din brațele lui Silence și se așeză lângă ea, deși cu siguranță n-avea să stea locului prea multă vreme. Lui Mary nu-i plăcea să stea decât atunci când se uita pe cărticica ilustrată pe care Michael i-o dăduse lui Silence. Îi plăceau omuleții în corăbiile caraghioase și monștrii ciudați care se ridicau din marea de culoarea cobaltului...

Silence își aminti cu tristețe că micuța carte rămăsese la palat și probabil nu avea să o mai vadă vreodată. Oftă și îi arătă copilei păpușa.

– Unde e Lord Caire?

– Călărește pe lângă trăsură. S-a gândit că poate am vrea să vorbim, zise Temperance, privind-o cu subînțeles.

Silence se îmbujoră, evitând privirea prea pătrunzătoare a surorii sale. Temperance fusese întotdeauna înnebunitor de îndatoritoare și de empatică.

– Ar trebui să-ți mulțumesc, știu.

– Dar n-o vei face... șopti Temperance, gânditoare.

– Nu, nu, îți mulțumesc. Silence trase adânc aer în piept, încercând să-și organizeze gândurile împrăștiate. Îți mulțumesc, sincer.

– Dar?

– Dar n-aveam nevoie să fiu salvată.

Temperance nu făcu decât s-o privească, ridicând ușor din sprâncene.

– *Știu,* izbucni ea. Știu că este pirat și... și o persoană îngrozitoare care mi-a făcut extrem de mult rău în trecut și că am fost în ghearele lui...

– Am înțeles că mai degrabă îți plăcea în ghearele lui, spuse Temperance după ce-și drese glasul delicat.

– Winter a dat din gură, nu? se încruntă Silence.

– De fapt, Asa, zâmbi sora ei. Părea o fată bătrână ultragiată.

– Să înțeleg că și el și Concord călăresc pe lângă trăsură?

– Nu. Concord a trebuit să se întoarcă la fabrica de bere, iar Asa a mers alături de noi până la Chepping Wycombe, noaptea trecută, dar apoi a mormăit ceva despre nu știu ce problemă urgentă și a plecat.

– Hm. Silence nu știa dacă să se simtă lezată că misiunea de salvare nu fusese o sarcină prea importantă din agenda lui Asa sau ușurată că nu era nevoită să-l înfrunte din nou la prânz. Și Winter?

– A trebuit să rămână la orfelinat, firește, răspunse Temperance cu blândețe. Au rămas foarte puțini acum.

Și asta din vina ei, desigur. Încurcase totul și stârnise un haos, știa asta. Se dusese la Mickey O'Connor intenționând să se chinuie să-l suporte și sfârșise prin a-i spune Michael și a-l săruta cu patimă în dormitor.

Dar asta era de fapt, nu? Nu mai era Mickey O'Connor Cuceritorul, groaznicul pirat, pentru ea. Îl găsise fermecător, într-adevăr, dar fermecător într-un mod mult mai intim, mai personal. Nu fusese niciodată atrasă de pirat. Dar era foarte ispitită de bărbat.

– Rochia e încântătoare, observă Temperance cu diplomație.

Lui Silence i se puse un nod în gât. Rochia ei albastru intens *era* cu adevărat încântătoare – și probabil nu va mai avea ocazia să o poarte vreodată. Îi promisese c-avea s-o mai ducă o dată la operă, iar acum asta n-avea să se mai întâmple vreodată.

– Te-a sedus, nu-i așa? întrebă Temperance cu calm.

– Nu în sensul la care te gândești tu, răspunse Silence fără să-și ferească privirea. Nu am fost a lui. Dar, da, presupun că sunt sedusă.

– Nu înțeleg.

Silence clătină din cap.

– E diferit de cum îl crede toată lumea. Diferit și totuși la fel. E mult... mult mai *mult* de-atât. Mult mai fermecător, mai puternic și mai inteligent. Nu știu dacă are noțiunea de decență, dar știu că simte, și simte profund. Și... și asta m-a fascinat – diferența dintre apariția lui publică și felul în care este în intimitate.

– Nu rezultă de nicăieri că ține în vreun fel la tine, spuse Temperance.

– Nu? spuse Silence cu privirea în jos. De fapt, cred că ține destul de mult la mine. N-ai văzut cum a avut grijă de mine. Dar nu cred că asta contează cu adevărat la urma urmei – dacă ține sau nu la mine. N-are nici o influență asupra sentimentelor mele pentru el.

– Poate că nu, spuse Temperance, de data asta cu asprime, dar are de-a face foarte mult cu ce simt eu pentru domnul O'Connor. Nu vreau să te văd din nou suferind. Și nu sunt singura. Nu l-am văzut niciodată pe Concord atât de tulburat.

– A fost foarte furios? tresări Silence.

– Cred că mai degrabă îngrijorat, dar, firește, s-a manifestat cu furie. I-a luat lui Winter jumătate de noapte să-l convingă să meargă acasă la familia lui. Altfel, domnul O'Connor al tău s-ar fi trezit cu un ochi vânăt în dimineața asta.

– O, Doamne!

– Asa a fost foarte supărat, cred, dar nu știi niciodată ce-i trece de fapt prin minte. Iar Winter... Silence, Winter n-a fost niciodată atât de mohorât. Te iubește, să știi, în felul lui tăcut, și cred că și-a făcut fără încetare griji pentru tine.

– Îmi pare rău, rosti Silence închizând ochii. N-am vrut să-l îngrijorez. Dar Michael a spus că eram în pericol, iar noaptea trecută a dovedit că avea dreptate. Buzele începură să-i tremure din nou, la amintirea chipului distrus al Fionnulei. Oamenii Vicarului au omorât-o pe fata care se ocupa de Mary.

– Îmi pare foarte rău, spuse Temperance cu sinceritate. Caire și Asa au supravegheat casa lui O'Connor în ultimele două zile, iar când au văzut fum, au trimis după Winter și-au intrat.

– Paznicii de la ușa principală au fost uciși. Altfel n-ar fi putut trece niciodată.

Tăcură un timp, Silence gândindu-se la Fionnula și făcându-și griji în legătură cu Michael, care era încă în pericol. Mary se jucă puțin, apoi își lăsă păpușa pe podea și se așeză în genunchi pe banchetă, privind pe fereastră.

Silence oftă și își privi sora. Temperance părea cumva mai tânără. Desigur, n-avea mai mult de douăzeci și opt de ani, dar multă vreme Temperance fusese atât de serioasă, de matură... și de *plictisitoare*.

– Îți prieste căsnicia.

Văzu cu satisfacție cum sora ei mai mare se îmbujorează.

– O! Mulțumesc.

– E frumos, nu-i așa? zise ea, zâmbind. Să iubești și să fii iubită la rândul tău.

Lord Caire era poate un bărbat intimidant, dar când o privea pe Temperance ceva părea că se potolea în privirea lui și nu avea ochi decât pentru ea. Pe Silence o trecu un fior. Oare William o iubise cu asemenea pasiune? Își dădu seama cu tristețe că nu. Poate că-și construise o viață în jurul lui – și a visului reprezentat de el –, dar fusese întotdeauna un bărbat independent.

– E pur și simplu minunat, răspunse Temperance, întrerupându-i gândurile triste. Uneori mă surprind uitându-mă la el și zâmbind. Iar el vede și mă privește cu atâta nedumerire, încât nu mă pot abține din râs, iar apoi el... Clătină din cap și se opri. Căsătoria *este* minunată, într-adevăr. N-am știut niciodată.

– Nu l-ai iubit pe Benjamin ca pe Lord Caire, șopti Silence, căci Temperance fusese căsătorită pentru scurt timp pe când era foarte tânără.

– Nu, nu l-am iubit așa, recunoscu Temperance. Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea fi atât de apropiată de cineva. Pentru mine a fost o surpriză. Dar pentru tine nu. Ai avut același lucru cu William.

Vocea lui Temperance era blândă, dar Silence se îmbărbătă, așteptând junghiul de durere ce însoțea de obicei pomenirea numelui lui William, dar, în mod straniu, nu se întâmplă chiar așa. Durerea pierderii lui William era încă acolo și poate că avea să rămână mereu. Dar era atenuată cumva, îndepărtată. Suferința

puternică era dată de pierderea lui Michael. Silence rămase uimită dându-și seama. Se apropiase de el, într-adevăr, dar nu crezuse că Michael ar putea să însemne ceva *definitiv* pentru ea. Descoperirea era tulburătoare. Iar după tot ce se întâmplase în acea dimineață nici măcar nu era sigură că avea să-l mai vadă vreodată.

– Silence? o întrebă ușor Temperance.

– O, am încurcat groaznic lucrurile! oftă ea, clătinând din cap.

– Nu poate fi chiar atât de rău, zâmbi sora ei.

– Cred că sunt îndrăgostită de un pirat.

– O! exclamă Temperance, clipind.

– Da, *o!* E persoana cea mai nepotrivită pentru mine, spuse, sprijinindu-și capul de perne. Nu ca William, care era calm și blând și...

– Și potrivit, sublinie sora ei sec.

– Ce-o să mă fac? zise Silence, privind spre ea, neajutorată. Nici măcar nu sunt sigură c-am să-l mai văd vreodată.

– N-o să vrei să auzi așa ceva, răspunse Temperance cu blândețe.

Silence strâmbă din nas și se întoarse spre priveliștea mohorâtă de afară. Cu toate astea, nu putea ignora vorbele surorii sale:

– Dar poate că-i mai bine așa.

Capitolul 13

O armată apăru de-ndată la poalele muntelui, călăreți în armuri și războinici, cu scuturi și săbii. Clever John coborî de pe munte în grabă și-și conduse armata în bătălie pentru a-și apăra regatul. Strigătele oamenilor și nechezatul cailor se auzeau până departe. Când se lăsă seara, Clever John se uită în jur și văzu că dușmanul fusese învins. Abia atunci zări pana albastră prinsă în zalele armurii care-i acoperea brațul drept...

din *Clever John*

Cum era de așteptat, reședința de la țară a lui Lord Caire era extraordinar de elegantă. Silence cerceta lipsită de chef minunata

bibliotecă, sperând să găsească ceva, orice, care să-i distragă gândurile de la Michael. Soarele de după-amiază bătea în ușile de sticlă, luminând rafturile cu cărți care ocupau trei pereți din încăpere.

Nu mai știa nimic de Michael de o săptămână, de când fusese scoasă din palatul lui.

Ar fi trebuit să fie recunoscătoare. Conacul Huntington era imens, mâncarea era din plin, și la tot pasul erau servitori care aveau grijă să nu-i lipsească nimic. De fapt, nu prea se obișnuise cu servitorii. Majordomul era un bătrânel îngrozitor, iar Silence se enerva teribil de fiecare dată când trebuia să discute cu el. În mod straniu, Temperance părea să se simtă ca acasă acolo, în calitate de noua Lady Caire. Ai fi zis că fusese dintotdeauna soție de baron. Naturalețea cu care se consulta cu bucătarul despre meniu și cu menajera despre decorațiuni și alte asemenea lucruri o uimea pe Silence.

Clătină din cap, trecându-și degetele peste cotoarele volumelor aliniate ca niște soldăței. Asemenea oricărui lucru din conacul lui Caire, și biblioteca era foarte bine dotată. Istorie, poezie, filosofie și chiar câteva cărți de ficțiune puteau fi găsite în extraordinara bibliotecă. Ar fi trebuit să fie mulțumită că avea posibilitatea să stea pur și simplu și să citească. N-avea nici o muncă de făcut, nici o sarcină de îndeplinit, nici o grijă.

Mary gânguri, mângâind ușile franțuzești din sticlă, care dădeau înspre terasa mărginită de o peluză atent tunsă. Mary păși cu grijă pe lângă geam, admirând peisajul și ciorile de pe peluză.

Silence se întoarse la rafturile cu cărți și scoase o carte la întâmplare. Era un tratat despre istoria popoarelor latine sau ceva asemănător. Nu știa foarte bine latina. Strâmbă din nas și o puse la loc.

O săptămână și nici o veste de la Michael. Ar fi fost o prostie să se aștepte la altceva, nu-i așa? O trimisese cu Caire și frații ei și, cu toate că făcuse atâtea pentru a o proteja, poate că era de fapt ușurat că plecase. Fără ea prin preajmă, ar fi putut să-și aducă iar în palat femei – câte două deodată dacă și-ar fi dorit! – și se putea întoarce la viața lui de pirat pierde-vară. Silence lovi cu piciorul în raftul de jos.

– Cuțuuu! spuse Mary Darling din spate ei.

– Nu, iubito, acelea sunt ciori.

– Cuțu!!

Se auzi o bușitură dinspre ușile din sticlă. Silence se întoarse, îngrijorată ca nu cumva Mary să fi căzut, dar micuța stătea în continuare liniștită la geam. Iar de partea cealaltă a ferestrei, un câine foarte familiar dădea înnebunit din coadă.

– Lad? șopti Silence.

Traversă iute încăperea și privi afară. Se lăsase seara, dar i se păru că vede ceva strălucind în copacul din fața peluzei.

– O, Doamne!

Existau paznici, evident. Primul lucru pe care Caire îl făcuse când ajunseseră fusese să angajeze câțiva oameni vânjoși din sat, care să patruleze prin zonă. Silence își întinse gâtul și zări doi oameni dispărând pe după colțul îndepărtat al casei. Știa, fiindcă îi urmărise, că n-aveau să se mai întoarcă decât peste zece minute sau mai mult. Asta dacă nu se întorceau din drum.

Găsi în grabă un creion și răsfoi tratatul pe care-l găsise mai devreme până când găsi o pagină goală. Îi scrise un bilet scurt lui Temperance și lăsă cartea pe masă, deschisă la pagina pe care notase ea. Apoi o luă pe Mary în brațe și ieși. Lad începu imediat să sară de colo-colo, ca un iepure turbat, dar, din fericire, avu intuiția să nu latre.

– Unde e? șuieră către câine, simțindu-se caraghios.

Lad își ciuli urechile și își întoarse privirea către copaci. Era limpede.

Silence traversă peluza, ajungând în dreptul copacilor aproape fără suflare, cu inima bătându-i să-i sară din piept. Scrută crângul întunecat, dar nu văzu nimic. Dezamăgirea i se strecură în suflet. Poate că nu fusese nici o sclipire mai devreme. Poate că Lad îi urmărise cumva de la Londra. Poate că... O mână îi acoperi gura.

– Șșt, spuse încet Michael, iar ea dădu din cap.

Își îndepărtă mâna și apoi doar o privi. Era diferit. Avea veșminte închise la culoare și mai simple decât știa ea că purta: haina era maro, iar pălăria – un tricorn simplu negru. Își acoperise părul extravagant cu o perucă simplă albă care-l subția la față și-i scotea pomeții în evidență. Sprâncenele negre, arcuite atât de categoric,

în contrast cu peruca albă îi dădeau o înfățișare și mai diavolească, mai feroce ca niciodată.

– Vrei să vii cu mine? șopti el.

– Da, răspunse fără nici o urmă de ezitare.

Winter oftă ușor în timp ce privea o altă doamnă îmbrăcată elegant îndreptându-se spre orfelinat. Lady Penelope purta o rochie foarte elegantă din mătase galbenă cu o jachetă brodată și o pelerină din catifea. Își ținea fustele în timp ce pășea cu atenție, iar bijuteriile de la pantofi străluceau în lumina soarelui. În spatele ei, domnișoara Greaves era mult mai simplu îmbrăcată și ținea un cățeluș alb în brațe. Winter privi cu dispreț bijuteriile de la pantofi. Prețul unor astfel de conduri ar fi fost suficient pentru a plăti căldura și lumina în orfelinat timp de un an întreg.

Măcar nu mai avea grija lui Silence, acum că Temperance și Caire o țineau în siguranță la ei.

– O, arată într-adevăr splendid, nu-i așa? comentă Nell Jones de lângă el.

– Așa e.

– Copiii sunt atât de nerăbdători să le cânte doamnelor. Și a început să le și iasă.

Winter ridică din sprânceană. Ultima oară când trecuse pe lângă clasă când copiii exersau, nu i se păruse prea melodios.

– Iar Joseph Tinbox a învățat psalmul pe care trebuie să-l recite. Sper să avem destui biscuiți pentru toate doamnele. Ultima tură n-a ieșit tocmai bine, continuă Nell să pălăvrăgească.

Winter, care-și petrecuse ani întregi mâncând din produsele fetelor, neexperimentate într-ale bucătăriei, nici nu mai întrebă ce se întâmplase cu ultima tură de biscuiți.

– Sunt sigur că biscuiții vor fi suficienți.

– Sper, îi zâmbi Nell. N-aș vrea să vă dezamăgesc, domnule.

– Nu o să mă dezamăgești, sunt sigur, o liniști Winter și porni să o întâmpine pe Lady Penelope Chadwicke și pantofii ei revoltător de scumpi.

– O, vă mulțumesc, domnule Makepeace! exclamă Lady Penelope. Încreți din nas și dădu drumul rochiei. Cred că ar trebui să faceți ceva cu străzile astea murdare. Poate ar trebui să vă îngrijiți să fie pavate?

– Orfelinatul funcționează doar temporar pe strada aceasta, draga mea Penelope, spuse domnișoara Greaves. Poate că ar fi mai bine să păstrăm proiectele mai ample, cum este pavarea străzii, pentru reședința definitivă.

Winter îi aruncă o privire recunoscătoare domnișoarei Greaves. Ea-i zâmbi timid, iar el observă culoarea ochilor ei – un gri-închis.

– O, presupun că așa ar fi cel mai practic, se bosumflă Penelope, dar cred că lucrurile practice sunt atât de plictisitoare. Ce ziceți, domnule Makepeace?

Winter dădu să răspundă, nu tocmai amuzat de frivolitatea ei, dar fu salvat de zgomotul unor copite pe pavaj. Trei soldați se opriră în fața orfelinatului. Conducătorul lor, călare pe un cal negru imens, dădu din cap într-o manieră formală.

– Domnule, doamnelor. Am onoarea să vorbesc cu domnul Winter Makepeace?

Winter avu sentimentul că totul în el încremenise. Privi spre ofițerul care purta peruca albă obișnuită, la fel ca și oamenii lui. Avea ochi albaștri, inteligenți, față prelungă și riduri în jurul gurii, dând impresia unui om atât de greu încercat de viață, încât n-avea de gând să mai facă nici o concesie.

– Eu sunt Winter Makepeace.

– Dați-mi voie să mă prezint. Sunt Căpitanul Jonathan Trevillion din Regimentul 4 Dragoni.

– Încântat, murmură Winter.

Doamnele se strânseseră lângă el, privindu-i curioase pe soldați, dar Winter nu avea de gând să le prezinte căpitanului Trevillion, care observă impolitețea și strânse din buze.

– Eu și oamenii mei avem ordine stricte să arestăm orice criminal din St. Giles, și mai ales pe asasinul numit Fantoma din St. Giles.

– Criminal? se miră Nell. Dar niciodată nu a existat vreo dovadă că ar fi ucis pe cineva!

– Se poate apăra în tribunal, răspunse căpitanul, întorcându-și privirea sfredelitoare spre slujitoare.

Winter pufni în barbă. Fantoma și-ar putea „apăra" nevinovăția, dar numai dacă și-ar putea permite să plătească magistrații. Tribunalele Londrei erau celebre pentru corupție.

– Sper să vă alăturați efortului nostru, domnule Makepeace, rosti căpitanul Trevillion cu răceală. Aceeași solicitare o am și față de vânzătorii din St. Giles și de ceilalți negustori. Dar, de la un om educat ca dumneavoastră, mă aștept în mod deosebit să colaboreze. Ne putem baza pe dumneavoastră?

– Firește, răspunse Winter, punându-și mâna pe brațul lui Nell pentru a o liniști. Vom face tot ce ne va sta în putință să ajutăm oamenii regelui.

– Bun, dădu căpitanul din cap, mulțumit. Orice zvonuri sau informații ne-ați putea furniza ne-ar fi de mare ajutor în prinderea Fantomei din St. Giles și a altor ticăloși...

– Ce bărbat curajos! se auzi o voce pătrunzătoare de femeie. Să anunțe că vânează Fantoma!

Winter știu încă înainte de a se întoarce să o vadă că era Lady Beckinhall. Fusese atât de absorbit de confruntarea cu căpitanul Trevillion, încât nu-și dăduse seama când se apropiase. Fu uimit să constate că fu invadat de un fel de bucurie nepotrivită la vederea ei.

Lady Beckinhall purta o rochie de un roșu aprins, acoperită de broderii cusute cu fir argintiu. Winter simți un mușchi al obrazului zvâcnind. Rochia ei era poate chiar mai minunată decât a lui Penelope, scoțându-i excelent în evidență părul de culoarea mahonului. Și totuși, nu ținuta luxoasă îl tulbura la ea. Nu. Era femeia însăși.

Lady Beckinhall zâmbi fermecător și-și întinse mâna fină către ofițerul călare.

– Nu cred că ne-am cunoscut, căpitane.

Ofițerul îi luă mâna și se aplecă.

– Căpitanul Trevillion, la dispoziția dumneavoastră, doamnă.

– Într-adevăr? accentuă ea. Încântător.

– Dacă spuneți dumneavoastră, doamnă, roși ușor bărbatul.

– O, dar e adevărat! continuă ea jocul, privind ostentativ în jur la lumea adunată în fața orfelinatului. Să urmărești un criminal sângeros? E, într-adevăr, încântător.

Lady Penelope scăpă un țipăt la auzul cuvântului „sângeros".

– Doamne, Dumnezeule, ne-ați spus că Fantoma din St. Giles e inofensivă, domnule Makepeace.

– Ați avut de-a face cu Fantoma, domnule Makepeace? se întoarse căpitanul spre el.

– Puțin. Așa cum v-am spus, mie nu mi s-a părut în mod deosebit periculos.

– A fost acuzat de câteva crime sângeroase, spuse Trevillion.

Lady Penelope țipă din nou. Winter tresări.

– Nu te teme, draga mea! continuă Lady Beckinhall pe un ton afectat. Căpitanul Trevillion e aici să ne protejeze! Nu-i așa, domnule căpitan?

– Da, doamnă.

– Ceea ce e un lucru minunat, din moment ce se pare că nu mai avem alt gentleman la fel de viteaz ca domnul Trevillion prin preajmă, spuse insinuant Lady Beckinhall privindu-l pe Winter.

Winter își încordă maxilarul, rănit în orgoliu, dar se strădui să ascundă ca să nu-i dea satisfacție. În schimb, se întoarse către ofițer.

– Dacă asta e tot, domnule, am să vă urez o zi bună și-mi voi conduce oaspeții în casă.

– Asemenea. Domnule, doamnelor, salută căpitanul, strunindu-și calul și îndepărtându-se la trap urmat de oamenii lui.

– Sunt cu nervii la pământ, declară Lady Penelope. Și sunt sigură că și Zăhărel, făcu ea cu mâna cățelului care de fapt dormea foarte liniștit în brațele însoțitoarei ei. Sper că putem găsi la dumneavoastră niște ceai și gustări, chiar dacă e vorba de un așezământ burlăcesc, domnule Makepeace.

„Așezământ burlăcesc"? Ce sintagmă ciudată, se gândea Winter, mascându-și uimirea cu un zâmbet politicos și o plecăciune:

– Desigur, Lady Penelope.

Deschise ușa, conducându-le pe ea și pe domnișoara Greaves înăuntru. Lady Beckinhall era în urma lor, iar Winter își drese glasul când ea trecu pe lângă el:

– Am crezut că nu o să vă mai întoarceți, milady.

– Așa credeați? își arcui ea sprâncenele într-o expresie răutăcioasă. Dar eu am decis că orfelinatul are nevoie de ajutorul meu, chiar dacă *dumneavoastră* nu credeți, domnule Makepeace.

Apoi se strecură înăuntru, lăsându-l s-o urmeze, în timp ce o contempla cu ochii mijiți.

După aproape o săptămână, Silence tricota încruntată, concentrată asupra ciorapilor pe care-i făcea. Îi fusese întotdeauna greu la călcâie, dar acela părea să-i dea de furcă în mod deosebit.

Trăsura lui Michael se zdruncină și încetini. Silence privi pe fereastră și văzu că întorceau pe o cărare îngustă de țară, mărginită de copaci. Lad, care stătuse întins în trăsură ocupând cam prea mult loc, se ridică și el.

– De ce ne-am oprit? Nu văd nici un han.

Ultima săptămână fusese o amestecătură plictisitoare de peisaje și hârtoape, întrerupte ici-colo de opriri la hanuri cu mâncare când mai bună, când necomestibilă. În fiecare noapte se prăbușea într-un pat străin, extenuată, cu Mary Darling ghemuită lângă ea. Se scula dimineața, găsindu-l pe Michael deja trezit din cine știe ce pat în care-și petrecuse noaptea, cu ceaiul pregătit pentru ea. Fusese bun, atent și mai degrabă distant, acum că se gândea la asta.

– Suntem în Greenwich, spuse Michael, suntem acasă.

Se uită la el, cum stătea în fața ei în trăsură, cu copila în poală, și ca de obicei.

– Acasă?

El zâmbi misterios, dar nu răspunse. Era îmbrăcat cu aceleași haine cu care venise să o ia de la conacul lui Lord Caire – uzate și simple. Silence aproape că se obișnuise cu acest Michael mai potolit, acest Michael care ar putut foarte bine trece drept negustor sau fermier înstărit.

Ce gând ciudat. Silence privi pe fereastră și încerca să deslușească ce însemna „acasă" pentru Michael.

Cărarea mărginită de pomi se deschidea într-o alee mică, circulară, în fața unui conac din cărămidă roșie. Unul dintre colțurile conacului era acoperit de iederă încă neînfrunzită. Șase coșuri erau răspândite pe acoperiș. Lăstari de un verde crud începuseră să răsară de jur împrejurul casei.

Silence îl privi surprinsă. Conacul era splendid, arătând într-adevăr ca un cămin – dar cu siguranță nu căminul unui pirat.

– Hai să intrăm.

Michael o ridică pe Mary Darling în brațe – antrenat acum după o săptămână de muncă asiduă s-o țină ocupată într-o trăsură hurducăită. Coborî și o ajută și pe Silence. Lad fu ultimul care sări din trăsură, pornind apoi să alerge în cercuri largi. Un majordom robust și scund apăru pe scările din fața casei, încadrat de două slujnice tinere și o femeie mai în vârstă.

– Bună seara, Bittner, salută Michael în timp ce se apropiau.

– Bună seara, domnule Rivers, răspunse majordomul cu fața rotundă și roșie exprimând bucuria sub peruca albă. Sper că ați călătorit bine, domnule.

Silence îi aruncă o privire uimită lui Michael, care, în loc să-l corecteze pe bărbat, dădu din cap și răspunse:

– Destul de bine. Ai rânduit totul după cum te-am rugat?

– Sigur că da, domnule. Doamna Bittner a găsit cele mai bune dădace din sat. Ea e Rose și sora ei mai mică, Annie.

Fetele făcură o reverență timidă. Cea mai mare avea poate puțin peste douăzeci de ani, în timp ce sora ei era încă adolescentă. Amândouă erau curățele și drăguțe și aveau ochii de un albastru uimitor.

– Rose a fost dădacă timp de cinci ani la familia Johnson, interveni doamna Bittner nerăbdătoare, care era cu puțin mai înaltă decât soțul ei, dar la fel de roșie în obraji.

– Într-adevăr? spuse Michael.

– Familia Johnson are șapte copii, vă vine să credeți? povesti doamna Bittner, întărindu-și spusele cu o încuviințare viguroasă din cap.

– Atunci ar trebui să se descurce cu un singur copil mic, răspunse Michael, privind-o pe Mary, care-și ascundea timidă fața în reverele hainei lui. Își ridică din nou privirea și-o trase mai aproape pe Silence. Aceasta este prietena mea, doamna Hollingbrook și este oaspete în casa mea, așa că vă rog să fiți la dispoziția ei.

Silence simți cum se îmbujorează. Numai un anumit tip de femeie stătea neînsoțită în casa unui burlac, dar nu sesiză nici o urmă de dezaprobare din partea lor. Se arătară foarte respectuoși și îndatoritori.

– Desigur, domnule Rivers, răspunde doamna Bittner. Să o conduc pe doamna Hollingbrook în camera ei?

– Te rog, spuse Michael.

– Poftiți cu mine, doamnă.

Doamna Bittner o conduse înăuntru. Holul de la intrare era bine aranjat, cu podele și lambriuri din lemn frecate cu ceară. Ferestrele plasate de-o parte și de alta a ușii de la intrare și deasupra ei lăsau să pătrundă în casă razele domoale ale zilei ce se

îndrepta spre amurg, iar casa părea caldă și primitoare. O scară masivă din lemn ducea la etaj.

– Pe aici, doamnă, spuse doamna Bittner urcând scările.

Silence o urmă, privind în jur plină de curiozitate. Pe pereți erau tablouri în ulei, dar nu în ceea ce Silence își imagina că ar fi fost stilul lui Michael – erau și câteva peisaje, dar majoritatea înfățișau corăbii de tot felul.

– Doamnă? o strigă doamna Bittner.

Silence se oprise lângă o pânză uriașă înfățișând un vapor în port.

– Vin imediat.

Se grăbi s-o ajungă din urmă și-o găsi pe menajeră stând în pragul unei încăperi micuțe și luminoase. Silence intră, cercetând-o cu privirea. Era o odaie frumoasă, zugrăvită în mai multe tonuri de albastru. De fapt, îi amintea de camera ei din palatul lui Michael. Se întoarse să admire pereții și aproape imediat văzu o ușă despărțitoare între camera ei și o alta. Nu încăpea nici o îndoială cui îi aparținea aceea.

– O să le pun pe fete să aducă niște apă fierbinte. Cina este la șapte, așa că vă puteți reîmprospăta și odihni puțin.

– Mulțumesc, spuse Silence, apoi, după un moment de ezitare, își luă inima în dinți și întrebă: De cât timp îl cunoașteți pe domnul Rivers?

Doamna Bittner trăgea draperiile. Se opri și o privi peste umăr:

– Să tot fie cinci, drăguța mea, dacă nu mai mulți, ani de când domnul Rivers ne-a angajat pe mine și pe Bittner să ne ocupăm de Windward House.

– Windward House? Silence fu fermecată pe loc. „În contra vântului", așa i se spune?

– Dintotdeauna, zâmbi doamna Bittner, formând riduri la colțul ochilor. Am crezut că domnul Rivers va vrea să-i schimbe numele în Rivers House, dar a spus că Windward i se potrivește de minune.

– Și a locuit aici de-atunci? întrebă Silence doar ca să vadă ce răspundea doamna Bittner.

– Păi, când poate. Afacerile îi răpesc aproape tot timpul, bietul stăpân.

– Ce afaceri are domnul Rivers?

– Cum, nu știți? ridică ea din sprâncene. Construiește corăbii, cele mai bune care pleacă din Londra.

– O, murmură Silence, neștiind ce altceva să zică.

Constructor de corăbii? Ce idee! Și totuși, așa cum fusese îmbrăcat în ultima săptămână, atât de conformist, ascuns sub banala perucă albă, Michael putea foarte bine trece drept un prosper constructor de corăbii.

– Vă mai pot ajuta cu ceva, doamnă? întrebă doamna Bittner.

– Nu, mulțumesc, zâmbi Silence cu gândurile aiurea.

Ușa se închise în spatele slujnicei, iar Silence dădu perdelele la o parte și privi pe fereastră. Ce alte secrete mai avea Michael, ascunse atât de bine de ea?

Silence avu timp cât să vadă priveliștea minunată pe care-o avea din camera ei – a grădinii din spatele casei – înainte ca apa să-i fie adusă. Apa era numai bună, iar Silence își spălă mâinile și fața, apoi se întinse în patul moale. Însă după câteva minute se ridică din nou, căci era pur și simplu prea curioasă și prea agitată ca să stea în pat, când putea explora casa secretă a lui Michael.

Cum ieși din cameră, dădu într-un hol. Știa a cui cameră era chiar lângă a ei și, după ce deschise alte câteva uși, își dădu seama că restul încăperilor erau dormitoare goale. Silence se plictisi repede de etajul la care stătea, așa că se îndreptă spre scările care duceau și în sus, și în jos. Sus, cel mai probabil, era camera copilului. Urcă. Etajul de deasupra avea ferestre care dădeau spre sud, așa că era luminat de soarele după-amiezii. La capătul holului inundat de lumină era o ușă. O deschise și o văzu pe Mary Darling stând în mijlocul unei frumoase camere spațioase, situate într-un colț al casei, cu ferestre pe două laturi, cu gratii noi, care făceau camera sigură pentru copil.

În cameră mai erau un pătuț și o măsuță de toaletă și, deși erau puține jucării, păpușa nouă a lui Mary trona deja deasupra pernelor de pe pat. Anne îi arăta lui Mary o căruță mică din lemn, cu căluți, dar când Silence intră, Mary se opri.

– Mamu! Copila sări în picioare și porni spre ea.

– Ce mai faceți, domnișoară Mary? zâmbi Silence.

Copila era proaspăt spălată și purta o rochiță nouă, trandafirie, care-i venea de minune, scoțându-i în evidență părul negru strălucitor. Silence privi spre dădaca tânără care sărise în picioare.

– Te deranjează dacă o iau pe Mary la plimbare, Anne? o întrebă Silence.

– O, nu, doamnă!

O luă pe Mary în brațe și ieși, vorbind cu ea:

– Ia să vedem ce găsim jos!

Coborî cu ea în brațe. Jos, luară prin surprindere o slujnică micuță, care ștergea de praf tablourile din hol. Se opriră pentru un moment să privească portretul unui câine de vânătoare nostim, apoi își continuară explorarea. Salonul dădea, printr-o ușă din dreapta, într-un birou. Silence intră în vârful picioarelor și, după mobilierul masculin și masa de scris imensă, deduse că era biroul lui Michael. Își petrecu câteva minute privind schițele navelor și velierelor de pe pereți, apoi Mary Darling se arătă plictisită.

– Foarte bine, șopti Silence. Hai să vedem ce mai descoperim!

Vizavi de birou, găsi o ușă. Silence o împinse încetișor, așteptându-se să dea într-un mic salon.

Camera ocupa însă întreaga latură de sud a casei, fiind încadrată de uși franțuzești, care permiteau soarelui să pătrundă în interior. Un covor mare acoperea podeaua, în nuanțe pastelate de crem, roz-gălbui și verde crud. Împrăștiate la întâmplare, se aflau acolo diverse fotolii confortabile din pluș și mese lăcuite. Pereții erau acoperiți cu lemn de culoarea mierii și peste tot erau cărți: cărți mari, cărți mici, așezate pe mese sau lăsate deschise, ca și când cineva tocmai ar fi citit din ele. Unele erau vechi, cu cotoarele uzate, altele atât de noi, încât probabil nu fuseseră deschise vreodată, și toate erau ilustrate.

– Jos! comandă Mary, iar Silence se supuse, cu un aer absent.

Încăperea era atât de elegantă și, în același timp, confortabilă. Era ca și când Michael luase biblioteca de la palat și o transformase într-un loc în care cineva și-ar fi dorit cu adevărat să-și petreacă timpul. Ai fi putut petrece zile întregi acolo.

Silence privi în jur, uimită. Lângă fereastră era o bancă simplă din lemn, cu o carte enormă deschisă pe ea. Se îndreptă într-acolo și văzu un fluture azuriu, înfățișat în tușe delicate și tremurătoare, aproape viu. Întoarse pagina cu grijă și descoperi un fluture exotic, în dungi albe și negre. Aceasta era cartea lui cu fluturi, își dădu ea seama, prima carte pe care o păstrase. Cartea care îl învățase

că exista frumusețe în lume. Găsise comoara lui Michael, inima pe care și-o ținea ascunsă.

Privi în sus: de jur împrejurul camerei, la îmbinarea peretelui cu tavanul, lemnul era sculptat cu fluturi înfățișați în zbor.

– Îți place?

Se întoarse și nu fu surprinsă să-l vadă pe Michael în pragul ușii, cu Lad lângă el.

– Da. E... minunat.

El zâmbi și dădu din cap spre fereastra la care stătea Mary.

– Mary vrea să vadă grădina, zâmbi el și-i arătă spre fereastra lângă care se găsea fetița.

– Există și o grădină?

Cumva, vestea o făcu și ei poftă să zâmbească.

– Vara da. Acum nu e decât pământul golit.

– O, putem s-o vedem?

Drept răspuns, Michael traversă încăperea și deschise una dintre ușile din sticlă. Afară, o terasă pavată separa casa de grădină. În majoritatea răzoarelor demarcate printr-un gard viu scund încă nu răsărise nimic.

– Privește, se aplecă Silence asupra celui mai apropiat răzor.

Cineva plantase irișI, care se răspândiseră ca un covor viu peste tot. Petalele lor mov, delicate, tremurau în vânticelul primăvăratic.

– 'Turaș! spuse Mary, ghemuită lângă Silence și arătând cu degețelul spre un fluture mic, albastru, așezat pe un iris.

Fluturele se sperie de gestul ei și-și luă zborul, plutind în vânt, strălucind albăstrui în soarele după-amiezii târzii. Silence îl urmări fascinată, iar privirea ei o întâlni pe a lui Michael. El îi zâmbi.

– Bine-ai venit acasă, iubire!

Mick își aranjă lavaliera și se privi încruntat în oglinda de pe masa de toaletă. Camerele de la Windward House nu erau nici pe departe atât de somptuoase ca acelea de la palat, dar măcar păstrase un singur lucru la fel: patul era la fel de uriaș. Își aruncă privirea prin cameră. Îi luase ani întregi să aranjeze această ascunzătoare, refugiul lui, locul unde nimeni nu-l cunoștea ca Mickey O'Connor Cuceritorul și în care la început se simțise ca un străin.

De fapt, purta haine diferite, vorbea cu alt accent. Chiar era un alt om aici. Dar cumva, de-a lungul anilor, acest om diferit devenise pur și simplu o altă față a lui. Acum se simțea aproape la fel de bine purtând hainele obișnuite ale lui Michael Rivers, ca și atunci când le purta pe cele extravagante ale lui Mickey O'Connor.

Dacă nu din cauză că-i arătase lui Silence cealaltă identitate a lui era nervos, atunci de ce? În ultima săptămână, cinase în fiecare seară cu Silence. Nu era deci nici un motiv pentru această timiditate pe care o simțea. Înjură și plecă de la oglindă. Nu era nici un motiv, și totuși iată-l stăruind să-și aranjeze o lavalieră de pânză simplă, el care de obicei purta mătăsuri și catifea.

Mick ieși din cameră și o luă spre salon. Bittner anunțase deja cina, iar bucătarul nu suporta ca el să întârzie. Dar nu asta îl făcea să grăbească pasul, ci gândul de a o vedea pe Silence din nou. Mick pufni. O, nu era a bună! Era ca un băiețandru cu tuleiele abia mijite, la prima lui târfă. Doar că, dacă Silence ar fi fost o târfă, ar fi știut mai bine cum să procedeze cu ea. Dar nu, el a trebuit să se îndrăgostească de o doamnă respectabilă! O doamnă cu ochi căprui amețitori și misterioși, pe care voia să-și petreacă întreaga viață explorându-i. Mick se opri în fața salonului, ca să-și recapete suflul. Iar acum o adusese în ascunzătoarea lui, despre care știa numai Harry, dintre toți oamenii lui. Se expunea pericolului, era conștient de asta, și totuși nu regreta. Ea și copilul trebuiau ascunși în timp ce Harry îi conducea treburile în Londra, iar aici era cel mai sigur loc. Cu acest gând în minte, deschise ușa. Silence era deja acolo, stând sfioasă pe locul din dreapta lui. Purta o rochie simplă cu un imprimeu în albastru și alb, pe care i-o trimisese el, căci plecase din casa cumnatului ei doar cu hainele de pe ea. Se simțea mulțumit s-o vadă în hainele pe care el i le dăduse și zâmbi, în timp ce se îndreptă spre ea.

Ea îi întâlni calmă privirea, deși obrajii i se îmbujorară.

– Începusem să mă-ntreb dacă o să mi te alături la masă, domnule Rivers.

– Și să las o doamnă drăguță ca tine singură? îi răspunse el, întrebându-se dacă doar i se păruse că Silence îi rostise numele ostentativ. N-aș fi făcut așa ceva.

– Hm.

– Ce face Mary Darling? El se așeză în capul mesei, privind-o.

– A adormit buștean după ce s-a jucat și a făcut baie. Camera ei e foarte frumoasă.

– Mă bucur că-ți place.

– Se vede că Rose și Annie se pricep și, mai mult, par s-o placă pe Mary și ea pe ele.

– Ar trebui să fii de piatră ca să n-o placi pe Mary a mea, murmură el, făcând-o pe Silence să zâmbească.

– Nu păreai așa îndrăgostit de ea când ai întâlnit-o, rosti ea, zâmbind.

– Are o personalitate puternică, la fel ca mine. Ne-a luat un pic să ajungem să ne cunoaștem.

– Am impresia că accentul irlandez ți s-a evaporat în mod misterios, domnule *Rivers*, spuse ea privindu-l cu suspiciune.

Deci nu i se păruse mai devreme. O avertiză din priviri, în timp ce doamna Bittner tocmai intra, cu un vas aburind.

Femeia nu prididea în jurul mesei, servindu-le pui fript, legume fierte, jeleuri și fructe. O slujnică tânără o ajuta.

– Gata! exclamă doamna Bittner când masa fu pusă. Mai doriți ceva, domnule?

– Nu, mulțumesc, îi răspunse Mick doamnei Bittner, care dădu satisfăcută din cap și apoi plecă, împreună cu fata care o ajutase. Vrei niște pui? o întrebă Mick pe Silence.

– Da, te rog, răspunse ea politicoasă. Ești incognito aici?

Trebuia să-și dea seama că n-avea de gând să renunțe, își spuse Michael, în timp ce o servea cu o aripioară și puțin piept de pui.

– Nu chiar, dar cred că e mai bine să am un loc în care să nu fiu cunoscut drept piratul Mickey O'Connor.

– Deci ești un simplu gentleman englez când te afli la Windward House, continuă ea, așteptând să se servească și el întâi și apoi gustând puiul.

– Mai mult sau mai puțin.

– Și chiar construiești corăbii?

– Da.

– Cum?

– Cum am ajuns să fiu constructor de corăbii, vrei să zici? întrebă el, tăind carnea. Acum câțiva ani, l-am angajat pe Pepper

să-mi administreze banii. El m-a sfătuit că ar fi înțelept să investesc o parte din ei într-o afacere care să n-aibă legătură cu pirateria.

– Dar de ce construcția de nave? Ai fi putut alege orice, nu?

– Presupun că da, răspunse el luând o bucățică de pui și mestecând-o gânditor. Am admirat întotdeauna navele din portul Londrei. Obișnuiam să stau și să le privesc ore întregi în copilărie. Mi s-a părut pur și simplu firesc să investesc în așa ceva. Și s-a ivit ocazia când un constructor a cărui afacere era în familie de trei generații avea nevoie de finanțare. Și-atunci am intrat în afacere.

– Și investiția a mers bine?

– Scot aproape la fel de mult cât din piraterie, ridică el din umeri.

Silence se încruntă puțin, luă o gură de vin, apoi așeză cu grijă paharul pe masă, iar el se încordă, presimțind că avea să-i vorbească din nou despre renunțarea la piraterie. În schimb, ea schimbă complet subiectul:

– În noaptea cu atacul de la palat, mi-ai spus că ai aruncat vitriol pe fața Vicarului din Whitechapel, dar nu mi-ai spus și de ce, continuă ea, ochii de culoarea alunei părând întunecați în lumina lumânării. Poți să-mi spui acum?

El încremeni, căci îl luase prin surprindere. Toată săptămâna aceea lungă așteptase întrebarea, dar ea alesese să deschidă subiectul numai când, în sfârșit, ajunsese acasă. Măcar pentru asta, se gândi el, ar fi trebuit să fie recunoscător.

Bău din vinul vechi franțuzesc, pentru că descoperi că i se uscase gura, dar în acea clipă simți gust de oțet.

– Eram copil... începu el și apoi se opri.

Cum putea să-i spună? Fusese cea mai mizerabilă parte din viața lui, cea mai mizerabilă parte din el. Cum putea să i-o arate?

Ea aștepta tăcută, cu spatele drept, cu ochii limpezi și inocenți, iar el nu era în stare decât s-o privească, cu vorbele oprindu-i-se în gât.

– Michael? șopti ea în cele din urmă. Michael, poți să-mi spui?

Vocea ei fu ca o gură de apă dulce stingându-i setea, potolindu-i durerea.

– Eram copil, spuse din nou, continuând s-o privească pentru că numai așa părea că poate să vorbească despre acel rău îngrozitor. Eu și maică-mea trăiam cu el, cu Charlie Grady – Vicarul din

Whitechapel, deși pe-atunci era numai Charlie Grady. Făcea gin în St. Giles și ne trimitea pe străzi, noaptea.

Silence nu spuse nimic, dar ochii ei păreau plini de tristețe. Îi părea rău pentru el – copilul inocent, demult dispărut.

– Uneori, mama își aducea clienții acasă, dar de cele mai multe ori se vindea pe stradă și nu-mi zicea niciodată nimic despre nopțile acelea. Doar că, din când în când, o mai auzeam plângând... spuse, privindu-și degetele atingând paharul.

Nu suporta să se gândească la perioada aceea. De cele mai multe ori reușea să-și alunge amintirile undeva în adâncurile minții. Încerca să le uite, deși niciodată nu reușise asta cu adevărat. Adevărul era că nici acum n-ar fi vrut să se gândească la ele, dar ea dorise să afle și, pentru ea, avea să scoată la suprafață mizeria.

Bău pentru a-și spăla gustul răului din gură.

– Îmi cânta seara înainte de a ieși, cu o voce dulce și șoptită. Făcea tot ce putea să mă ferească de el, căci avea crize îngrozitoare de furie și atunci mă bătea. Nu prea i-a plăcut niciodată de mine, dădu el din umeri, fiindcă partea aceasta a vieții lui era destul comună în St. Giles. Dar când aveam vreo treisprezece ani, s-a îmbolnăvit. Era iarnă și nu prea se mai găseau cereale. Prețurile crescuseră și nu-și permitea să cumpere, iar fără cereale nu putea face gin. Iar ea... ea era prea bolnavă că să mai iasă pe stradă.

Michael se opri, iar tăcerea se așternu în încăpere. De undeva din bucătărie se auzeau vag râsete. Își ridică privirea spre ea. Nu era un laș și nu voia mila ei.

– Eram frumușel ca o fată și sunt unii cărora le plac lucrurile astea, înțelegi?

Ea se făcuse albă ca varul, dar îl privea în ochi și dădu din cap că înțelegea. Nici Silence a lui nu era o lașă.

– A spus că avea pe cineva pentru mine și că trebuia să fac ce-mi cerea, altfel m-ar fi nenorocit în bătaie.

Mick trase aer în piept, fără să-și dezlipească privirea de ochii aceia căprui.

– Eram un copil nevinovat, nu atinsesem vreo fată până atunci, dar mi-am dat seama ce voia de la mine. Și mi-am dat seama că nu ar fi fost doar de data aia. După ce-aș fi făcut-o, Charlie m-ar fi pus s-o fac iar și iar, până când aș fi ajuns o târfă, disprețuit de toată

lumea. Nu aveam să devin așa ceva. Eram în distileria lui și avea vitriolul într-un vas pentru gin. Știam ce putea face, văzusem cum arsese lemnul. Așa că am luat vasul și am aruncat vitriolul pe fața lui Charlie Grady. Apoi am fugit cât mă țineau picioarele.

Silence scoase un oftat cutremurat și-i spuse:

– N-ai avut de ales. Ceea ce te pusese să faci era revoltător.

– Poate, dădu el din umeri, dar maică-mea nu m-a iertat niciodată pentru asta. N-a mai vorbit niciodată cu mine după asta

– De ce? strigă Silence, iar furia din vocea ei îl unse pe suflet. De ce i-a luat lui partea împotriva ta?

– Pentru că, spuse el cu voce joasă, Charlie Grady e tatăl meu.

Capitolul 14

Acum regatul lui Clever John era în siguranță în fața oricărui atac. Cu o armată invincibilă, oamenii trăiau în pace și prosperitate. Iar când Clever John își găsea zilele puțin monotone, îi făcea plăcere să urce în vârful muntelui și să-și contemple avuțiile. Dar o armată însemna multe guri de hrănit și, într-o bună zi, Clever John se trezi cu vistieriile goale. Cu pași ușori se îndreptă spre grădină și strigă:

– Tamara!...

din *Clever John*

Dușmanul de moarte al lui Michael era propriul tată.

În acea noapte, Silence se așeză în pat, fără să poată dormi și gândindu-se la lucrurile pe care Michael i le povestise la cină. Atunci fusese prea șocată și prea scârbită de ceea ce aflase, de ce le făcuse și cum se purtase tatăl lui cu el și cu mama lui – pe care se vedea în mod clar cât o iubea Michael – încât nu mai putuse să-l întrebe nimic. Terminaseră de mâncat în tăcere. Acum, întinsă în pat, cu privirea fixată la baldachinul scăldat în întuneric, gândurile și întrebările îi năvăleau în minte. Cum putuse o mamă să lase pe cineva, chiar și tatăl fiind, să-i facă asemenea lucruri unui

copil? Și când băiatul se apărase, cum putuse să fie de partea bărbatului căruia nu-i păsase câtuși de puțin de sufletul lui?

Se cutremură în întuneric. Atâtea lucruri din felul de-a fi al lui Michael puteau fi explicate de viața îngrozitoare pe care o avusese. Se întrebase cum putea cineva să devină atât de cinic, atât de nemilos, iar acum avea răspunsul. Monstrul acela care-i era tată omorâse în el orice sentiment de milă și de compasiune. Charlie Grady avea cicatrici pe trup, dar ce erau ele pe lângă cicatricele din sufletul său?

Își dădu seama că erau o grămadă de întrebări pe care ar fi trebuit să i le pună: Cum se descurcase de unul singur la treisprezece ani? Ce se întâmplase cu mama lui după aceea?

Își dădu seama că nu avea cum să adoarmă cu toate gândurile și întrebările care o frământau. Silence privi spre ușa care despărțea camerele lor și văzu o dâră de lumină pe sub ea.

Dintr-un impuls, se ridică și merse în vârful picioarelor spre ușă. O deschise cât putu de încet. Poate că adormise deja...

Michael stătea cu pieptul dezgolit în patul imens din lemn de culoarea mierii. Avea niște hârtii împrăștiate pe pătură și un sfeșnic lângă pat. Își ridică privirea când ea intră și, pentru o clipă, o privi înmărmurit. Apoi lăsă deoparte hârtia din mână.

– Silence.

– Vreau să te întreb două lucruri, spuse ea tulburată, strângându-și cămașa de noapte cu o mână.

– Ce? o întrebă el pe un ton grav, încuviințând.

Nu o poftise înăuntru, dar ea intră oricum și se așeză pe un scaun lângă pat.

– Ce s-a întâmplat cu tine după ce ai fugit de tatăl tău?

– Am făcut ceea face orice băiat care se trezește singur în Londra, spuse el începând să-și strângă hârtiile. Am muncit.

Ea aștepta. Michael își puse hârtiile în ordine pe masa de lângă pat și apoi o privi.

– Am fugit din St. Giles. Aflasem că Charlie supraviețuise vitriolului și că eram în pericol. Așa că am cerșit o vreme și am furat, dar era greu pentru mine de unul singur. Există găști de hoți de buzunare și de tâlhari care nu acceptă să le încalci teritoriul, ca să nu mai zic de pericolul de a fi prins. După un timp, m-am orientat

spre râu și m-am angajat pe timpul zilei la un barcagiu, ajutându-l să încarce și să descarce marfa. Noaptea, eu și barcagiul furam ce puteam de pe vase.

Povestea pur și simplu, fără emoție, despre viața periculoasă pe care o dusese. Așa cum era acum, în deplinătatea forțelor, un om conștient de propria putere și de puterea pe care o avea asupra altora, părea că nimeni și nimic nu-l putea atinge.

Dar nu fusese așa pe vremea aceea. Atunci nu era decât un băiețel de treisprezece ani. Silence știa cum erau băieții la vârsta aceea, căci își petrecuse ultimul an având grijă de unii dintre ei. Erau încăpățânați și nesăbuiți, dar în același timp atât de drăguți și de vulnerabili. Aveau obrajii delicați și li se citeau scuzele în ochi chiar și atunci când luptau în gura mare să-și afirme independența.

La acea vârstă, pieptul acum lat al lui Michael probabil că fusese îngust și slăbuț, mâinile – lungi și firave, iar ochii lui la fel de întunecați dominaseră cu siguranță o față mai subțire și mai copilăroasă. Aproape că putea vedea cu ochii minții umbra aceea de băiat, pierdut și singur, hotărât să-și croiască drumul prin propriile puteri, pentru că nu era nimeni alături de el să-l sprijine. I se rupea sufletul imaginându-și-l.

– Unde locuiai?

– Pe râu, dădu el din umeri. Noaptea dormeam oriunde găseam un locșor să-mi așez capul. Sunt aziluri unde poți închiria un pat pentru o noapte sau pentru câteva ore, dar pot fi și ele periculoase pentru un băiat mic. Adesea dormeam în barcă dacă vremea era bună.

Silence îl privi. Stătea ca un rege în patul acela imens. Pielea lui măslinie satinată strălucea în lumina lumânării. Pătura îl acoperea neglijent până la brâu și, pentru prima dată, Silence se întrebă dacă purta ceva pe dedesubt. Își îndepărtă privirea imediat.

– Și apoi?

– Apoi, într-o noapte, eu și stăpânul meu am fost atacați de o bandă mai mare de pirați. Ne-au bătut și ne-au luat captura din noaptea aceea. Mi-am dat seama atunci, în timp ce stăteam ghemuit într-un colț, lingându-mi rănile, că n-aveam cum să mai supraviețuiesc mult așa.

– Ce vrei să spui?

Michael întinse palmele, cântărind posibilitățile de atunci.

– Puteam să fiu ori lup, ori iepure. Doar astea erau opțiunile. Am ales să fiu lup. În noaptea următoare m-am dus la cei care ne atacaseră și le-am cerut să mă primească în gașca lor. M-au bătut iar doar ca să-mi arate că eram cel mai slab, dar am început să prad cu ei, continuă el să povestească, privind-o în ochi și încleștându-și pumnii. Iar când m-am înzdrăvenit, când nu mai eram cel mai slab dintre ei și învățasem să mânuiesc cuțitul, l-am provocat pe șeful găștii și l-am bătut atât de rău că n-a mai fost om de-atunci. Aveam cinșpe ani și devenisem șeful găștii.

Își lăsă pumnii jos și-i privi, apoi continuă:

– După încă vreo doi ani ajunsesem cel mai temut pirat de pe Tamisa. Mi-am mutat oamenii în St. Giles și l-am întâlnit din nou pe Charlie. Își revenise, dar nu mai era nici pe departe cine fusese. L-aș fi putut ucide atunci, dar n-am făcut-o.

– De ce? murmură Silence.

Michael își ridică privirea spre ea, dar Silence știu că nu pe ea o vedea. Ochii lui întunecați păreau să vadă un spectru.

– *Ea*... ea m-a implorat. Nu o mai văzusem de șapte ani, iar ea a căzut în genunchi cerșind pentru viața lui ticăloasă.

Silence trase aer în piept. Oare cum se simțise s-o vadă la picioarele lui, implorând pentru viața celui care le făcuse existența un calvar, ei și lui Michael?

– L-am lăsat în pace, prostul de mine, pentru ea. S-a instalat în Whitechapel, unde a uneltit și și-a urzit planul, sporindu-și puterea până a devenit Vicarul din Whitechapel, povesti Michael mai departe, scuturând din cap dezgustat. Ar fi trebuit să-l strivesc ca pe un gândac.

– Mama ta nu te-ar fi iertat niciodată, spuse Silence cuprinsă de duioșie.

– Oricum nu m-a iertat, răspunse, ridicând privirea. N-am mai văzut-o niciodată de-atunci, cât a trăit.

– Ai încercat s-o vezi? îl întrebă ea cu blândețe.

– Nu o dată, pufni el cu amărăciune. Nu m-a lăsat s-o văd și știam că aș fi necăjit-o dacă aș fi întâlnit-o în secret. L-a iubit pe nenorocit până la sfârșit.

„L-a iubit pe Charlie mai mult decât pe propriul fiu." Michael n-o spuse cu voce tare, dar Silence știa că asta gândea.

Silence își coborî privirea și-și descoperi pumnii strângând neajutorați cămașa de noapte. Își descleștă încet mâinile și netezi materialul.

– Când a murit?

– Acum patru săptămâni.

– Atât de curând? tresări ea.

– De-aia a trebuit să vă aduc pe Mary și pe tine la palat, spuse el. Acum că mama nu mai este, nimic nu-l mai poate reține să mă facă să plătesc. Știam că va încerca să-și ia prețul de sânge de la cineva apropiat mie, mai ales o femeie. Întotdeauna i-a plăcut să rănească femeile.

– Ea l-a făcut să nu te atace până acum?

El își feri privirea și încuviință mut.

– Înseamnă că mama ta a ținut la tine! nu-și putu ea reține vorbele entuziaste, iar el se încruntă. Sunt sigură, șopti Silence. Chiar dacă nu v-ați mai văzut, tot te-a iubit într-atât încât să-l oprească pe tatăl tău să-ți facă rău din nou, îi spuse ea, dar îl văzu pe Michael clătinând din cap, plin de neîncredere.

Era greu ca, după ce o viață întreagă văzuse numai o parte din adevăr, să accepte acum și cealaltă parte. Vocea lui profundă îi întrerupse gândul:

– Ai spus că ai două întrebări.

Silence îl surprinse privind-o intens, cu ochi scăpărători, și simți cum i se încing obrajii. Oare el știa la ce se gândea?

– Da, spuse ea împreunându-și mâinile în poală și încercând să pară calmă, pentru că răspunsul lui era atât de important încât ar fi putut schimba totul. De ce mi-ai povestit toate astea?

El clipi surprins, pentru că nu se așteptase la acea întrebare. Gura lui cărnoasă și senzuală păru să schițeze un zâmbet abia perceptibil.

– O, iubire, cred că știi destul de bine răspunsul.

Oare voia să spună ceea ce credea ea că spune? Că voia să-i dezvăluie totul? Că voia s-o lase să intre în viața lui? Gândul acesta – că amândoi voiau același lucru unul de la celălalt – o lăsă fără suflare.

Michael se dădu jos din pat, iar ea își primi răspunsul la întrebarea pe care și-o pusese mai devreme, când intrase în camera lui: nu, nu purta nimic pe dedesubt, era gol-pușcă. Era înalt și bine făcut – bărbat din cap până-n picioare. Iar membrul lui trezit la viață și mândru nu-l făcea de rușine.

– Acum am eu o întrebare pentru tine, spuse el rar, cu voce joasă și incitant de periculoasă. O să fii a mea în noaptea asta, Silence Hollingbrook?

Silence îl înfruntă, refuzând să dea înapoi în timp ce Michael se apropia de ea ca de o pradă, mare, gol și dezarmant de masculin.

– Da.

– Da? își ridică el capul, de parcă n-ar fi fost sigur că auzise bine.

Ea înghiți în sec. Michael era la un pas de ea acum și putea să-i simtă ardoarea. Și în același timp își simțea trezindu-se propria dorință.

– Da, voi fi.

Dintr-o mișcare, fu lângă ea, copleșitor în goliciunea lui.

– Ești sigură, Silence a mea? Pentru că n-o să mă opresc dacă o să-ți descoperi vreun scrupul puritan. Acum încă mai poți ieși pe ușa aia, dar doar acum.

Ea se apropie și făcu ceea ce dorise să facă de săptămâni întregi – își trecu palma peste pieptul lui gol. Pielea lui era fină și atât de fierbinte, încât parcă ar fi însemnat-o cu fierul roșu. Avea să poarte semnul cărnii lui pentru totdeauna.

– S-ar putea să am scrupule, dar nu puritane, te asigur. Vreau să fiu a ta.

Michael scoase un sunet ca un mârâit de fiară în timp ce se aruncă iute și decisiv. Silence se trezi brusc ridicată de brațele lui puternice și purtată spre pat. O întinse pe salteaua moale și-și puse un genunchi lângă ea. Apoi rămase nemișcat ca într-o pândă, cu mușchii încordați și gata să atace. Se abținea cu greu.

– Te-am speriat?

Ea clătină încet din cap, cu inima încremenită de privirea lui pătimașă.

– Simt fiori, dar nu de spaimă.

Michael închise ochii, și ea observă că trupul lui uriaș tremura. El își încleștă pumnii în pătură.

– Să-mi spui dacă te sperie ceva din ce fac. Nu vreau să te rănesc, nu...

Silence îi acoperi gura cu degetele, iar el încremeni. Ochii lui negri deveniră tăioşi, sălbatici şi periculoşi. Dar nu şi pentru ea. Niciodată pentru ea. N-avea idee cum, dar cumva ştia acum că Michael O'Connor nu ar răni-o fizic. Era posibil s-o rănească emoţional, dar nici asta n-ar fi fost înadins. Nu poţi învinovăţi fiara pentru instinctele cu care s-a născut.

Gândul acesta o întristă puţin, aşa că-l alungă şi reveni la bărbatul pe care-l redusese la tăcere. Buzele lui erau moi. Ea îşi trecu mâna uşor peste şi ele se întredeschiseră, limba lui lingându-i vârfurile degetelor. Zâmbi şi-i mângâie conturul maxilarului puternic şi aspru de la barba de-o zi. El stătea nemişcat, privind-o încordat. Îşi lăsă mâna pe gâtul lui în jos, simţindu-i tendoanele şi ajunse la locul ei preferat – pieptul. Îşi opri mâna acolo şi apăsă. Erau numai muşchi tari şi puternici. Curioasă, se lăsă mai mult pe spate, ajungând aproape sub el, ca să-l poată atinge cu ambele mâini. De ce stătea atât de nemişcat şi-o lăsa pur şi simplu să exploreze, nu ştia, dar se bucura din plin. Fusese întotdeauna indecent de interesată de ce se afla sub hainele unui bărbat. William fusese un bărbat timid, aşa că nu-şi putuse satisface această curiozitate.

Însă aici, acum, Michael părea dispus să o lase să exploreze cât poftea şi era hotărâtă să descopere, în sfârşit, tot ce se putea la acest bărbat – minte şi trup împreună.

Urcă încet cu mâinile spre umeri, conturând muşchii arcuiţi care duceau spre gât. Femeile nu aveau astfel de muşchi, şi îi găsea fascinaţi. Îi mângâie în continuare braţele – şi râse de încântare când el şi le încordă sub palmele ei şi simţi muşchii zvâcnind. Michael nu-şi schimbă expresia, dar cumva ochii lui râdeau – părea un prădător îngăduitor.

Ea-l privi pe sub gene în timp ce-i atinse încheieturile. Cât de departe o va lăsa să exploreze? Continuă, trecând cu degetele peste coaste. Un vârtej de păr îi înconjura buricul, iar ea-l urmări cu degetele, uimită că bărbaţii au păr în alte locuri decât femeile. Îi aruncă o privire şi văzu că ochii lui deveniseră aproape sălbatici acum, pe jumătate închişi. Privirea lui o făcu să respire tot mai repede.

Îşi coborî repede ochii, continuându-şi cercetările. Sub buric, părul se îngusta într-o linie care ducea la cârlionţii negri din jurul mădularului. Urmă acea linie cu degetele şi simţi cum gura i se usca, uimită de propria îndrăzneală. Părul fin se înfăşura în jurul degetelor ei ca şi cum ar fi atras-o într-acolo. Mădularul deveni şi mai tare aproape de mâinile ei, dar nu-l atinse încă. Îşi plimbă degetele de-a lungul coapselor, întorcându-se mereu spre bărbăţia lui, prelungind aşteptarea. Respiraţia lui deveni sacadată, iar ei i se păru că aude un mârâit slab.

Abia atunci îşi împreună mâinile şi-şi apucă premiul meritat. Zâmbi căci premiul ei era mădularul lui Michael O'Connor. O, trecuse atât de mult şi i se părea minunat să ţină în mână membrul unui bărbat. Era fin ca o mănuşă din piele căprioară, dar dacă îl strângea puţin se întărea uluitor de mult. Degetele ei nu-l înfăşuraseră complet şi ceva profund feminin în interiorul ei se înfioră. Această parte a trupului lui va fi în interiorul ei curând, mare şi străin şi viril.

Trase aer în piept şi mângâie delicat capul mădularului – fin, mare şi umflat. Chiar în capăt descoperi o picătură de lichid pe care o culese cu vârful degetului, aducând-o spre gură şi vrând, curioasă, să afle ce gust avea un bărbat.

Michael slobozi o înjurătură, prinzându-i mâna, şi ajunse deasupra ei.

Silence îl privi uimită, întrebându-se ce lucru interzis în dormitor comisese. Privirea ei îl făcu să geamă.

– O să te las să te joci cât oi pofti... *apoi*. Acum am nevoie, spuse şi-i trase cămaşa de noapte până în talie, depărtându-i coapsele şi aşezându-se între ele, să fiu înlăuntrul tău.

Se înroşise şi gura lui era ameninţătoare. Îi putea simţi membrul încordat zvâcnind în coapsa ei. O atinse şi o desfăcu. Pupilele ei se micşorară sub privirea lui şi îl simţi atingând-o acolo unde nu se mai aflaseră vreodată degetele vreunui bărbat. Simţea cum i se încinseseră obrajii şi voia să-şi ferească privirea, căci ştia că era deja stânjenitor şi naiv de umedă. Asta făceau oare amanţii în pat? Cu siguranţă ea nu făcuse aşa ceva cu soţul ei. Oare celelalte femei pe care le avusese primeau aceste atingeri ca pe ceva obişnuit, poate cu un zâmbet atotcunoscător?

Gândul la celelalte femei o făcu să tremure, iar el înțelese greșit.

– Te-am rănit? o întrebă cu o voce ca din altă lume.

Își îndepărtă mâna și se întoarse cu tot cu ea, așa încât Silence se trezi brusc deasupra lui, cu fața la câțiva centimetri de a lui. Michael se încruntă:

– Să-mi spui dacă-s prea dur, dacă-ți fac rău. La dracu', nu vreau să te doară, iubire!

– Șșșșșt! Își apăsă palma peste gura lui pentru a opri vocea tulburată. Nu mi-ai făcut nici un rău.

– Atunci de ce te-ai încruntat?

– Eu nu... Își lăsă privirea în jos.

Oare chiar avea discuția aceea? Ea? Oare chiar era ea cu cămașa ridicată, udă peste coapsa lui păroasă, cu mădularul lui stârnit apăsându-i pe abdomen? Era un vis absurd!

– Nu sunt obișnuită să fac dragoste așa, spuse dintr-o suflare, înainte să apuce să se gândească.

El rămase tăcut pentru o clipă, apoi ea îi simți mâna pe bărbie în timp ce-i înclina capul pentru a o putea privi. Gura lui avea încă o expresie nemiloasă, fața lui căpătase o expresie și mai dură, dacă mai era posibil așa ceva, dar cuvintele lui fură calme, ba chiar blânde.

– Iartă-mă c-am fost un bădăran. Ca să fiu sincer, nici eu nu-s obișnuit cu așa ceva.

– Dar... ridică ea din sprâncene, uimită.

Doar avusese atâtea iubite.

– Taci! Îi acoperi gura cu mâna uriașă. Dă-mi voie...

Îi cuprinse posteriorul cu o mână și-i așeză picioarele sus, de-o parte și de alta a șoldurilor lui, desfăcându-le. În acea poziție, membrul lui se lipea intim de pliurile ei.

– O! exclamă ea înăbușit sub palma lui și cum gura ei tot era deschisă, îl gustă cu vârful limbii.

– La dracu'! șuieră el.

Nu era sigură, dar i se păru că fusese un compliment.

El își luă palma de pe gura ei și-i apucă șoldurile cu ambele mâini, arcuindu-se sub ea. În mișcare, mădularul lui îi mângâie ușor mugurele intim. Senzația fu minunată și, nemaiputându-se controla, eliberă un geamăt de dorință. El zâmbi, deși fața-i rămase încordată:

– Asta-i, iubire, folosește-mă să-ți faci plăcere!

Ea roși. Cu siguranță nu zisese să...?

Dar el se mișcă din nou, iar ea-și pierdu capul. O înnebunea, devenise sălbatică. O ajută să se susțină și-i puse mâinile pe pieptul lui, iar ea se dezlănțui, mișcându-se peste el într-o senzuală pierdere de sine. Mădularul lui mare îi masa mugurele umed, iar mișcările lui erau conștiente, cunoscătoare, ducând-o spre apogeu. Cu siguranță așa ceva nu putea fi cuviincios. Trebuia să fie un fel de păcat să simți atâta plăcere. Dar în acele momente pur și simplu nu-i mai păsa. Își mușcă buza și se prăbuși peste el, cu mâinile lui fierbinți peste fesele ei, și...

Și brusc ajunsese acolo. Trecuse linia, zburând cu o viteză amețitoare. Icni, trupul cutremurându-i-se. Urmară o convulsie, două, trei – una după alta, într-o plăcere incredibilă.

Deschise ochii, amețită, și-l descoperi urmărind-o cu cea mai virilă și satisfăcută privire din câte văzuse vreodată. Dar buzele-i erau strânse, iar ea își dădu seama că membrul lui umflat era încă extrem de tare și lipit de pliurile sale.

Broboane de sudoare se adunaseră deasupra buzei lui superioare.

– E rândul meu! spuse și o ridică, rostind pe un ton gutural: Pune-mă înăuntru.

Ochii ei se deschiseră larg, și întinse mâna între ei, simțindu-l fierbinte și umed de la ea. Și foarte mare. Îl privi și știu că va trebui măcar să încerce. Îl mișcă, împingând numai capul înăuntru. Icniră amândoi. Găsi locul potrivit și-l ghidă. Michael gemu, tare și masculin, cu ochii îngustați ca ai unei feline. Ea își arcui șoldurile și-l simți pătrunzând-o. Nu era nici o durere, însă simți o întindere când el intră.

– Michael! gâfâi ea.

– Dumnezeule! exclamă el cu capul arcuit spre spate și gâtul cu venele umflate.

Ea se trase mai jos, rotindu-și un pic șoldurile. El avea ochii închiși, gura deschisă și nările dilatate. Silence se retrase puțin, iar el tresări, cuprinzându-i fesele. Reveni imediat, simțind penetrarea mai adâncă. Michael arăta de parcă ar fi fost în suferință, iar ea simți o putere nebănuită știind că numai ea putea să-i ușureze suferința. Se aplecă și-i sărută delicat bărbia, împingând

şi lăsându-l să intre şi mai mult. El şopti ceva, iar ea se ridică, primindu-l cu totul înăuntrul ei. Era plină de el. Michael era nemişcat, gâfâind şi gemând, cu mâinile pe posteriorul ei.

Silence se ridică încet, cu atenţie, în genunchi, iar mădularul lui alunecă afară. Se aplecă şi-l primi înapoi înăuntrul ei. Michael înghiţi şi gâtul i se încordă. Era un bărbat atât de frumos! Şi era tot numai al ei!

Poate că nu făcea ea ceva bine, poate că-l durea cu adevărat... Silence se aplecă şi-l sărută uşor, aproape cast, pe buze.

Michael parcă atâta aşteptase şi se dezlănţui. Limba lui se împlântă în gura ei, şoldurile i se arcuiră, iar mâinile lui o traseră spre el în timp ce membrul lui o invada din nou şi din nou. Pasiunea lui era atât de intensă, de copleşitoare, dar Silence rezistă, hotărâtă să-i provoace tot atâta plăcere pe cât îi oferise el.

Brusc, el se retrase din acel sărut, scrâşnind din dinţi, cu capul pe spate şi urlă. În acelaşi timp, ea simţi cum sămânţa lui o inundă năvalnic.

Silence privi uimită. Nu mai trăise niciodată acest moment. Michael părea posedat de un demon, sau poate de un înger – o creatură din altă lume, aducând cu sine agonia şi extazul, poate unul şi acelaşi lucru.

Presără o ploaie de sărutări pe faţa lui umedă, bucurându-se de intimitatea momentului.

În cele din urmă, mâna lui se ridică şi-o mângâie pe spate cu atingere de fluture. Atingerea lui era atât de tandră, aproape iubitoare, încât lacrimile o podidiră.

Michael o privi. Ea clipi. Era încă deasupra lui, încă plină de el, deşi îl simţea retrăgându-se dinăuntrul ei. Oare ce făceau amanţii acum?

– Vino aici, mormăi el întinzând-o peste el.

– Ar trebui... să merg în patul meu, protestă ea slab. Sunt prea grea.

– Nu, atâta spuse el, punându-şi un braţ peste posteriorul ei, iar pe celălalt pe propria frunte.

Silence îşi aşeză capul pe pieptul lui, simţindu-se uimitor de confortabil să stea aşa deasupra lui. Era cald şi îi putea asculta bătăile inimii, puternice şi regulate. Pentru o vreme, îi ascultă respiraţia devenind tot mai profundă şi bătăile inimii potolindu-se.

Îi plăcuse întotdeauna să împartă dormitorul cu William, dar ce făceau ei în pat nu-i produsese niciodată acea plăcere pe care Michael i-o oferise. Să facă dragoste cu el fusese minunat şi sălbatic, şi foarte senzual. Fusese tot ce visase, şi mai mult.

De aceea păru cu totul ciudat când începu să plângă, o jumătate de oră mai târziu.

*

Ochii ei căprui se înecau în lacrimi, curgând în valuri peste mâinile şi faţa lui, înecându-l într-o tristeţe sărată. Mama suspina în timp ce Charlie stătea lângă ea, ocărând-o, plesnind-o cu cuvintele şi cu pumnii, iar Mick era prea mic şi prea slab să-l oprească.

Apoi Charlie dispăru şi ea-şi ridică privirea. Mick văzu că era Silence cea care plângea, iar el nu putea face nimic s-o consoleze, să-i aline durerea teribilă fără margini. Căci el fusese aducătorul de rău şi de moarte – izvorul lacrimilor ei. Înşfăcase cu mâini lacome şi zdrobise chiar lucrul pe care credea c-avea să-l păstreze.

Dar asta ar fi vrut, doar s-o păstreze. Era a lui, suspinând sau nu, zguduită de durere sau nu. Şi dacă nu putea s-o aline, poate că lacrimile ei fierbinţi aveau să spele veninul din sufletul său...

*

Mick se trezi din coşmar asudat şi, pentru un moment, crezu că încă visa. Silence plângea. Plângea după ce făcuse dragoste cu ea. Dacă ar fi avut o inimă, s-ar fi chircit de durere, dar cum îi lipsea un asemenea organ, se întinse după ea. Silence era în patul lui, în sfârşit, iar el nu regreta nici o secundă. Dacă era incapabil de dragoste sau de alinare, atunci fie. Dar putea măcar s-o ţină în braţe şi să-i simtă lacrimile pe faţă. Să-i împărtăşească durerea.

– Ce s-a-ntâmplat, draga mea? întrebă el cu vocea răguşită de somn, sau poate de o nouă emoţie.

Ea încremeni când o atinse şi se aplecă peste umărul ei, dar Michael era nemilos. Era pirat la urma urmei şi ce lua păstra, iar ea era a lui acum – chiar dacă ea ştia sau nu încă asta. O trase în braţele lui.

– Dulcea mea Silence, spune-mi.

Trupul ei se relaxă dintr-odată, ca și când ar fi acceptat înfrângerea.

– Am mințit. În tot timpul ăsta, am mințit!

Mick habar n-avea despre ce vorbea, dar încercă s-o liniștească, sărutând-o pe gât.

– Ce vrei să spui?

Când ea clătină din nou din cap și nu răspunse, el îi întoarse încet fața spre el ca să o poată vedea. Imaginea îi dădu un junghi în inimă. Era exact ca în vis: ochii ei căprui sclipeau, încărcați de lacrimi de cristal, iar obrajii îi erau uzi și înroșiți.

– Scumpa mea.

Ea suspină și spuse:

– Am zis că eu și William ne iubeam cu adevărat, iar căsnicia noastră era perfectă. Dar, Michael, nu *era*.

El oftă și-și lipi obrazul de al ei. Normal că nu fusese o căsnicie perfectă. Din ce-și dăduse seama, soțul ei fusese un nătărău. Dar era, totuși, un nătărău *mort*. Știa foarte bine că doliul n-are nimic de-a face cu ceea ce a fost persoana când era în viață.

– Cred că doar... doar mi-am dorit să fi fost căsnicia perfectă, șopti ea, iar el îi simți tremurul vocii. Era plecat atât de mult timp, iar eu îl așteptam mereu... Nu am fost un cuplu zi de zi, ca într-o căsnicie adevărată. Și când a intervenit o greutate, oftă ea, n-am știut ce să facem, cum să vorbim unul cu celălalt.

– Îmi pare rău, murmură el cu buzele lipite de părul ei.

– Și să fac asta... scânci ea, ce-am făcut noi... cred că m-a făcut să-mi dau seama că între mine și William se terminase totul. Căsnicia noastră, viața noastră. Nici măcar pe mine însămi nu mă mai pot minți că a fost perfect.

O mângâie pe spate, așteptând. Ea își ridică privirea cu ochii ei superbi încă strălucind.

– Probabil că mă crezi o proastă.

El îi zâmbi cu tandrețe, pentru că ceva în pieptul lui se înfiorase.

– Nu, iubire, cred că ai un suflet gingaș, și asta n-are cum să nu-mi placă.

Ea zâmbi cu buze tremurânde. Michael își trecu degetele prin părul ei castaniu mătăsos.

– Și-mi pare rău că amintirile te-au întristat, dar mă tem că nu-mi pare rău pentru ce-am făcut noi.

– O, clipi ea, dar nu-mi pare rău.

– Mă bucur, murmură el, sărutând-o pe colțul gurii.

Ea suspină, apoi își deschise timidă gura, iar el profită imediat. O sărută adânc, explorând-o fierbinte, gustându-i urmele tristeții.

Lui Michael nu-i plăcea de obicei să se gândească la amintirile altora, dar găsi o modalitate să le alunge pe ale ei. Întorcând-o, Mick o trase aproape până când posteriorul ei voluptuos se lipi de coapsele lui. Mădularul lui era deja stârnit. O cuprinse de umeri și prinse în palmă un sân delicios.

Nu avusese timp să-i aprecieze pe îndelete sânii mai devreme – pofta lui fusese aproape de nestăpânit de-ndată ce ea îl acceptase. La lumina zilei o va dezbrăca și va examina noua lui pradă, dar aici, în întuneric, pur și simplu o va simți. Îi cântări moliciunea. Sânul ei plin era făcut pentru mâna lui. Sfârcul era tare și nerăbdător. Îl mângâie și apoi îl ciupi ușor prin țesătura cămășii, simțind trupul lipit de al lui tremurând. Se jucă pe îndelete, leneș, cu sfârcurile ei câteva minute, apoi mâna lui coborî. Cămașa era ridicată sus peste șolduri, ceea ce lui îi convenea de minune. Își lăsă palma peste pliurile ei. Era a lui acum, o grădină de încântare numai pentru el. Respirația i se înteți când își el își afundă degetele în mierea dinlăuntrul ei. Plânsese și acolo, iar descoperirea aceasta îl bucura. Măcar atât putea face pentru ea. Descoperi mugurele fraged din vârf și își mișcă ușor degetul în jurul lui, fără să-l atingă pe de-a-ntregul, mai mult anticipând. De jur împrejur, degetul lui mângâie, până când ea oftă fremătând și-i gemu numele – Michael – singura care-i spunea așa.

Dar îi dăduse voie, căci era o pradă bună această femeie cu suflet delicat. Și fiindcă era femeia lui, ei bine, într-un fel trebuia să fie și el bărbatul ei.

– Taci, iubire, îi șopti, lingându-i gâtul și savurând ispitit gustul sărat și intim feminin.

Plină de dorință, ea își lovi șoldurile de ale lui, iar el gemu profund. O atinse în sfârșit unde dorea. Apăsă ferm, frecând

și înconjurând, până când ea gemu ascuțit. Sunetul acela fu ca un balsam pentru sufletul lui pustiit.

Silence se smuci, dar el îi prinse șoldurile și o imobiliză în cel mai primitiv mod posibil. Îi ridică piciorul, aducându-l peste propriul șold și pătrunse în umezeala ei caldă și primitoare.

Apoi se întoarse la joacă. O mușcă de umăr în timp ce-i mângâie mugurele, iar el rămase nemișcat, adânc înăuntrul ei. Avea ce voia: pe ea legată de el, incapabilă să se miște. Își strecură degetele printre pliurile ei delicioase, până atinse locul în care trupurile lor se împreunau. Mădularul îi era îngropat în trupul ei, în timp ce mâna lui îi mângâia carnea delicată. Ea gemu adânc, iar el linse locul unde mușcase umărul, apoi îi prinse lobul urechii. Silence încercă să se frece de el, dar era puternic și o ținu cu ușurință. Apoi iar se jucă cu degetele, mângâind ușor. Era umflată acum, și mâna lui umedă știa că era pregătită. O simți pulsând în jurul mădularului său, iar senzația era o tortură rafinată. O prețuia, îi prețuia lacrimile, prețuia altruismul ei. Inima ei ar putea fi chiar suficient de mare încât să umple spațiul acela pustiu din propriul lui piept.

– Michael, șopti – o sirenă care cânta fără s-o știe.

– Da, iubire?

– Michael, te rog!

– Uită-te la mine iubire.

Ea făcu întocmai, și el îi devoră gura, lingând lacrimi sărate de pe buzele ei, adâncindu-și limba în adâncurile ei. Un pirat care-și cerea prada.

Ea se arcui, iar el nu se mai putu reține. O pătrunse adânc, și în același timp continuă s-o mângâie. Porni atacul în valea ei strâmtă, jefuind tot ce era mai dulce acolo. Ea își deschise larg buzele într-un strigăt mut, iar el se eliberă puternic și năvalnic în timp ce-i săruta gura deschisă. Apoi se îndepărtă și-și strigă triumful. Era a lui, acum și pe vecie, până la capătul timpului, până când mările se vor usca și omul nu va mai cutreiera pământul, amin! A lui și numai a lui.

Ea se prăbuși peste el, parfumul dulce al pasiunii lor răspândindu-se în aerul nopții.

– Dormi, murmură el și o lipi de el, fără să iasă dinlăuntrul ei.

O prinsese și nu avea nici o intenție să-i mai dea vreodată drumul.

Capitolul 15

Pasărea-curcubeu coborî încet din văzduh și se roti veselă deasupra capului lui Clever John înainte de a se așeza și a se preface în Tamara. Își dădu pe spate capul-curcubeu și râse veselă.

– Clever John, ai încărunțit și spatele tău puternic a început să se aplece! Au trecut atâția ani, prietene?

Dar Clever John privea spre castel, îngrijorat.

– Îmi doresc un cufăr plin cu aur și giuvaere care să rămână mereu plin.

Tamara zâmbi puțin tristă și-și ridică brațele spre cer:

– Cum dorești!...

din *Clever John*

Silence se trezi simțind trupul unui bărbat în jurul ei. Era o senzație atât de voluptuoasă, că oftă de plăcere. Umerii lui largi îi adăposteau pe ai ei, încălzind-o din cap până-n picioare. Tălpile ei erau peste gambele lui. Își îndoi degetele și simți părul de pe picioarele lui.

Abia atunci, prin acea mică mișcare, își dădu seama că el era încă în ea. Silence înmărmuri, făcând ochii mari. Dormise legată de Michael. Chiar și acum îi putea simți mădularul zvâcnind în adâncul ei. Senzația era incredibil de decadentă. Incredibil de minunată.

Într-o singură noapte, împărtășise mai multe cu Michael decât o făcuse vreodată cu William. Mai mult decât faptul că Michael era un amant dedicat și *minuțios,* ascultase suspinul ei fără jena tipic masculină. O mângâiase și a alinase. Gândul acesta îi dădu speranță. Dacă putuse să-i asculte lacrimile și dezamăgirea, atunci cu siguranță, dacă s-ar certa sau a avea păreri diferite, ar vorbi cu ea despre asta, nu i-ar întoarce spatele, cum făcuse William. Și dacă Michael putea vorbi cu ea...

Ei bine, puteau avea un viitor împreună. Presupunând, desigur, că el ar vrea un viitor împreună cu ea. Silence se încruntă.

Nu vorbise despre căsătorie, nici măcar despre statutul ei de amantă. Oare avea vreun plan cu ea, sau...

Michael respirase zgomotos până atunci, iar ea își dădu dintr-odată seama că nu se mai auzea atât de tare. Stătu nemișcată și precaută. Oare ce crezuse despre lacrimile ei de azi-noapte? Cu siguranță nu era obișnuit cu astfel de sensibilități. Abundența ei de emoții era stângace, știa, dar nu prea avea ce face în privința asta. Trăise atâta vreme cu fantasma unei iubiri perfecte alături de William, încât îi fusese greu s-o îndepărteze.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– De ce? întrebă el, cu vocea somnoroasă.

– Pentru c-am plâns. Știu că trebuie să te fi enervat, doar că....

– Nu m-am enervat, îi șopti el lipit de gâtul ei. Să nu îți ceri niciodată iertare pentru ce facem noi doi aici.

Mormăi și se foi, ieșind din ea. Silence fu dezamăgită numai pentru o clipă, fiindcă el o întoarse pe spate și veni deasupra ei, puternic și viril. Îi depărtă cu nonșalanță picioarele cu genunchii și se avântă din nou în ea, fierbinte și tare.

Gemu la asaltul rapid, urmă o senzație minunată, iar apoi fața lui era lângă a ei și obrajii ei în palmele lui.

– Ceea ce vreau, spuse el încet, ești tu. Nimic altceva.

Ea deschise buzele să întrebe ce voia să spună, dar gura lui i le acoperi și toate gândurile i se evaporară din minte.

O sărută lung, apoi se ridică și o pătrunse adânc. Poziția era una veche, cunoscută, și totuși nu și cu Michael. Cumva, cu el se simțea mult mai vulnerabilă, mult mai intimă. El o privea în timp ce intra și ieșea din ea, deținând complet controlul, arogant și dominant.

– Ești a mea acum, îi șopti, cu ochii pe jumătate închiși. Înțelegi, Silence, iubire?

Nu prea înțelegea. Voia să-l roage să-i spună mai mult, să-i explice ce însemna mai exact „a lui", și dacă avea să dureze o săptămână sau era pentru tot restul vieților lor. Voia detalii și explicații, dar el se mișca peste ea și în ea în cel mai minunat mod, iar ea pur și simplu nu putea articula un cuvânt.

Așa că își întinse brațele deasupra capului, bucurându-se de mișcările șoldurilor lui. Sânii îi tresăltau în ritmul mișcărilor, iar privirea lui coborî pofticioasă spre pieptul ei.

– Am vrut să-i văd dintotdeauna, murmură el și, înfigându-și degetele în decolteul cămășii de noapte, o sfâșie de pe ea.

Ea gemu, găsind violența lui nepăsătoare cumva extraordinar de erotică.

– Da, mormăi el.

Își lăsă capul în jos și linse sfârcul fremătând, șoldurile sale încă mișcându-se ritmic.

Ea simți o dorință disperată pentru ceva care nu era neapărat fizic. Felul acesta de a face dragoste era minunat, dar nu era dragoste. Era oare suficient? Dacă nu va găsi niciodată puterea în el să o iubească, avea să fie mulțumită?

Îndepărtă gândul și își afundă degetele în părul lui, care aluneca atât de mătăsos peste umăr. Atingerea ei păru să-l dezlănțuie. Dintr-odată, se împlânta în ea din ce în ce mai repede. Ea vru să-i ridice capul, să-l privească în ochi și să vadă dacă exista ceva dincolo de dorința pură.

Dar propriul extaz o surprinse și o înălță. Își închise ochii, gemând, simțindu-se precum zeița unui ritual păgân care-și primea ofranda. Își desfăcu picioarele larg și acceptă tot ce avu el să-i ofere.

El gemu peste sânii ei, iar corpul lui masiv se opri brusc, cuprins de spasme. Își lăsă mâinile peste umerii lui, și simți zvâcnirile, în timp ce mușchii lui se încordau.

Când își deschise ochii, aerul părea poleit cu speranțe.

Pentru un moment, el se lăsă greu peste ea. Apoi se rostogoli într-o parte și se propti într-un cot. Maxilarele lui Michael erau umbrite de barba abia mijită, iar ochii lui erau încă leneși după dezlănțuirea pasiunii, în timp ce-o priveau cu tandrețe. Să fi fost oare dragoste în ochii lui sau ceva aproape de dragoste? Dar nu avu curajul să-l întrebe.

Michael era atât de seducător, încât o făcu să se gândească la ea însăși. Cu siguranță părul îi era ciufulit după somn, iar fața umflată de la plâns. Își trase pătura peste sâni.

El zâmbi din colțul buzelor:

– De obicei, Bittner îmi pregătește baia dimineața, îmi știe tabieturile. Vrei să pun să ți se aducă și ție o vană în cameră?

– O, da, te rog, spuse ea timidă.

Baia era un lux rar, mai ales dimineața devreme.

Zâmbetul lui abia schițat se transformă într-unul larg, la replica ei entuziasmată. Se aplecă și o sărută, lung și pe-ndelete.

Se auzi o bătaie în ușă. Silence icni, stingherită.

– Servitorii...

– Servitorii știu că nu trebuie să mă deranjeze, clătină el din cap ridicându-se din pat, decât dacă e important.

Se îndreptă spre ușă și o crăpă, fără să se sinchisească să se îmbrace. Silence nu putea vedea cine era la ușă, dar auzi vocea lui Harry:

– Am o vorbă cu tine, Mick.

Și cumva, Silence își dădu seama că idila lor imperfectă se destrămă.

– A fugit azi-noapte, aproape de miezul nopții, spuse Harry, încercând să țină ritmul cu Mick, în timp ce se îndreptau către grajdul din spatele casei. L-am urmărit cum ne-ai ordonat, dar nu aveam nici o idee despre locul unde se îndrepta, până când am ajuns aici în dimineața asta. N-am crezut că ai vrea să apară neanunțat, așa că am pus mâna pe el și am venit după tine.

Mick își simții mușchii încordați, mărind pasul pe măsură ce se apropia de trădător.

– Ai procedat bine.

Ieșiră prin bucătărie, ignorând țipătul scurt de uimire al unei spălătorese, aplecată peste un morman de vase. Afară ziua era cenușie, ca și cum cerul ar fi fost în acord cu ceea ce se întâmplase. Grajdul era în fața unei curți pavate, iar cizmele lor răsunau pe pietrele din pavaj. Înăuntru, unul dintre caii de trăsură necheză în semn de salut. Bran stătea într-o boxă goală, iar Bert îl păzea atent.

Mick își privi fostul locotenent. Bran nu mai putea fi luat drept un copil, în câteva zile barba îi crescuse. La colțurile gurii îi apăruseră riduri, iar ochii păreau înfundați în orbite. Bran îi aruncă o privire, apoi se feri, de parcă s-ar fi rușinat să-l privească pe Mick în ochi.

– Așteptați-mă afară, le spuse Mick lui Bert și Harry fără să-și dezlipească ochii de pe chipul lui Bran.

Cei doi ieșiră. Mick făcu un pas uriaș înainte și-l lovi pe Bran în falcă, cu toată forța brațului – și a durerii sale. Bran se clătină, lovi peretele boxei și căzu brusc la pământ.

– De ce? îl întrebă Mick scrâșnind din dinți.

Bran își dusese mâna la față. O asemenea lovitură ar fi putut rupe un maxilar, făcând pe cineva incapabil să mai mănânce cum trebuie sau să mai vorbească vreodată. Lui Mick însă nu-i pasa.

– Te-am adus în casa mea, ți-am dat mâncarea mea, te-am îmbrăcat. Și *așa* mă răsplătești? Trădându-mă dușmanului meu? Lăsând oamenii lui să-mi pătrundă în casă și să ucidă o fetișcană nevinovată?

Bran își supse un firicel de sânge ce începuse să curgă din buza spartă.

– Nu știam că aveau s-o omoare pe Fionnula, spuse și vocea i se frânse când îi pronunță numele.

Mick dădu din cap.

– Și ce credeai că voiau să facă?

Bran se ridică, uitându-se evaziv în jur:

– Să te doboare.

– Tu voiai să-mi iei oamenii.

Bran se uită într-un final către el, și Mick fu uimit să găsească sfidare în ochii lui.

– Mi-ai povestit, de nenumărate ori, despre cum ți-ai câștigat locul. Despre cum l-ai doborât pe căpitanul unui echipaj de pirați când erai încă un copilandru. Ce te-ai fi așteptat de la mine?

Mick se lăsă pe vine, simțindu-și sufletul împovărat.

– M-aș fi așteptat să îmi fii loial.

– Loial? Bran scutură din cap, crispându-se. Mi-ai spus să nu am niciodată încredere în nimeni. Mi-ai spus că oricine face asta e un neghiob. M-ai învățat că nu trebuie să mă iau la întrecere decât cu mine însumi. Că trebuie să am grijă de mine și numai de mine. Ți-aș putea recita și în somn lecțiile. Și chiar niciodată nu ai pomenit de loialitate, și acum de aștepți la asta din partea mea?

– Ah...

Mick își aminti remarcile pe care le făcea în pripă, lecțiile pe care le dădea ocazional atunci când atacau corăbii și analizau punctele forte și slăbiciunile oamenilor lui și ale dușmanilor.

Dar îl considerase pe Bran unul dintre ai lui – omul lui de încredere, la naiba! Prietenul lui. Cum putuse Bran să-i ia cuvintele și să i le întoarcă împotrivă?

– M-am așteptat la loialitate din partea ta și a tuturor oamenilor de sub comanda mea.

– De sub comanda ta, exact, spuse Bran. Nu aveam nici o cale să devin mai bun. Trebuia să devin ca tine.

– Ești ca mine, urlă Mick. Am avut încredere în tine, te-am făcut om. La ce dracu' te-ai gândit, Bran?

– M-am gândit la libertate! exclamă Bran. Ne-ai ținut la degetul tău mic, ne-ai făcut să trăim în casa ta, să mâncăm la masa ta. Ai împărțit prăzile cum ai crezut de cuviință și n-ai cerut nimănui părerea. Nu ai dat niciodată atenție sugestiilor sau planurilor mele. Nu îți eram decât un lacheu, în timp ce eu doream să îți fiu egal.

Mick rămase cu privirea neclintită. Ani întregi din viața lui așteptase următoarea masă, fără să știe când are să vină. Își transformase palatul în fortăreață nu numai ca să își păzească averile, ci și ca să își protejeze oamenii. Și acum Bran îi arunca generozitatea în față?

Mick își întoarse dezgustat capul, apoi rămase nemișcat.

– Poți să încerci să arunci toată vina trădării tale asupra mea, dar n-o să meargă. Fionnula a murit din cauza ta – și doar a ta.

– O, Doamne! Bran își închise ochii, strângând din pleoape. Gemu atât de slab încât Mick trebui să se apropie ca să-i audă cuvintele: O, Doamne, crezi că nu știu asta? Fața ei era carne vie. Mă bântuie în vise, nu mai pot dormi noaptea.

Mick mârâi:

– Și cum ai găsit casa asta?

Bran scutură din cap.

– Am tras cu ochiul prin registrul lui Pepper.

– Și i-ai spus Vicarului unde sunt? întrebă Mick, cu o voce joasă, înverșunată.

– Nu!

– De ce-ai venit aici?

Bran își deschise ochii, și lacrimi îi inundară fața.

– Am vrut să te previn în legătură cu Vicarul. O vrea pe doamna Hollingbrook. Nu vorbește decât despre asta.

Mick râse, deși nu era deloc vesel.

– Și tu crezi că nu știu asta foarte bine? De ce ai venit de fapt, Bran?

– Îmi pare rău, Mick, șopti Bran, nu știam cu cine aveam de-a face. Dacă mi-ai fi spus...

– Ce? oftă Mick. Dacă ți-aș fi spus că e un descreierat nu m-ai fi trădat tatălui meu?

Bran încremeni, cu chipul alb ca varul.

– Tatăl tău? Vicarul este *tatăl* tău?

– Da. Mick înclină din cap, iar buzele i se strânseră cu amărăciune. S-a completat cercul, nu-i așa? Trădat de tatăl meu, și acum trădat tatălui meu. Cred că bătrânul e tare mulțumit.

– Mick...

Mick ridică brusc mâna, oprindu-i vorbele.

– Ieși din fața mea, înainte să te ucid!

Bran se ridică, vlăguit.

– O să mă poți ierta vreodată, Mick?

Cuvintele lui îi atinseră o coardă sensibilă, dezlănțuindu-i mânia. Își scoase pumnalul și, înainte ca Bran să poată face vreo mișcare, i-l duse la beregată.

Bran îngheță când lama făcu să i se prelingă pe gât o picătură de sânge. Mick privi în ochii băiatului care odinioară îi fusese drag ca un prieten.

– Nu te pot ierta, Bran, nu. Ai ucis orice urmă de speranță să te iert în clipa în care le-ai pus pe Silence și pe Mary Darling în pericol. Ar fi putut să moară din cauza neghiobiei tale. Pentru asta, pentru că le-ai pus sub amenințarea lui, ar trebui să-ți despic beregata aici și acum și să-ți arunc cadavrul împuțit in Tamisa.

Pentru o clipă, rămase nemișcat cu pumnalul la gâtul lui Bran, uitându-se în ochii lui albastru-deschis. Odinioară râseseră împreună, băuseră coniac împreună, plănuiseră atacuri. Bran îi fusese la fel de apropiat ca un frate... sau ca un fiu.

„Ar fi putut fi Silence în locul ei, cu fața aceea distrusă."

Brusc, Mick se îndepărtă de Bran, retrăgându-se cu repeziciune în colțul celălalt al boxei, lângă ușă.

– Harry! urlă.

Acesta apăru într-o secundă. Privi înăuntru și clipi, neînțelegând de ce îl vede pe Bran încă în viață.

Doar Mick ucisese până acum pentru motive mult mai puțin importante decât ceea ce îi făcuse Bran.

– Ia-l! arătă Mick spre Bran, cu o smucitură din cap.

– Să-l iau?... întrebă Harry prudent.

Mick se crispă. Nu putea să arunce povara uciderii lui Bran asupra lui Harry. Nu, Bran era doar responsabilitatea sa și îl va alunga el însuși din Anglia. Oftă și își întinse gâtul.

– Du-l în pivniță și închide-l bine. Îl voi duce înapoi la Londra și îl voi pune într-unul din vasele care se îndreaptă spre țărmuri îndepărtate.

Văzu pe fața lui Harry o expresie rapidă, dar evidentă, de ușurare. Când uriașul se întoarse spre Bran, fața lui avea o mină rece, mai rece decât văzuse Mick vreodată.

– Hai, atunci.

Harry îi imobiliză brațele și ieși cu el din grajd. Bran aruncă peste umăr o privire neajutorată, dar Mick o ignoră. Decizia fusese luată.

Mick așteptă ca toată lumea să se retragă, apoi mai stătu un timp, încercând să își înăbușe furia. Nu voia ca ea să îl vadă astfel. Nu ar fi înțeles. Ea aparținea unei lumi ciudate, unde oamenii se puteau ierta unul pe celălalt, unde nu era o slăbiciune să îl lași să trăiască pe copilul pe care l-ai învățat cum să devină bărbat.

Mick își dădu capul pe spate, stăruind neatent cu privirea pe grinzile grajdului. Nu putea să se schimbe. El se trăgea din coastele unui diavol cu formă umană și asta era toată umanitatea de care era capabil.

– Michael?

Vocea ei răsună dulce și molatic în aerul nemișcat al grajdului. Pentru o clipă, îi veni să se ascundă. Ca să nu lase boala din inima lui să o atingă. Se simțea murdărit de păcat.

Dar nu exista om mai hotărât decât Silence a lui. Își vârâse capul pe ușa boxei.

– Iată-te.

El se dezlipi de lângă perete.

– Da, iată-mă.

Ea rămase șovăind în ușă, de parcă ar fi simțit întunericul din inima sa. Poate că oamenii cu adevărat buni au un fel de busolă în ei, care începe să se miște atunci când sunt în prezența răului.

– Ce a venit să îți spună Harry? întrebă ea.

El scutură din cap.

– Nimic despre care să-ți faci griji.

El se îndreptă către ușă, dar ea nu se dădu deoparte. Își încrucișase brațele pe piept și îl privea cu acei ochi minunați, năucitori.

– Și dacă vreau să-mi fac griji? Dacă vreau să-ți împărtășești și necazurile cu mine?

O privi perplex și nu putu să nu-i treacă prin minte că niciodată nu avusese probleme de genul acesta cu vreuna dintre târfele pe care le adusese în patul său. Îi venea să se strecoare pe lângă ea, să o lase naibii cu toate întrebările ei, dar avea un sentiment visceral că, dacă ar fi făcut așa ceva, ar fi fost o greșeală foarte greu de remediat.

Mick oftă.

– Harry l-a adus pe Bran să mă vadă.

Ea rămase neclintită, ridicând din sprâncene.

– La naiba, șuieră el, luând-o de umerii subțiri. De ce nu o lași baltă? Asta e o problemă de bărbați, nu e problema ta!

– Cred că e și a mea, replică ea, ridicând capul curajoasă și privindu-l în ochi, cu îndărătnicie. Ți-am oferit trupul meu și nu numai. Cred că, în schimb, ai putea să îmi arăți puțină încredere.

– Asta e ceea ce pare? Un test? spuse el, simțind cum îl cuprinde din nou furia și căutând o victimă – chiar dacă ea nu era vinovată de nici o crimă în fața lui.

– Poate că este, spuse ea rar. Trebuie să aflu dacă sunt mai mult pentru tine decât una dintre femeile care ți-au trecut prin pat, Michael.

– Știi prea bine că reprezinți mult mai mult decât asta pentru mine! răcni el furios. Ce vrei de la mine?

– Adevărul, șopti ea, dar șoapta îi păru hotărâtă. Onestitate, prietenie. Și poate dragoste.

Cuvintele ei îi treziră fiori de gheață în vintre. Putea să atace vase, putea omorî un om, putea să conducă o hoardă de pirați aproape sălbăticiți, dar ceea ce voia ea de la el îi era imposibil. Era fiul lui Charlie Grady, un bărbat care nu simțise niciodată compasiune, care neglijase dragostea întreaga lui viață. Toată bunătatea pe care o avusese Mick în el fusese spulberată cu șaisprezece

ani în urmă, şi asta era la fel de sigur ca faptul că fata lui Charlie Grady fusese distrusă. Se protejase purtând o armură cu straturi de granit, ca să poată supravieţui, să poată răzbi în lume şi să ajungă unde se afla în acel moment. Şi ea? Ea voia pur şi simplu să-şi desfacă armura asta – să o lase să cadă şi să rămână dezgolit şi vulnerabil în plină lumină.

Privirea ei era clară, directă, şi prea teribilă ca să o poată descrie, cum stătea aşteptând ceva de la el – ceva ce nu era sigur că *avea* în el.

– La naiba, scrâşni, şi îşi lipi gura de a ei.

Se culcase cu femei încă de când avea 14 ani. Le cunoştea foarte bine toate locurile dulci, suspinele şoptite. Asta putea să facă. Iar ea trebuia să înveţe să se mulţumească cu asta. Nu ştia altă cale prin care să o ţină aproape de el.

Sărutul lui Michael era copleşitor. Silence se străduí să-şi amintească faptul că el de fapt nu îi răspunsese la întrebări. Dar trupul ei părea că devenise sensibil sub vraja lui, noaptea trecută. Se surprinse arcuindu-se spre el, trecându-şi mâinile prin părul lui minunat. Deja devenise mai receptivă, anticipându-i gesturile.

Dar nu îi spusese pentru ce venise Bran. Refuzase să-i împărtăşească asta şi, mai important, şi alte lucruri minore din viaţa lui de zi cu zi. Dacă avea să fie pentru el mai mult decât un trup în patul său, trebuia să înveţe să se deschidă, trebuia...

Michael începu să-i ridice fustele cu mâinile lui mari şi nu se mai putu gândi la nimic.

Se desprinse din sărut.

– O, dacă vine cineva?

– Şşşt, murmură el şi vocea i se stinse într-un scrâşnet. Nimeni n-o să ne întrerupă.

Îi dezgolise picioarele şi o împingea spre peretele grajdului. Se rezemă de perete şi-l văzu, ameţită, cum se aşeza în genunchi.

– Michael!

Însă el îi ignoră protestul:

– Ţine-ţi fustele.

– Oh, Doamne!

Îl ascultă, în timp ce îşi întinse gâtul uitându-se după intruşi. Dacă se întorcea Harry? Sau Bran? Sau poate vreun grăjdar?

Michael o prinsese cu ambele mâini acum, dezmierdându-i gambele şi continuând până la genunchi, mângâindu-i delicat coapsele. Ea se înfioră. Ce-avea de gând să-i facă? Simţea cum se înfierbântă în locul intim dintre picioare şi dacă ajungea acolo... Ţipă când el se aplecă să o sărute pe interiorul coapselor.

– Trage-ţi fustele mai sus, iubire, şopti el.

Ea bombăni în barbă. Dacă-şi trăgea fustele mai mult, locurile ei cele mai intime ar fi ieşit la iveală. Una era să te zbengui gol în întuneric şi cu totul altceva pe lumină.

Dar vocea lui era păcatul întruchipat, întunecată şi periculos de seducătoare. Făcu aşa cum îi poruncise, cu degete tremurânde de dorinţă şi simţi aerul rece mângâindu-i locul în care coapsele se uneau.

– Aşa, spuse el mulţumit, ţine-le aşa, iubire, şi desfă coapsele un pic mai mult.

Ea înghiţi în sec şi făcu ce-i spusese.

– Bravo, şopti el peste pielea ei şi înfiorând-o.

Gura lui îi urmări formele, în jurul pulpelor, gustând şi sărutând, dar foarte încet şi minuţios, de parcă ar fi avut tot timpul din lume la dispoziţie. Silence îşi întoarse capul îngrijorată, agitată, înfricoşată. Michael se apropia de centru, continuând să guste. Silence îşi muşcă buza, încercând să nu scoată nici un sunet, căci cu siguranţă ar fost descoperiţi. Simţi cum Michael îşi trecu degetul prin părul de acolo în jos, spre pliurile sensibile şi cărnoase. Le depărtă, explorându-i interiorul.

– Michael! şopti ea cât îndrăzni de tare.

Dar el o ignoră. Suflă peste cârlionţii uzi, iar ea se cutremură, mai mult din cauza senzaţiei decât a răcorii. Apoi el se aplecă şi-i atinse centrul cu limba fierbinte.

Silence sări, aproape lovindu-se cu capul de scândura peretelui. O, Doamne Dumnezeule!

– Ce faci?

El scoase un sunet gutural şi-i imobiliză cu mâinile trupul cuprins de tremur, apoi îşi mişcă limba, încet, pe îndelete, în cel mai intim contact pe care îl ea îl avusese vreodată. Limba lui era udă şi fierbinte, şi-i dădea o senzaţie de nedescris.

Lui Michael nu părea să-i pese că erau într-un grajd cu uşa deschisă, că ea se contorsiona la fiecare atingere, că tot ceea ce-i

făcea era cu siguranță cel mai nerușinat lucru posibil. Lui Michael O'Connor nu-i păsa câtuși de puțin. Continua s-o guste și s-o atingă până când ea se simți aproape înnebunită de intensitatea trăirilor pe care el i le provoca. Fiecare mișcare a limbii lui o simțea explodând grandios în fiecare nerv al trupului ei. Fiecare sărut adânc o aducea din ce în ce mai aproape de climax. Tremura, gâfâia, udă de dorință, iar el pur și simplu nu se oprea.

Își desfăcu aproape inconștientă genunchii, arcuindu-și șoldurile ca să-i înlesnească accesul. Putea să moară din cauza acestei torturi, dar ar fi murit în extaz. Își dădu capul pe spate și privi spre grinzile vechiului grajd, fără să le vadă, gândindu-se că n-ar mai putea intra vreodată într-un grajd fără să roșească.

Apoi el îi apucă micul mugure de carne între buze și-l supse cu sârg, așa cum făcuse în acea dimineață cu sfârcurile ei. Dumnezeule! Nu se mai putea abține. Se cutremură sub adânca, dulcea inconștiență a eliberării glorioase. Spatele i se arcui, picioarele i se chirciră și trebui să-și vâre pumnul în gură ca să nu țipe.

Încă tremura când el se ridică și o luă în brațe. Se lăsă moale și recunoscătoare, nefiind sigură că putea să se țină pe picioare. Iar când vru să-și lase în jos fustele, el își puse palma între coapsele ei, posesiv.

– Ți-a plăcut, draga mea? o întrebă cu voce senzuală.

– Știi bine că mi-a plăcut, spuse ea încet, simțindu-și limba grea, dar ai făcut-o ca să-mi distragi atenția.

– Tu nu renunți niciodată, așa-i? spuse el trăgându-se puțin înapoi și privind-o îngrijorat.

– Îmi spui, Michael?

Michael clătină din cap, mutându-și privirea și pătrunzând-o cu degetele – mângâind cu blândețe. Ea gemu, agățându-se de haina lui.

Respirația lui se acceleră când îi simți umezeala.

– Ești atât de udă, de fierbinte și de umflată!

Își trecu degetul de-a lungul posteriorului ei, iar ea tresări.

– Michael...!

– Intenționasem să te bucuri singură. Am încercat s-o fac pe domnul cu tine, dar se pare că nu se poate, îi spuse, începând să-și desfacă pantalonii. Trebuie să te am.

Îl privi cu ochii pe jumătate închiși. Ar fi trebuit să se împotrivească, să îi spună că trebuia să se întoarcă și să vorbească despre privirea lui plină de tristețe de după întâlnirea cu Bran, dar descoperi că nu putea. Pur și simplu nu putea să i se împotrivească atunci când o voia.

Mădularul lui era tare și pregătit.

– Vino, îi spuse, ridicându-i un picior și petrecându-și-l în jurul taliei.

Șoldurile lui erau acum lipite de ea. Silence îl simți, doar un pic mai sus decât ar fi trebuit. Ea gemu, frustrată.

– Taci, iubire, o să o fac mai bine, promit, doar...

Îi ridică și celălalt picior și Silence se trezi lipită de perete cu ambele picioare în jurul taliei lui. Avea mâinile pe fesele ei, susținându-i întreaga greutate. Ea se simțea în siguranță, dar, mai important, mădularul lui era acum la înălțimea potrivită.

– Pune-mă unde vrei, iubire, șopti el.

Silence întinse mâna între ei și-l apucă, iar Michael înjură. Nu se putu abține să nu-l mângâie puțin, plimbându-și mâna de-a lungul lui în sus și-n jos. Era tare și frumos.

– Silence... o avertiză el.

Nu mai putea aștepta. Îl așeză la intrare și-și mușcă buza simțindu-l fierbinte. Îi era atât de bine, încât pentru un moment rămase nemișcată. Apoi se gândi dacă și-ar mai putea reveni vreodată, dacă el ar părăsi-o într-o zi. Simțea că-i dădea o parte din ea însăși, o parte care nu mai putea fi luată înapoi.

Michael se răsuci și împinse, apoi începu să se miște, iar ea își ridică privirea.

Michael, Michael al ei, o privea cu nările dilatate, cu dinții albi dezveliți. Ea nu se feri de privirea lui fioroasă, ridicând mâna și mângâindu-i obrazul.

– Fă dragoste cu mine.

El expiră puternic în timp ce aproape ieși din ea, pentru ca imediat să se năpustească înăuntrul ei. Ritmul era rapid, aproape nebunesc, iar ea se ținea de umerii lui, luptându-se să nu țipe.

Oh, Dumnezeule, ce puternic era! Îl privea. O dâră de sudoare alunecă pe fața lui. Pe chipul încrâncenat de efort. Voia să-l sărute, să-l îmbrățișeze și să-i spună că era totul pentru ea, dar

tot ce putu face fu să se țină bine când explozia veni. Căci era la fel de dezlănțuită ca și el – valuri fierbinți care rupeau zăgazurile plăcerii – pe cât de violentă, pe atât de superbă. Silence simți că lumea ei sărise în aer, căzând înapoi în bucăți. Era cutremurător. Era dragoste.

Gemu în timp ce avea această revelație și-l privi. Avea capul arcuit pe spate. Strigase când se eliberase. Corpul lui zvâcnea lipit de al ei. Era magnific, o uimea, dar simți un junghi de tristețe. Ce însemna acest act pentru el, dacă într-adevăr însemna ceva?

Michael își puse capul pe umărul ei, gâfâind, iar la început nu-l putu auzi. Apoi cuvintele deveniră clare:

– M-a trădat, iubire. Bran m-a trădat.

Capitolul 16

Un cufăr mare apăru în fața lui Clever John, lung cam cât un cal și aproape la fel de înalt. Când deschise capacul, găsi monede de aur, șiraguri lungi de perle mari cât degetul lui și nestemate strălucitoare de toate felurile. Pentru o clipă rămase pur și simplu uluit. În cele din urmă, își aminti de Tamara. Își ridică privirea să-i mulțumească, dar fata dispăruse. Clever John rămase singur în grădina lui cu toate bogățiile pământului. O singură pană portocalie plutea grațioasă în vânt...

din *Clever John*

– Am distrus patru dintre distileriile Vicarului în Whitechapel, îi spuse Harry lui Mick mai târziu în acea după-amiază. Și am răsturnat una dintre căruțele pline cu butoaie cu gin.

– O priveliște frumoasă, mormăi Bert sprijinindu-se de perete. Ginu' se revărsa și bieții nătărăi alergau în mijlocul străzii să-l lipăie din șanțuri înainte ca soldații să ajungă și să-i ia.

Mick se strâmbă. Nu-i avusese niciodată la inimă pe băutorii de gin, dar gândul la cineva încercând cu adevărat să bea gin vărsat într-un șanț împuțit era grotesc.

– Ce soldați?

– Au apărut soldați care patrulează prin St. Giles în ultimele câteva săptămâni, spuse Harry scărpinându-se în cap.

– Cine-i comandă? se încruntă Mick, căci soldații nu apar pur și simplu din senin, cineva trebuia să-i conducă.

– Căpitanul Trevillion, răspunse Bert.

– Și de la cine primește ordine căpitanul?

– Asta n-am aflat, recunoscu Harry. Nimeni nu știe, se pare. Da' Trevillion e un imbecil. Arestează orice vânzător de gin pe care-l găsește, deși majoritatea-s numa' niște cotoroanțe.

– Vicarului probabil nu-i prea place treaba asta, pufni Mick.

– Așa-i. Oamenii lui au fost și ei arestați, povesti Harry.

Mick se lăsă pe spate în scaun, gândindu-se. Chiar dacă Vicarul era hăituit de acest Trevillion, se mai descurcase cu soldați și înainte, cel mai adesea mituindu-i. Nu aveau să-l încurce prea mult.

– V-ați descurcat bine, băieți. Dar mai am o treabă foarte importantă pentru voi, îi privi Mick în ochi. Am nevoie să le păziți pe doamna Hollingbrook și pe Mary. Cu prețul vieții.

Harry și Bert se uitară alarmați unul la altul.

– Desigur, spuse Harry. Dar tu unde vei fi, Mick?

– Merg la Londra să-l pun pe Bran pe o navă spre cel mai îndepărtat colț al pământului, spuse el calm. Și apoi o să-l omor pe Vicar.

– Nu poți trimite pe altcineva să se ocupe de asta? spuse Bert, încruntându-se.

– Nu. Asta-i o treabă care trebuie făcută ca la carte, răspunse Mick sumbru. Mă voi ocupa eu de ea.

– De ce? întrebă Harry agitat.

– Bran a spus că Vicarul n-o să se oprească până când n-o să le ucidă pe doamna Hollingbrook sau pe Mary Darling, și-l cred.

– Bran e un nenorocit de trădător, scuipă Bert. Mai poți să crezi ceva din ce zice? Poate că-i o capcană.

Mick studia hârtiile de pe birou, fără ca de fapt să le vadă. Bran era palid și transpirat, cuprins de remușcări, dacă-și dădea bine seama Mick.

– Ne-a trădat pe toți, da, însă cred că asta-i adevărat. Nu uitați că Fionnula a murit din cauza Vicarului, așa că nu cred să-l mai asculte acum.

Bert și Harry își amintiră tulburați ce se întâmplase. Dar cel care vorbi fu Harry:

– Te poți baza pe noi, Mick.

– Bun, pentru că vă încredințez cele prețioase lucruri pe care le am.

– Da, încuviință Harry.

– Sunt sus, le spuse Mick, în camera copilului. Nu vreau să le scăpați din ochi după ce plec, ați înțeles? Voi pleca în seara asta după cină.

Uriașul dădu din cap și ieși, urmat de Bert.

Mick oftă și se întoarse la hârtiile din fața lui. Fără Bran și cu Harry și Bert care rămâneau de pază, nu avea să fie ușor să între în casa Vicarului. Se lăsă în scaun și cugetă.

Când Mick ieși din birou era deja după-amiază. Își făcuse un plan care ar fi trebuit să meargă, dar era în continuare preocupat de faptul că nu avea oameni în care să se încreadă cu adevărat. Intră în salon.

Silence era deja la masă și, pentru o secundă, toate grijile lui dispărură. Își aminti expresia ei de îngrijorare în clipa când îi spusese despre trădarea lui Bran. Femeia asta îi alina sufletul.

Purta o rochie verde-deschis pe care el o comandase pentru ea și asta îl mulțumea profund. Rochia era mult mai modestă decât și-ar fi dorit el – își pusese o eșarfă din dantelă peste umeri, acoperindu-și decolteul – dar el i-o luase, iar ea o purta. Își îngustă ochii, studiind imaginea ei stând la masă. Va trebui să comande mai multe rochii – câteva rochii pentru dimineață și cel puțin încă una mai elegantă, pe care s-o poarte la operă.

Ea-i zâmbi, iar el simți un junghi fierbinte prin inimă.

– De ce mă privești așa? Ar trebui să mă îngrijorez?

– Mă gândesc la rochiile pe care o să ți le iau, spuse el trăgându-și un scaun și așezându-se lângă ea.

– Da? răspunse ea încă zâmbitoare, dar cu o umbră de tristețe pe chip.

– Te îndoiești cumva? rămase el uimit, cu paharul de vin în aer.

– N-am discutat despre asta, dădu ea din umeri, și nu știu ce intenționezi. Ești un om foarte greu de descifrat, domnule Rivers.

Michael luă o gură de vin, gândindu-se la cuvintele ei. Silence nu spusese că n-ar vrea să trăiască împreună cu el, ci pur și simplu că nu știa ce intenționa el.

– Îmi doresc cu adevărat să rămâi, spuse încet, lăsând paharul din mână. Pot să-ți aduc o grămadă de rochii frumoase, camere întregi, dacă vrei...

– E foarte generos din partea ta, spuse ea blând.

O privi cu atenție. I se părea că îi scăpa ceva în discuția asta.

– Poți locui aici cu micuța Mary Darling și să faci tot ce vrei în fiecare zi. O să-ți cumpăr o trăsură și ai și grădina de care să te ocupi.

– Ești foarte amabil.

El strânse din buze. Îl provoca. Mereu îl provoca. De la cearta din după-amiaza aceea din cauza lui Bran la asta. O lăsase deja în viața lui, îi oferise casa și pe el însuși.

– Ce vrei mai mult? E mai mult decât ți-a oferit vreodată soțul tău, trebuie să recunoști.

– Da, răspunse ea cu răceală, dar William m-a luat de nevastă.

Michael tresări de parcă l-ar fi lovit cu ceva în figură. Vru să spună ceva, dar doamna Bittner intră chiar atunci cu cina. Așteptă să plece servitorii, gândindu-se bine la replica lui. Când ușa se închise în cele din urmă, spuse:

– Nu vreau să mă cert cu tine din pricina amintirii soțului tău. Știu cât a însemnat pentru tine.

– Mulțumesc, dădu ea din cap.

– Dacă dorești ceva mai mult de la mine, spuse el cu grijă, cărți sau haine sau chiar o servitoare personală, nu trebuie decât să ceri. Îți voi îndeplini orice dorință cât voi putea de bine.

– Da, știu asta, Michael, spuse ea cu infinită tristețe în ochi.

– Vei fi stăpână la Windward House. Vei putea face ce vrei, ți-o dau ție, dacă vrei, simți el panică, o disperare pe care nu o mai întâlnise până atunci. Voi veni să te văd cât de des voi putea, poate trei-patru zile pe săptămână.

– Nu o să locuiești aici permanent? întrebă ea, punând cu atenție furculița în farfurie.

– Știi că mi-e imposibil. Afacerile mele sunt în oraș.

– Te referi la piraterie.

– Da! o privi el uimit și mânios.

–Vei continua să jefuiești oameni, spuse ea cu fața atât de neclintită încât ai fi zis că era sculptată în marmură, dar ochii ei superbi parcă ardeau.

Ardeau exact ca ai mamei lui. Nu-i putea oferi ce avea ea nevoie. Nu era demn de ea.

Michael își ridică mândru capul.

–Da, sunt pirat! Nu am ascuns niciodată asta.

–Nu, nu ți-ai ascuns niciodată păcatele, nu-i așa, Michael? spuse ea cu buzele subțiate și fața încordată. Am sperat, totuși, că avându-ne pe mine și pe Mary Darling, te-ai putea gândi să renunți. Pentru noi. Pentru *mine*.

–Nu m-am schimbat destul pentru tine? Râse scurt și puternic. De unde crezi că vin banii cu care am plătit casa, mâncarea pe care-o mâncăm, hainele de pe tine? Din piraterie!

–Dar n-am nevoie de banii tăi, Michael, spuse ea ridicând din umeri și cuprinzând cu privirea frumosul salon. E foarte frumos, dar nu e necesar.

–Bogăția n-o fi necesară pentru tine, dar pentru mine e. Am trăit în șanț, îți amintești? Și n-o să întorc acolo, nici măcar pentru tine.

–Dar n-ai putea ajunge niciodată în șanț, spuse ea, de data asta ridicând tonul. Ți-am văzut camera tronului. Ai putea trăi ca un rege din comorile de acolo. Ai putea trăi din afacerea cu construcția de corăbii.

–Nu! spuse el tremurând, imaginea copilăriei înfometate deschizându-și aripile zdrențăroase în fața ochilor lui. Chiar și cu afacerea cu nave și tot nu erau suficienți bani. *Nu erau niciodată suficienți bani!* Nu, nu înțelegi! Nu poți înțelege. Banii – faptul că sunt pirat... – ăsta-s eu. E puterea mea, nu pot renunța pur și simplu.

–De ce nu? Ce faci tu înseamnă jaf, așa cum l-ai jefuit pe soțul meu, strigă ea, ridicându-se de la masă. Ai măcar vreo idee câtă suferință produci unor oameni nevinovați?

–Majoritatea sunt departe de-a fi nevinovați, râse el, indiferent de ce iluzii ți-ai face tu.

–William era nevinovat, zise ea punându-și palmele pe masă și aplecându-se spre el. Eu eram nevinovată. William ar fi mers

la închisoare dacă nu veneam la tine. Nu pretinde că nu faci victime, pentru că eu știu că nu-i așa. Ne-ai făcut rău, Michael, foarte mult rău. Nu pot trăi cu un om care alege să facă rău oamenilor pentru bani.

O privea – atât de pasională, de mânioasă. Îi venea s-o pună acolo, pe masă, și să rezolve cearta în cel mai primitiv mod.

–Îmi pare rău, spuse el în schimb.

Silence încerca să-și țină emoțiile sub control.

–*Ce vrei* să fac? întrebă el, stăpânindu-și cu greu tonul vocii.

–Să devii omul care știu că poți fi, îl țintui ea cu privirea – femeia lui curajoasă. Fii tată pentru Mary și soț pentru mine.

–O să-mi tai boașele, nu-i așa? întrebă el încet. O să-mi pui piciorul pe cap? O să mă faci să sorb ceaiuri cu degetul mic ridicat?

–Nu, spuse ea clătinând din cap. Nu mă interesează dacă-o să bei vreodată ceai, cu degetul ridicat sau nu. Vreau să faci ceva mult mai simplu. Mult mai ușor. Doar să te oprești. Să nu mai fii pirat. Te rog, te rog, Michael! Pentru mine. Am putea trăi aici împreună, să ne căsătorim, să avem o familie. Nu vezi? Trebuie doar să înțelegi. Tot ce ai de făcut e să alegi. Alege-mă pe mine!

Michael simți că îngheață. Poate pentru ea era simplu, dar banii lui – ce făcea el – ăsta fusese singurul lucru care-l scosese din sărăcie, din înfometare. Pirateria îl salvase când fusese părăsit, îl hrănise când nu avusese ce mânca, îi dăduse ceva de care să se agațe și un viitor când fusese distrus. Mama lui îl abandonase, Bran îl trădase, poate și Silence avea să-l părăsească într-o bună zi, dar măcar rămânea cu asta. Măcar avea bani.

Banii erau puterea lui. Nici măcar pentru această femeie nu va accepta să devină slab. O privi în față, așa hotărâtă și frumoasă cum era.

–Nu.

Ea rămase cu privirea în ochii lui, iar lui i se păru că citește disperare în ei. Apoi Silence se întoarse și ieși.

Lacrimile se uscaseră deja pe obrajii lui Silence când Michael apăru în camera ei. Stătea întinsă în pat și îl văzu așezând un set de cuțite și un pistol pe măsuța din fața toaletei și cum începu să se înarmeze.

– Ce faci? îl întrebă ea, iar el rămase nemișcat ca și când n-ar fi știut că era trează.

– Îl duc pe Bran la Londra, spuse, și apoi am o treabă de care trebuie să mă ocup. Nu o să lipsesc mult. Harry și Bert vă vor păzi pe tine și pe Mary până mă întorc.

Era puțin înainte de miezul nopții. Dacă pleca acum spre Londra, ar fi ajuns la „treaba" de care trebuia să se ocupe până în zori. Probabil s-ar întoarce a doua zi după apus.

– Ce treabă?

El se opri o fracțiune de secundă, aproape imperceptibil, apoi clătină din cap o dată, iar Silence își dădu seama că nu avea să-i spună. I se strânse inima.

– N-am vrut să plec fără să-mi iau la revedere. Se apropie de pat cu un cuțit mic în mână. Și am ceva pentru tine.

Îl privi, apoi privi cuțitașul, clipind ca trezită din somn. Voia să devină și ea pirat acum?

– Trebuie să știi să te aperi și s-o aperi pe Mary Darling. Hai să-ți arăt, spuse el cu blândețe.

Nu-i spuse că Harry și Bert ar trebuit să fie morți ca ea să ajungă să se apere, dar nici nu era nevoie.

– Trebuie să ataci rapid și precis, o instrui el. Să nu dai cu putere, pentru că așa cuțitul va fi mai greu de scos, o sfătui, arătându-i o lovitură fulgerătoare.

– Eu nu sunt atât de rapidă.

– Vei fi dacă exersezi. Mâine am să aduc niște veste căptușite și vei exersa pe mine.

– Vrei să te înjunghii? întrebă ea uimită.

– Da, răspunse el serios. Trebuie să înveți să ucizi.

– Chiar dacă o să mă înveți cum, tot n-aș face așa ceva vreodată, își încrucișă ea brațele, înfrigurată.

– Atunci rănește. Țintește ochii, gâtul și abdomenul. Asta ar trebui să îndepărteze chiar și-un nebun, continuă el.

Ea se cutremură. Oare Vicarul era nebun? Probabil că era, dacă-l urmărea pe Michael atât de stăruitor, dacă trimisese pe cineva să omoare o femeie cu vitriol. Dacă numai așa o putea apăra pe Mary Darling de această bestie, atunci, da, va învăța să mânuiască și cuțitul.

– Uite, spuse Michael, simte-i greutatea. Ăsta e un cuțit spaniol făcut de un mare fierar.

Nu-l întrebă de unde avea micuța armă mortală. Luă pumnalul și văzu că era o capodoperă. Lama fusese gravată cu tot felul de flori. Mânerul era curbat și potrivit pentru mâna ei. Îl cântări. Era greu pentru mărimea lui.

Michael se așeză în spatele ei și-o cuprinse cu brațul drept, ținându-i mâna, și-i arătă cum să lovească. Cu mâna stângă o ținea de talie, coordonându-i mișcările. După câteva minute, Silence obosise deja, în schimb nici n-ai fi zis că el făcuse vreun efort.

– Poți să-l ții într-un buzunar sub fustă sau la jartieră.

– Nu mă va răni? strâmbă ea din nas.

– Ar face bine să nu te rănească. N-aș vrea pentru nimic în lume ca pielea ta fină să pățească ceva, spuse el coborându-și ușor genele.

Se învârti în brațele sale, ca să-l privească, iar pumnalul ajunse pe podea. Ochii lui erau întunecați, și îi putea citi pe față îngrijorarea pentru ea. Perii negri-albăstrui ai bărbii nerase îi umbreau maxilarele, și buzele lui groase, senzuale, erau întredeschise. Se întinse să-i dezmierde părul, simțindu-i șuvițele curbându-se în jurul degetelor, de parcă ar fi așteptat-o. Nu îi spusese ce treburi avea la Londra, dar simțea din refuzul lui de a-i spune că avea legătură cu viața lui de pirat – era fără îndoială ceva periculos. Dacă era rănit sau, și mai grav, dacă era ucis la noapte? Ar putea să nu-l mai vadă niciodată.

Acel gând îi stârni un tremur îngrozitor. O lume fără Michael în ea ar fi fost foarte tristă. Chiar dacă ea ar fi trăit departe de el, voia – întotdeauna – să îl știe în viață.

Se ridică în vârful picioarelor și își lipi buzele de gura lui fierbinte, simțind aroma vinului pe care îl băuseră la cină.

Îl auzi cum murmură o înjurătură, apoi o luă în brațe, o duse în pat și o așeză ușor.

– De ce? șopti el în timp ce se apleca spre ea, sprijinindu-se într-o mână. De ce trebuie să îmi tulburi visele? Te vedeam plângând noapte după noapte, de când te-am scos din palatul meu, cu rochia pe jumătate desfăcută. Dacă ar trebui să îți fac asta din

nou, mai bine mi-aș tăia mâna dreaptă decât să te fac să suferi. Ai putea să mă ierți vreodată, iubire?

– Deja te-am iertat, spuse ea, mângâindu-i obrazul. Acum mult, mult timp.

Și era adevărat. Acum ea îl înțelegea pe omul care fusese el în acea zi, și îl înțelegea pe omul care era azi. Cei doi oameni erau de fapt unul și același – Michael al ei, crud și blând, despotic și binevoitor. Dacă îl iubea pentru părțile lui bune, trebuia la fel de bine să-l iubească și pentru cele rele.

– Draga mea, îi spuse el trecându-și ușor buzele fierbinți peste obrajii ei, către bărbia ei.

– Michael, șopti ea înfierbântată, tânjind. Ai putea să nu...

– Șșștt, spuse el întorcându-și capul și lăsându-și obrazul peste al ei. Să nu ne certăm.

Ea își înghiți nodul din gât. Deja trecuseră prin așa ceva la cină și ajunseseră într-un impas: el refuza să renunțe la viața de pirat. Nu mai era nimic de spus – orice discuție ar fi dus la o ceartă și nu voia să-i facă asta chiar înainte ca el să plece undeva unde avea să fie în primejdie.

Așa că ea zâmbi – sau cel puțin încercă să zâmbească, cu buzele tremurătoare – și își trecu degetele prin părul său minunat.

– Vrei să faci dragoste cu mine, Michael O'Connor?

El se ridică s-o privească și ei i se păru că vede în ochii negri ceva ce semăna cu dragostea.

– Și dacă aș fi pe patul de moarte m-aș ridica și aș veni la tine.

Ea avea să-l iubească pe acest om pentru tot restul vieții. Silence se ridică și își trase cămașa peste cap, dezvăluindu-i-se lui pe de-a-ntregul. Apoi se întinse în pat și își deschise brațele:

– Atunci vino la mine.

El nu mai avea nevoie de vreun îndemn. O sărută ca un pirat pus pe pradă. Ea deschise gura, vrăjită, acceptându-l, prinzându-i limba și savurând-o. El mormăi și se întinse peste ea, ținuind-o în pat. Senzația pe care i-o dădeau haina și pantalonii lui pe pielea goală era intensă. Ea se răsuci puțin, ca să guste atingerea coapselor și trupului lui, în timp ce încerca să-și alunge din minte supărarea. La urma urmei, nu putea să îl schimbe, doar el însuși putea

s-o facă. Și dacă refuza, trebuia pur și simplu să accepte asta. Să accepte și să își alunge mâhnirea.

El coborâse acum, trecând de la un sfârc la altul, gustându-le și mușcându-le ușor. Ea strânse cearșafurile în pumn, respirând sacadat sub asaltul său aprig.

– Desfă-ți picioarele pentru mine, iubire! spuse el răgușit în timp ce se ridică în genunchi, ca să își descheie cămașa.

Îl ascultă, depărtă coapsele și privi cum se pregătea să o pătrundă.

El își atinse mădularul întărit.

– Îl vrei, doamnă?

– Da, te rog, șopti ea.

Ar fi vrut să-și întipărească priveliștea asta în minte: pe el chiar înainte să facă dragoste cu ea.

El încuviință din cap și o trase mai aproape, ținând-o de șolduri. O așeză în poală și își împinse membrul spre intrarea ei.

Ea scânci de plăcere, în așteptarea a ce avea să urmeze: să-și unească trupul cu a lui Michael. Să i se ofere lui.

Foarte încet, el o pătrunse. Din cauza poziției, mădularul său alunecă mai greu înăuntru, însă mișcarea o incită și mai tare. Se simți gata să explodeze. Iar el nici nu intrase cu totul.

– E bine, iubire? întrebă el, gâfâind.

Ea îi răspunse cu un oftat, căci i se părea foarte greu să articuleze vorbele.

Brusc, el se așeză peste ea, greutatea lui împingând-o în saltea, iar membrul lui implântându-se în ea până la capăt. Era peste ea, *în* ea, puternic și viril.

– Răspunde-mi, iubire, asta vrei?

Ah, ea știa foarte bine ce întrebase de fapt. Își ridică pleoapele languros, în timp ce el se mișca înainte și-napoi, dominând-o.

– Da, asta vreau!

– Și asta? o întrebă el, cu chipul înfierbântat și o expresie necruțătoare. Îți face plăcere asta?

El își încordă șoldurile, lovindu-și bazinul de al ei, depărtându-i picioare până fu complet deschisă, complet vulnerabilă.

Ea înghiți, inundată de o mare de plăcere, aproape gata să izbucnească în plâns.

– Știi că da.

– Mă bucur, spuse, în timp ce pieptul lui se ridica și cobora tot mai repede, pentru că nu-mi pot imagina ceva mai frumos decât să fiu înăuntrul tău. Ăsta este cel mai bun și mai potrivit lucru din lume, pentru asta am fost făcuți noi doi.

Ea își îndepărtă lacrimile, pentru că îl auzea spunându-i în felul lui că ținea la ea.

– E de-ajuns? întrebă el răgușit, întețindu-și asaltul.

Ea închise ochii, abandonându-se plăcerii, îndepărtând orice alt gând.

– Silence, insistă el. E de ajuns?

Silence deschise ochii, cu un efort uriaș și îi zâmbi:

– Te iubesc.

La cuvintele ei, pupilele lui se dilatară și scoase un geamăt puternic, continuând acel du-te-vino. Simțindu-l cum își pierde controlul, în vâltoarea emoțiilor, își găsi și ea eliberarea, brusc și puternic. Plăcerea se reverberă fierbinte în interiorul ei, urcând spre abdomen, piept, spre brațe, până-n degete, cutremurând-o de dragoste și împlinire, până crezu că avea să moară în extaz și durere.

El se prăbuși peste ea, gâfâind, iar atingerea hainei lui peste sfârcurile ei sensibile provocă o nouă undă de șoc în interiorul ei.

– Mulțumesc, spuse el, mângâindu-i părul. Mulțumesc.

Dar ea își întoarse capul într-o parte, de teamă ca el să nu vadă durerea care creștea în ochii ei.

O clipă mai târziu, el se ridică și își aranjă hainele, în timp ce ea rămăsese acolo, trupul ei umed răcorindu-se în aerul nopții.

– Mă întorc mâine după-amiază, iubire, murmură el și se aplecă să o sărute.

Ea se strădui să zâmbească, cel mai greu lucru pe care-l făcuse până atunci în viața ei, dar nu voia ca el să și-o amintească tristă și îndurerată.

– Ești bine? se încruntă el.

– Să fac dragoste cu tine poate fi devastator, spuse ea ușor.

El zâmbi satisfăcut, iar Silence îl privi lacomă, încercând să-și întipărească în minte această imagine.

– Voi purta parfumul tău pe corp, în noaptea asta, zise el, zâmbind necuviincios. Și de fiecare dată când îl voi mirosi, voi ști că ești aici, așteptându-mă, zise el apoi se întoarse, îndepărtându-se grăbit.

Silence rămase întinsă pe pat, simțind sămânța lui prelingându-se din ea și numără până la o sută.

Apoi se ridică și se spălă repede. Se îmbrăcă în rochia simplă, maro, pe care o avusese atunci când el venise după ea la conacul lui Caire. I se părea că trecuse de-atunci o veșnicie. Avea puține lucruri de adunat – pumnalul spaniol și câteva lucruri de-ale lui Mary. Ezită puțin, privind cartea cu marinarii curajoși și până la urmă o luă. La urma urmei, i-o dăduse lui Mary.

Intră puțin în camera lui Michael, apoi deschise ușa către coridor și îl găsi pe Harry moțăind într-un scaun. Nu făcuse nici un pas, când Harry se trezi.

– O plimbare nocturnă? întrebă el amabil, dar nu putu s-o păcălească.

Harry se uita la geanta ei micuță, în care-și căra lucrurile. Silence se îndreptă de umeri și spuse:

– Mă duc acasă, Harry.

Zorile se iviră când Mick se întorcea călare la Windward House, cu mintea și trupul obosite. Găsise destul de ușor o corabie pentru Bran, cu destinația Indiile de Vest – o călătorie lungă. Băiatul nu-i spusese un cuvânt, tot drumul până la Londra. Părea amărât, iar Mick n-avusese inimă să încerce să-i vorbească.

Acesta fusese cel mai simplu lucru. Mituind, folosind tertipuri și minciuni, reușise să intre în casa Vicarului, ca să descopere că Charlie Grady plecase. Fie fusese avertizat, fie avusese noroc chior, cert e că-l ratase. Mick fusese forțat astfel să renunțe, sperând într-o altă ocazie.

Așa că se întorcea cu o ușurare bine-venită spre casă.

Se opri un moment, doar să admire priveliștea. Soarele dimineții dădea o strălucire roz-portocalie cărămizilor. Lăstarii verzi din jurul casei se înălțaseră și erau presărați cu muguri galbeni. În curând, narcisele aveau să înflorească. Mick zâmbi obosit. Abia

aștepta să-i arate lui Mary Darling florile! El și micuța urmau să culeagă un buchet pentru Silence și aveau să i-l ofere, apoi toți trei vor lua prânzul sau ceaiul sau orice altă masă, iar el va asculta cum Silence îl va cicăli despre mâncarea lui prea grea, în timp ce el o va tenta cu vreo delicatesă exotică.

Dumnezeule, ce bine că ajunsese acasă!

Mick veni prin spate și aruncă nerăbdător frâiele unui grăjdar adormit. Intră prin bucătărie, făcându-le cu mâna lui Bittner și doamnei Bittner, care își savurau ceaiul de dimineață. Lad, care moțăia lângă sobă, se ridică și începu să dea din coadă.

– Domnule! îl strigă Bittner, în timp ce Mick trecu în grabă pe lângă el, dar nu se opri.

Urcă scările două câte două. Unde era Harry? La dracu'! Dacă Harry și Bert dormeau, avea să taie din partea lor la următoarea captură.

Mick dădu buzna în camera lui Silence și se opri brusc, când văzu că patul era gol. Trecu prin ușa despărțitoare în camera lui și văzu că nici aici nu era nimeni. Doar o pereche de ciorapi erau întinși pe perna lui. Mick se holbă la ei și o presimțire îngrozitoare îl străbătu precum un fior pe șira spinării. Ridică încet ciorapii. Erau de mărimi diferite, iar călcâiul unuia dintre ei era complet anapoda. Îi recunoscu – erau ciorapii pe care Silence îi tricotase în trăsură. Nu erau terminați când ajunseseră la conac, dar acum, evident, erau, împăturiți frumos, ca și când ar fi fost un cadou.

Pentru un moment, Mick ținu în mână ciorapii urâți, cu mintea golită de gânduri. Reuși să se miște în cele din urmă, forțându-se, urcă la următorul etaj și verifică și acolo. O slujnică dormea lângă pătuțul gol al lui Mary. Mick o trezi, zgâlțâind-o:

– Unde sunt?

– Au plecat astă-noapte, cu domnul Harry și domnul Bert, stăpâne, îi răspunse fata frecându-se la ochi.

Dar Mick se întorsese deja spre ușă, ametit, nevenindu-i să creadă. Îl părăsise. Silence îl părăsise și o luase pe Mary Darling cu ea.

Capitolul 17

Ei, acum Clever John avea tot ce își dorise dintotdeauna: un regat mare și prosper, o armată de neînvins care să-i apere pământurile și un cufăr cu comori care nu se golea niciodată. Se scălda în noroc și bunăstare. Prinți și regi își trimiteau fetele la el, sperând că vreuna îi va pica cu tronc puternicului rege Clever John. Dar, oricât de frumoase erau prințesele trimise, el pur și simplu nu le băga în seamă, ci stăruia cu privirile spre cer, în căutarea unei străfulgerări de aripi în culorile curcubeului...

din *Clever John*

Casa lui Lord Caire din Londra era chiar mai opulentă decât conacul său de la țară. O săptămână mai târziu, Silence stătea într-unul dintre saloanele „mai modeste" ale casei stilate a lordului, aproape prea înfricoșată ca să se poată mișca. De jur împrejur, erau piese de mobilier elegante, decorațiuni delicate, covoare și huse de pluș. De fapt, luxul încăperilor aducea un pic cu palatul lui Michael, se gândi ea nostalgic. Cu excepția faptului că, aici, totul era de foarte bun gust.

Se uită cum Mary Darling se juca cu o mulțime de piese de lemn pe care i le găsise slujnica. Priveliștea ar fi trebuit să-i aducă bucurie: un copil sănătos și fericit, jucându-se. Dar nimic nu mai părea s-o bucure. Silence oftă, rezemându-și bărbia în palmă. Oare ce se întâmpla cu ea? Trăise destul de bine, destul de mulțumitor, înainte să-l cunoască pe Michael. N-ar putea să trăiască așa din nou?

O slujnică intră în salon.

– Doriți niște ceai, domniță?

Îi adresă un zâmbet:

– Un ceai ar fi minunat. Și ai putea să prepari câte o ceașcă și pentru domnii Harry și Bert, te rog?

Tânăra slujnică se îmbujoră și-și dădu ochii peste cap.

– Au băut deja două cești de ceai mai de dimineață. Bucătarul îi răsfață îngrozitor.

Silence zâmbi la gândul că Harry şi Bert le convinseseră pe slujnicele de la bucătărie să le ofere mici tratații. Amândoi o păzeau acum, împreună cu alți şase dintre oamenii lui Michael. Aceştia apăruseră pur şi simplu în dimineața de după ce Silence bătuse la uşa casei din Londra a lui Temperance. Fusese norocoasă pentru că, deşi nici Temperance, nici Caire nu erau acasă, menajera o recunoscuse.

Silence răsuci un fir din rochia sa veche, închisă la culoare. Se părea că Michael se mişcase repede, ca să le protejeze pe ea şi pe Mary Darling după ce plecaseră. Era recunoscătoare, chiar dacă se simțea puțin vinovată, să aibă atâția paznici. Când uşa se închise după slujnică, îl zări pe unul dintre piratii lui Michael întinzându-se pe un divan.

Harry îi dăduse lui Silence ordine precise să nu părăsească Caire House până când Michael nu avea să rezolve problema cu Vicarul. În trecut, o astfel de restricție ar fi tulburat-o foarte tare, dar nu şi acum. Simțea că nu o mai interesează nimic.

Se auzi agitație în holul de la intrare, şi Mary Darling se uită în sus.

O clipă mai târziu, Temperance năvăli în sufragerie.

– Dumnezeule! De unde au apărut toate brutele astea?

– Mă păzesc, îşi încreți nasul, în semn de scuză, Silence. Michael a insistat.

– Sper că asta fac! Temperance traversă camera şi o îmbrățişă, apoi făcu un pas în spate şi o privi în ochi: Cum îți merge, draga mea?

Silence îşi muşcă buza ca să-i stăpânească tremurul.

– Bine. Îmi pare rău că ți-am cotropit casa.

– Nu fi prostuță! o dojeni Temperance.

Slujnica se întoarse cu tava cu ceai, iar Temperance îi făcu semn să o aşeze pe o măsuță joasă, din fața divanului.

– Mulțumesc, Perkins, spuse Temperance, în timp ce se aşeza, alături de Silence. Aşteptă să plece slujnica, apoi se întoarse spre sora ei: Asta înseamnă că încă nu eşti în siguranță?

– Nu. Nu atâta timp cât Vicarul este în viață, schiță ea o grimasă.

– Ceea ce mă face să ajung la subiectul plecării tale de la conacul lui Caire de la țară, spuse Temperance.

– Îmi pare rău, zise Silence, tresărind.

– Am pierdut ore întregi căutându-vă pe tine şi pe Mary Darling, spuse Temperance cu o voce mult prea calmă, în timp ce turna ceaiul. Până când una dintre slujnice a destăinuit că, privind pe fereastră, te-a văzut îndepărtându-te cu un bărbat „înalt şi frumos ca păcatul", şi atunci mi-am dat seama ce s-a întâmplat. Am vrut atunci să vin pe dată la Londra, dar Caire m-a convins să mai aştept puțin. Şi Temperance îi aruncă o privire răutăcioasă: Cred că mai degrabă se temea de ce-aş fi putut eu să-ți fac.

– Nu am intenționat să te îngrijorez, replică imediat Silence. Ți-am lăsat un bilet.

– Nu unul de prea mare ajutor, spuse Temperance posomorâtă.

– Mi-a cerut să vin cu el...

– Şi tu l-ai urmat, oftă Temperance şi se lăsă pe divan, cu ceaşca de ceai în mână. Fără să te gândeşti deloc la noi.

– Mi-e teamă că asta am făcut, murmură Silence.

Temperance sorbi din ceai.

– E rău, ştii asta, şi totuşi l-ai urmat fără să priveşti înapoi.

Silence ridică ceaşca de ceai şi o ținu lângă buze, fără să bea. Inhală aburii îmbietori.

– L-am părăsit.

Temperance îşi lăsă ceaşca jos.

– Da?

Silence doar dădu din cap.

Temperance o scrută cu privirea.

– Ei... şi presupun că ăsta e un lucru bun.

Silence închise ochii.

– Nu-i aşa? întrebă Temperance.

– Nu ştiu.

– Şi de ce anume l-ai părăsit?

Silence clătină din cap, privindu-şi ceaşca de ceai aburindă şi încercând să-şi explice decizia, care cu o săptămână în urmă părea atât de vehementă.

– Nu vrea să renunțe la viața de pirat – chiar dacă are bani destui, din câte am putut să văd – şi să trăiască în continuare fericit, în linişte.

– I-ai cerut să renunțe?

– Da.

– Ei bine, zise Temperance ridicându-și ceașca din nou și murmurând peste buza ei, pentru mine ar fi fost un motiv suficient să-l părăsesc.

– Ar fi fost? reflectă Silence, urmărind contururile ceștii sale de ceai. Cred că și eu aș fi gândit la fel – înainte să merg să locuiesc cu el.

– Dar acum?

– Acum... Silence se aplecă în față, privind-o fix pe sora sa și încercând să-i împărtășească tot ceea ce simțea. Nu mai e doar un simplu pirat pentru mine. Este Mickey O'Connor Cuceritorul, faimosul pirat de pe Tamisa, dar e și Michael, un bărbat care iubește fluturii. Care mi-a povestit despre partea cea mai urâtă a copilăriei lui. Care m-a dus la operă și care a părut pătruns de muzică. Care i-a cântat fiicei lui. Înțelegi? Aș putea fi fascinată de persoana lui Mickey Cuceritorul, dar nu aș putea niciodată să îl iubesc. Pe Michael aș putea... și îl iubesc din tot sufletul.

– Chiar dacă e un pirat? Temperance îi aruncă o privire stăruitoare.

Când își înălță capul, Silence îi întâlni privirea.

– Da, urăsc modul în care își câștigă banii, dar îl iubesc pe Michael.

Temperance oftă:

– Atunci de ce l-ai părăsit?

– Pentru că nu cred că m-ar privi vreodată ca pe un egal, ca pe un partener, cineva în care să ai mereu încredere și pe care să-l iubești. Ca pe o persoană independentă. Ca pe cineva pentru care să merite să îți iei un angajament – și pentru care să te poți schimba. Buzele lui Silence începură să tremure. Am vrut să aleagă viața cu mine în loc de viața de pirat, dar nu a putut.

– O, draga mea.

Silence inspiră adânc, încercă să zâmbească, dar nu reuși.

– Îl iubesc, Temperance, și am încercat să găsesc o cale să-l uit, dar nu am reușit.

Sora sa mai mare oftă:

– Da, nu cred că dragostea este un sentiment pe care să-l poți controla.

– Și nu seamănă deloc cu dragostea pe care credeam c-o simt pentru William, spuse Silence, închizând ochii. Aceea era frumoasă și naivă – o fantezie de fetișcană. Asta... asta e plină de emoție și profundă, iar uneori cred că nici măcar nu-l plac. Cum se poate așa ceva? spuse, privind-o pe sora sa. Cum pot să îl iubesc și să îl detest în același timp?

– Nu știu, spuse Temperance, dar câteodată eu simt la fel pentru Caire. Câteodată spune sau face lucruri care mă tulbură. Totuși, știu mereu că îl iubesc și că el mă iubește, zise ea, mușcându-și buza. O'Connor te iubește?

– Cred... se opri Silence, ștergându-și ochii cu o batistă. Cred că da, deși nu mi-a spus niciodată. Nu prea ai cum să-l cunoști cu adevărat. Poate fi foarte blând cu mine și cu Mary Darling. Mi-a arătat cum se mănâncă anghinarea, și are un câine uriaș și urât, care-l adoră și-l urmează oriunde, și.... și....

Bineînțeles că nu putea să-i povestească surorii ei și despre cum știa Michael să facă dragoste. Silence roși numai la acest gând.

– Se poartă frumos cu Mary Darling? întrebă ușor Temperance.

– Da! Atât de frumos și de iubitor, nu-ți vine să crezi.

– Atunci nu ar fi trebuit s-o lași pe Mary cu el?

– M-am gândit la asta, spuse Silence încet. E un părinte bun. Dar refuză să renunțe la viața de pirat. Ce viață ar fi asta pentru ea?

– Ei, atunci, spuse Temperance, asta e hotărâtor, nu-i așa? Atunci ai ales bine când ai luat-o.

– Crezi? întrebă Silence.

– Da, zâmbi ușor Temperance. Știu că ai impresia acum că se sfârșește lumea, dar o să treci peste asta, sunt convinsă că o să treci. Și când o s-o faci, o să-ți găsești și bărbatul potrivit. Unul care să te iubească și să te protejeze.

Se auziră voci de pe coridor. Un paznic spunea ceva cu voce tare, furios.

Temperance oftă și se ridică.

– Presupun că paznicii tăi mi-au gonit unul din vizitatorii de după-amiază. Mai bine ies să văd pe cine.

Silence dădu din cap, absentă. Spusele surorii sale fuseseră binevoitoare, dar inutile. În timp ce mintea îi spunea că făcuse alegerea bună părăsindu-l pe Michael, inima nu era atât de sigură de asta. Inima ei nu voia un bărbat potrivit – își dorea un pirat.

Mick stătea tolănit în tronul său, cu o sticlă de coniac aproape goală lângă el, și privea monedele de argint și de aur scurgându-i-se printre degete. Erau șilingi și guinee, dar erau și bani care veneau de pe țărmuri foarte îndepărtate. Monede cu vulturi, cu capete de prinți sau regi, dar și monede cu simboluri pe care nu le putea recunoaște.

Încă de când era flăcău, găsea foarte fascinant faptul că există atâtea feluri de monede pe lume. Deseori, marinarii aduceau înapoi ca suvenire monede din țările prin care acostau, iar Mick le găsea în timp ce scotocea vasele pe care le prăda. Le lua pentru ca mai târziu să le studieze, întorcându-le între degete, examinând însemnele ciudate și profilurile stilizate. Iar apoi să le pună într-o cutie de fildeș sculptat, pe care o furase de la căpitanul unei nave.

Cutia de fildeș era deschisă pe genunchii lui, iar Mick amesteca monedele dinăuntru. În cutie ar fi putut fi banii necesari să răscumpere un rege. Nu știa, pentru că nu se obosise niciodată să-i numere. Alese una anume, de dimensiunea degetului său mare. Lui Mary Darling i-ar fi plăcut, se gândi. Ar înșfăca acea monedă, ca și pe celelalte din cutie, ca o coțofană lacomă.

Dar Mary Darling nu era acolo.

Cu o mișcare bruscă, dărâmă cutia de pe genunchi. Monedele se împrăștiară pe podeaua de marmură și cutia lovi dalele cu zgomot, spărgându-se în două. Lad, care dormea lângă tron, sări și apoi o luă la sănătoasa cu coada între picioare, ascunzându-se în spatele unei statui înfățișând o femeie din Roma Antică.

Pepper își drese glasul, la ușa din spatele tronului.

– Ieși naibii afară, Pepper, îl repezi Mick.

Nu simțea decât o mare și copleșitoare lehamite. Părăsise Windward House în urmă cu o săptămână. Nu putea să suporte locul acela fără Silence acolo. Fiecare dintre camere îi aminteau de ea. Se tot învârtea în loc, părându-i-se mereu că o zărește cu coada ochiului. I se părea că înnebunește, și de aceea se întorsese

la palat și începuse să bea. Dar, oricât de beat ar fi fost, tot își amintea în fiecare noapte de chipul ei plâns.

Îl părăsise, dar continua să îl bântuie, blestemată să fie!

– Mă voi retrage, domnule, așa cum am făcut-o și dățile trecute, când mi-ați ordonat din camera asta, îi răspunse Pepper cu franchețe, dar simt că ar trebui să vă transmit că oamenii dumneavoastră sunt îngrijorați.

Mick își lăsă capul în mâini.

– Și de ce dracu' sunt îngrijorați?

Pepper își drese glasul din nou.

– Ar vrea să știe când veți plănui următorul atac și dacă vă veți mai întoarce în salon, la cină, în viitorul apropiat.

Mick simți cum îl lua o durere de cap, începând cu tâmpla dreaptă, o durere surdă, chinuitoare.

– La dracu'! Să le spui că nu e treaba lor când vreau să plănuiesc următorul atac și unde îmi iau eu cina.

– Ah, spuse Pepper. Părea agitat. Mick nu-și amintea să-l fi văzut vreodată pe Pepper vreodată agitat. Atunci am putea avea o discuție despre diversele dumneavoastră investiții? Prețul aurului s-a triplat în ultimele cinci luni. M-am gândit că, dacă am vinde o parte din aur și am reinvesti banii în... să zicem... pietre prețioase sau în argintărie, am putea obține un profit considerabil, poate de...

– La naiba cu banii! mormăi Mick.

Pepper se opri, ridicând capul, curios.

– Ce anume?

– Am spus la naiba cu banii! urlă Mick, ridicându-se de pe tron. Fac ceva pe ea de argintărie, la dracu' cu bijuteriile, cu blănurile și mătăsurile, porțelanurile, cărțile, mirodeniile și ceaiul, și cu mobila!

– Dar... dar... se bâlbâi Pepper.

– La naiba cu toți banii mei! zbieră Mick. Nu mai contează.

Dădu cu piciorul unui butoi, care se răsturnă, făcând să se împrăștie pe podea cuișoarele dinăuntru. Lad chelălăi, din spatele statuii romane.

– Domnule... începu Pepper.

Ușa sălii tronului se deschise, și Bob își vârî capul înăuntru, cu un aer îngrijorat.

– O scrisoare.

Se dădu brusc în spate, ținând scrisoarea către ei, prin ușa întredeschisă.

Pepper se grăbi să i-o ia, apoi rupse sigiliul. Ceva căzu pe podea, fluturând.

Mick răsturnă neglijent un vas de porțelan, privind cu o amară satisfacție cum se face bucățele, împrăștiindu-se printre cuișoare.

– Domnule, trebuie să vă uitați la asta.

Pepper fu deodată lângă el, tremurând, dar întinzându-i totuși voinicește scrisoarea.

Mick o luă și citi:

Le-am prins. Ne întâlnim acolo unde e îngropată mama ta.

Avea încă privirea fixă, atunci când Pepper îi strecură ceva în mână. Mick privi și încremeni: era o șuviță mică de păr negru ca smoala, la fel de negru ca al său.

Toți cei pe care-i trimisese să le păzească, și Harry, și Bert, cu toții dăduseră greș.

– Puneți-mi șaua pe un cal, șopti Mick, iar inima i se strânsese de groază.

Pepper ieși în grabă din sală. Mick se grăbi către dormitorul lui, își aruncă niște apă pe față și pe gât și se asigură că avea cuțitele asupra sa. Luă un pistol, îl încărcă și își prinse la mijloc o centură lată, în care să îl așeze. Apoi coborî în fugă scările. Nu trebuia să lase frica să pună stăpânire pe el. Ele erau încă în viață și erau tefere. Iar dacă nu, avea să abată asupra Vicarului cea mai cruntă răzbunare.

Calul era tras afară, în față, iar el luă frâul din mâna băiatului care îl aștepta, fără să scoată vreo vorbă. Și Pepper îl aștepta, neliniștit.

– Nu luați și câțiva oameni cu dumneavoastră, domnule?

– Nu, spuse și îndemnă calul să se întoarcă. Asta este doar între mine și nenorocitul de Vicar.

Își îndemnă armăsarul la galop, croindu-și drum prin învălmășeala de la miezul zilei. Ajunse la biserica St. Gilles-in-the-Fields în mai puțin de cinci minute, descălecă și legă căpăstrul de gard.

Înăuntru, în curtea bisericii, era liniște. O coti pe drumul către cimitir și îl văzu pe Vicar stând lângă mormântul mamei sale.

Nu mai vedea pe nimeni altcineva. Ceea ce nu însemna deloc că gărzile lui obișnuite nu puteau fi prin preajmă. Mick ajunse la el din doi pași. Îl prinse pe bătrân de guler.

– Unde sunt?

Vicarul își îndreptă spre el figura lui dezgustătoare și râse:

– O, Mickey, băiete, de unde aș putea să știu?

Mick scoase șuvița de păr din buzunar și i-o vârî Vicarului în față.

– Atunci asta cui îi aparține?

– Mamei tale, spuse moale Charlie Grady. Mi-a dat această șuviță pe când o curtam și bineînțeles că am păstrat-o în toți acești ani. Mama ta avea același păr negru cârlionțat ca tine și ca fetișcana, spuse, făcându-i cu ochiul. S-ar fi cuvenit să mă prezinți nepoatei mele, Mickey. Acum, mi-e teamă că va trebui să fac asta de unul singur.

– Mai întâi o să te văd în iad, icni Mick, împingându-l cât acolo.

Apoi auzi pietrișul răsunând sub pașii cuiva, în spatele său.

Mick se întoarse, însă Vicarul reușise să-i distragă atenția exact cât fusese necesar. Fusese cu o clipă prea lent. Cu o fracțiune de secundă în întârziere. Cuțitul îi fu zburat din mână, apoi fu imobilizat. Brusc, peste tot prin cimitir apărură soldați.

Charlie țâțâi.

– O, nu am nici o îndoială că amândoi suntem sortiți iadului, fiule, dar îmi închipui că tu o să îl vezi înaintea mea.

– Du-te dracului! îi replică Mick.

Un ofițer cu o perucă albă se îndreptă șchiopătând către Mick:

– Mickey O'Connor, ești arestat sub acuzația de piraterie!

– Arestat! Silence lăsă jos cuțitul cu care tocmai unsese o felie de pâine cu unt, ca să i-o servească la ceai lui Mary Darling.

Se găseau în salonul mai modest al casei din oraș a lui Caire, iar razele soarelui se reflectau în serviciul de ceai de argint, aflat în fața ei. Îi fixa uluită pe Bert și pe Harry, amândoi solemni și stând umăr la umăr, purtând împreună povara groaznicei vești.

– Dar cum? Michael a fost un proscris aproape toată viața lui! Cum a fost capturat?

Harry privi stingherit către Bert, apoi amândoi ridicară din umeri.

– A fost o capcană, domniță, întinsă de Vicaru'-n persoană. Chestia e că Vicaru' i-a spus că vă prinsese pe 'mneata și pe copil.

– Doamne, Dumnezeule!

Michael se grăbise să le salveze și, făcând asta, căzuse în capcană. Înghiți în sec și rămase cu privirea la pâinea de pe tava frumoasă de porțelan. Imaginea îi făcu stomacul să se frământe.

– Trebuie să pleci cât de repede, spuse Temperance, din cadrul ușii.

Rămăsese fără suflu, ca și cum venise în fugă de undeva din casă, de cum auzise vestea.

– Dacă Vicarul îl are pe Mickey O'Connor, o să urmezi tu. Am cerut să pregătească trăsură. Te putem scoate din Londra înainte să se întunece.

– Nu, spuse Silence impasibilă. Nu voi părăsi Londra.

Harry o privi, stingherit.

– Vicaru' tot o să vă caute, pe dumneata și pe copil, domniță.

– Îmi dau seama de asta, spuse ea. Și îmi voi lua toate măsurile de precauție, dar nu voi fugi cât timp Michael este în închisoare.

– Dar, scumpo, protestă Temperance, cu ochii ei căprui măriți de groază.

– Nu, nu poți să îmi ceri așa ceva, spuse Silence către sora sa, inspirând sacadat. Știi foarte bine care ar fi cel mai probabil rezultat dacă va fi judecat.

Temperance închise ochii, fără să răspundă. Nu era necesar să o facă.

Pedeapsa pentru piraterie era spânzurătoarea.

– În cinstea finalizării noului cămin pentru orfani și copii abandonați! spuse Lady Hero, înălțând pahărelul cu sherry.

– Ura!

Împrejurul micuței săli de întruniri, membrele Sindicatului Doamnelor întru Ajutorarea Căminului pentru Orfani și Copii Abandonați răspunseră toastului, înălțând paharele cu vin.

Isabel Beckinhall zâmbi și sorbi din vin. Cine s-ar fi gândit în urmă cu o lună, când participase pentru prima dată la întruniri, că acest sindicat se dovedea a fi atât de *distractiv*?

Își alese un fursec din tava pe care Mary Whitsun o ținea cu grijă, apoi privi către Lady Hero.

– Când urmează să se mute copiii în noul sediu?

– Sperăm că săptămâna următoare, spuse Lady Hero, încă frumos îmbujorată de la succesul toastului său.

– Eu și Lady Caire am verificat noua clădire chiar ieri, înainte să plece din oraș, dar cred că domnul Makepeace mai trebuie să facă o ultimă inspecție, împreună cu una dintre noi.

– Ați putea să mergeți dumneavoastră, milady? întrebă Lady Penelope, fața ei drăguță încruntându-se, nedumerită.

– Plec mâine cu Lord Griffin, spuse Lady Hero. Roșeața din obraji, care începuse să dispară, reveni mai abitir. Trebuie să îmi arate ruinele de pe reședința sa de la țară, din nord.

Lady Margaret, care era sora lui Lord Griffin și cumnata lui Lady Hero, strâmbă din nas.

– Aș pune pariu că ăsta nu este singurul lucru pe care ți-l va arăta la conac.

– Megs, pufni Lady Hero, însă fu întreruptă de o chicoteală.

– Cât de mult ați consumat din sherry?

Lady Margaret privi nemulțumită spre paharul său.

– E doar al doilea!

– Vinul e foarte bun, schimbă subiectul domnișoara Greaves, cu tact. E chiar perfect pentru un toast în cinstea succesului nostru.

Lady Hero o privi recunoscătoare.

– Hm, murmură Isabel luând un alt fursec, sunt într-adevăr cele mai bune preparate ale orfelinelor. Și sherry-ul este delicios, păcat că a trebuit să vii cu el ferindu-te de atenția domnului Makepeace.

– Dar nu l-am adus chiar pe furiș, spuse demnă Lady Hero.

– L-ai adus într-o cutie fără nimic notat pe ea, sublinie Lady Margaret.

Lady Hero strâmbă din nas.

– Și asta pentru că domnul Makepeace e atât de...

– Sever, spuse Isabel.

– Rigid, interveni Lady Phoebe, de lângă sora sa.

– *Habotnic,* se înfioră Lady Penelope.

– Și mai degrabă lipsit de simțul umorului, adăugă Isabel, ca să completeze tabloul, mușcând apoi din fursecul ei fraged.

– E totuși destul de chipeș, remarcă obiectiv domnișoara Greaves.

Lady Penelope scutură din cap.

– Chipeş dacă îţi plac domnii serveri şi inflexibili, spuse, iar disprețul discret de pe buzele ei arăta că, cel puțin ei, nu îi plăceau. Eu cred că din cămin lipseşte o influență feminină, acum că doamna Hollingbrook a plecat de lângă fratele ei.

– Noi suntem influența feminină! spuse Lady Margaret, oarecum indignată.

– Dar nu suntem prezente tot timpul, replică Lady Penelope. Nu e acelaşi lucru.

– Dar slujnicele? întrebă amuzată Lady Isabel.

Ea nu era de acord cu ideea că domnul Makepeace avea nevoie de o femeie să-l ajute, sau de orice alt ajutor, ca să administreze căminul, dar era fascinată de raționamentul complicat şi ideile preconcepute ale lui Lady Penelope.

– Slujnice, pufni Lady Penelope, şi doar aceasta păru să fie întreaga sa argumentație.

Isabel îşi ascunse un zâmbet şi luă ultima înghițitură din fursec.

– În orice caz, aruncă Lady Hero, avem nevoie de cineva să se întâlnească cu domnul Makepeace la noul sediu, poimâine. Cineva cu tact, cu şarm şi capabilă să facă față... rigidității sale. Îşi îndreptă privirea către Isabel, zâmbind binevoitor – o persoană îndeajuns de abilă. Aţi fi perfectă, Lady Beckinhall.

Capitolul 18

Trecură anii şi Clever John îmbătrâni. Părul său, odată ca pana corbului, deveni cărunt, umerii săi lați se gârboviră, mâinile cândva puternice începură să-i tremure. Şi în toți acești ani nu o revăzu pe Tamara. Veni până la urmă şi ziua în care îşi dădu seama că traiul său sub soare se apropia de sfârşit. Stătea în tronul său mare din aur, în castelul său mirific, iar în jurul lui stăteau cuferele cu comori, doldora de nestemate, dar el nu avea ochi pentru ele. În schimb, privea cu atenție cinci pene de culori strălucitoare, aşezate în poală...

din *Clever John*

Mick O'Connor stătea întins pe aşternutul de paie al închisorii din castelul Newgate – în cea mai sigură celulă – şi reflecta la viața lui. Viață care era în pericol să se sfârşească în dimineața următoare.

După o lună de încarcerare, avea bineînțeles un plan de evadare, pentru că era un om care îşi petrecuse toată viața urzind planuri. Castelul era bine păzit, iar o duzină dintre dragonii căpitanului Trevillion aveau ordine să-l păzească. Nu luau mită, dar asta nu însemna că nu putea primi vizitatori. Pepper îi făcuse câteva vizite, ajutându-l pe Mick să îşi pună afacerile în ordine, iar pentru oamenii lui fusese o joacă de copil să pună la cale un plan de evadare.

Mick calculase că momentul cel mai bun pentru o evadare era chiar înainte de a ajunge carul condamnaților în fața spânzurătorii, în dimineața următoare. Avea să fie multă lume, familii venite în vacanță, negustori ambulanți cu plăcinte cu carne şi fructe şi, desigur, puzderie de soldați. Dar soldații vor fi încetiniți de mulțime, dacă cineva, de exemplu, ar crea agitație chiar înainte să ajungă funestul car la spânzurătoarea Tyburn, atrăgând atenția soldaților şi a mulțimii. În hărmălaia creată, un al doilea grup de oameni de-ai lui ar trece neobservați şi ar putea să-l salveze.

Era un plan de evadare care se baza foarte mult pe noroc, dar era singura lui şansă. Mai pariase şi altă dată punându-şi viața în joc şi câştigase. De ce n-ar fi fost aşa şi acum?

Mick avea puține regrete, dacă nu chiar nici unul. Nu regreta că fusese pirat, nu regreta că ucisese oameni, şi era al dracu' de sigur că nu regreta ce-i făcuse lui Charlie. Pentru că evitase să fie batjocorit la vârsta de treisprezece ani.

Era însă un singur lucru pe care ar fi dorit să-l schimbe: regreta că nu găsise cuvintele potrivite pentru a o convinge pe Silence să rămână lângă el. Ar fi trebuit s-o mintă, să-i spună că avea să renunțe la piraterie, că va renunța la palat, că va renunța la orice afurisit de lucru dorea ea, numai să fi rămas lângă el.

La naiba, poate chiar ar fi trebuit să renunțe la piraterie pentru ea. Tot ce îşi dorea era să stea la masă cu ea şi s-o hrănească cu mâncăruri exotice, care să facă minunații ei ochi de culoarea

alunei să se mărească de uimire. Și mai târziu, să o uimească în multe alte feluri. Să-i mângâie pielea catifelată și să-i spună...

Ce să-i spună?

„Hristoase!" Să-i spună că o iubește. Că era singura femeie în afară de biata lui mamă pe care o iubise vreodată cu adevărat. Mick își strânse pleoapele, ignorând râsetele, gemetele și țipetele din închisoarea Newgate. Dacă ar fi s-o ia de la capăt, ar lega-o cu lanțuri de patul lui și ar face dragoste cu Silence până ar accepta că nu poate trăi fără el. Pentru că Dumnezeu știa că el, unul, nu putea trăi fără ea. Ar sta cu ea mereu, poate chiar ar lua-o de nevastă dacă ea și-ar dori. Își râse în barbă, gândindu-se la Mickey O'Connor Cuceritorul, om de casă. Și dacă într-o zi ar avea un copil... Acest gând îl făcu să deschidă brusc ochii. La dracu', nu se gândise niciodată – pentru că mereu crezuse că n-avea să-l părăsească, la dracu'! – că ar putea rămâne însărcinată.

Dumnezeule! Mick sări în picioare, învârtindu-se de colo-colo, atât cât îi permiteau lanțurile de la picioare – abia vreo doi metri. Dacă Silence ar fi descoperit că era însărcinată, și-ar fi ieșit din minți. Lui nu i-ar fi păsat că pruncul său s-ar fi născut bastard, dar pe ea ar fi afectat-o mult. Ar fi ajuns proscrisă. Familia ei o iubea, dar erau oameni foarte stricți. Ar arunca-o oare în stradă? Cum s-ar descurca să-i crească singură și pe Mary Darling, și pe nou-născut? Doamne Dumnezeule!

– Te gândești la știreang? întrebă temnicerul, un omuleț vulgar care se umfla în pene că-l păzea pe faimosul Mickey O'Connor.

Desigur, adevărații paznici erau dragonii, dar asta nu-l deranja pe temnicer. Mutra lui urâtă apăru în dreptul ferestrei cu zăbrele a celulei, pipăindu-și gâtul.

– Ultimul pe care l-am spânzurat a avut gâtul mai lung cu vreo treizeci de centimetri la sfârșit.

Mick îl ignoră, așezându-se cu capul în mâini pe patul curat pe care și-l cumpărase cu o sumă exorbitantă. După un timp, nu mai auzi vocea temnicerului, probabil plictisit să batjocorească un prizonier care nu-i răspundea.

Dar asta nu conta pentru Mick. Tot ce conta era Silence și ceea ce era posibil să-i fi făcut. Mick își închise din nou ochii și făcu ceva ce nu mai făcuse de când avea treisprezece ani. Se rugă.

*

Mai era vreun ceas până-n zori, când Silence ajunse la Newgate.

– I-o nebunie, mormăi Bert, să ne furișăm pe străzi în întuneric. Stăpânu' ne-ar lua capu'.

– Cre' că nici măcar stăpânu' nu ne poate pedepsi de unde-i acuma, spuse Harry serios.

– Trebuie să-l văd, Bert, spuse Silence. Nu înțelegi? Îl iubesc! Nu pot să-l las să...

Vocea îi fu întreruptă de un suspin. „Nu, nu acum." Va fi timp de văitat și de jelit la urmă. Acum trebuia să fie puternică pentru Michael. Nu-l mai văzuse de mai bine de o lună. Winter și Temperance nu o lăsaseră să-l viziteze la Newgate, în timpul procesului. Numai după condamnarea lui la moarte, cedaseră insistențelor ei, admițând că ar putea fi mai bine pentru ea să-l revadă pentru ultima dată.

Harry o bătu stângaci pe umăr.

– Înțelegem, doamnă. E ca-ntr-o poveste, dragostea dumitale pentru stăpânu'. Și-o s-avem grijă să-l vezi înainte... spuse el, oftând și înghițindu-și vorbele.

Poate că acum Harry și Bert se țineau tari, dar Silence le văzuse fețele în ziua veștii că Michael fusese condamnat. Fața mare și urâtă a lui Harry era tot o grimasă de durere, iar Bert plânsese pe furiș. Cei doi se dădură aproape de ea, în timp ce ajunseră la închisoare. Silence ținea felinarul pentru ca ei să poată avea mâinile libere, în caz că se întâmpla ceva. Se cutremură și își strânse mai bine pelerina în jurul trupului, în timp ce silueta închisorii Newgate își făcu brusc apariția din întuneric, înaltă și sinistră. Poarta veche umbrea strada, dar chiar lângă ea era închisoarea, ceva mai nouă. Un gardian cu un felinar moțăia lângă porțile duble, mari. Paznicul se trezi și făcu lumină în timp ce se apropiau.

– Am venit să îl vedem pe Mickey O'Connor, spuse Harry politicos.

– Nimeni n-are voie să-l vadă pe pirat, i-o tăie gardianul.

Harry îi aruncă o monedă pe care gardianul o prinse cu ușurință.

– Un șilin'? rânji neîncrezător.

– Un șilin' e destul de corect, se burzului Bert.

Gardianul dădu să spună ceva, dar Harry oftă și-i mai dădu o monedă.

– Începem să ne apropiem, zâmbi de data asta.

– Jaf la drumu' mare! izbucni Bert îndreptându-se către el.

– Bine, bine, spuse bărbatul și dădu un pas înapoi. Vă las să-l vedeți, da' e o excepție numa' pentru voi.

Bert mormăi ceva nu prea politicos la adresa rudelor gardianului, dar, din fericire, omul nu păru să audă. Deschise poarta mare, conducându-i pe un coridor întunecat. Era încă întuneric, iar majoritatea deținuților dormeau. Dar ici-colo se puteau auzi sunete: suspine, mormăituri, sforăituri, un zgomot de tuse.

Gardianul îi conduse mai departe, printr-o curte cu siluete adormite, și apoi urcară niște trepte. La ultimul etaj, celulele se înșirau numai pe o parte a culoarului, iar în capăt era o ușă încuiată. Gardianul o deschise și dădură într-o cămăruță cu vreo doisprezece soldați înarmați care stăteau în picioare sau moțăiau pe scaune. Fură conduși la ușa celulei din capătul încăperii, iar gardianul scoase inelul cu chei. Descuie, intră și cercetă celula:

– Hei, O'Connor! Ai...

Un braț țâșni din întunericul celulei și-l prinse pe gardian de gât. Michael se arătă, ținându-l imobilizat pe gardian și o privi pe Silence.

Părul lui ca abanosul era lăsat pe umeri. Era numai în cămașă, deși era frig, iar dantela fină de la gât și de la manșete părea nelalocul ei acolo. Când se mișcă, se auzi zăngănitul lanțurilor groase, pentru că avea inele de fier la ambele picioare. Dar celula lui era surprinzător de curată și de mobilată, nu numai cu un pat, ci și cu un scaun și o masă cu călimară, pană și hârtii. Un mic vas pentru cărbuni se vedea lângă pat. După toate aparențele, Michael arăta la fel de arogant și de puternic ca prima oară când îl văzuse în sala tronului. Se părea că nici măcar închisoarea nu-l putea doborî pe Michael O'Connor.

Ceva în interiorul lui Silence exultă în prezența forței sale fioroase. Ochii negri sclipeau în lumina felinarului.

– Bert, ia parazitul ăsta de-aici și cheamă preotul închisorii.

Îi dădu drumul gardianului, care căzu câteva trepte mai jos, gemând. Soldații se ridicaseră, iar unul dintre ei se apropie:

– Ce se-ntâmplă, Mickey?

– Nimic de care să-ți faci griji, George, răspunse Michael clătinând din cap. Se pare că am vizitatori.

– Căpitanului n-o să-i placă, se încruntă tânărul.

– Nu-i aici ca să afle, nu? îl întrebă Michael, cu ochii la Silence.

Își scoase absent inelul cu piatra lunii de pe deget și-l aruncă spre soldat. Apoi se uită la ea ca și cum ar fi încercat să-i memoreze fiecare trăsătură. Silence își mușcă interiorul obrazului pentru a-și înăbuși un suspin. Trebuia să fie puternică.

– M-am rugat să vii, îi spuse Michael încet.

Aparent satisfăcut că Michael nu încerca să evadeze, soldatul își vârî inelul în buzunar și ieși împreună cu Harry.

– Există vreo posibilitate să te scoatem de-aici? șopti ea și se apropie. Aș putea să-i pun pe Harry și Bert să-i aducă pe ceilalți.

– Nimeni nu evadează din partea asta a închisorii, iubire, clătină el din cap cu un zâmbet slab. În plus, le e atât de teamă de mine, c-au adus dragoni să mă păzească. O încercare de evadare n-ar face decât să-mi omoare oamenii, iar eu tot aici aș rămâne.

– Dumnezeule! îl privi Silence îngrozită, neștiind ce să mai spună.

– Am avut ceva timp să mă gândesc aici, iubire, și mă întreb dacă n-ai vrea să-mi faci o mare favoare, îi spuse el cu blândețe.

– Știi că n-aș putea refuza, răspunse Silence, cercetându-i chipul drag.

– Iată-te acceptând lucruri fără să știi despre ce e vorba, zâmbi el răutăcios.

– Aș face orice pentru tine, Michael, știi asta, oftă și-i atinse umărul cu o mână tremurândă.

– Mai puțin să rămâi cu mine? întrebă el și încercă să facă un pas spre ea, dar lanțurile îl împiedicară.

Ea clătină din cap, o lacrimă alunecându-i pe obraz. Toate argumentele și fricile ei nu mai însemnau nimic acum.

– Era... era altceva. Dacă ai fi... Se opri pentru că Michael îi așezase un deget pe buze.

– Nu mai contează. Îmi pare rău c-am adus vorba. N-am vrut să te mâhnesc.

Îl privi fără să scoată o vorbă, iar ochii ei înotau acum în lacrimi, în ciuda eforturilor ei disperate de a se abține.

–Vino încoace, șopti Michael și o trase în brațele lui calde, lipindu-și fruntea de a ei. Îmi pare rău, îmi pare atât de rău. Am făcut o prostie la Windward House. Trebuia să-mi fi dat seama că tu și copila sunteți tot ce vreau, tot ce îmi voi dori vreodată. Banii, pirateria... n-au fost decât niște scuturi în fața fricilor mele. N-a fost cea mai bună decizie, iubire.

–O, Michael! închise ea ochii încercând să-și oprească lacrimile, căci cuvintele lui sincere o făceau să-l iubească și mai mult.

Dacă n-ar fi fost ultimul lor moment împreună... Dacă ar mai avea săptămâni și ani să se descopere unui pe celălalt...

–Dar am ceva important să-ți spun acum. Marea favoare pe care vreau să mi-o faci e să te măriți cu mine.

Ea făcu un pas înapoi și se uită la el, șocată.

–De-aia ai trimis după preotul închisorii?

–Da, zâmbi el și-i apărură gropițe în obrajii măslinii. Ar face aproape orice pentru prețul corect. Nu așa am vrut să se întâmple, iubire, dar nu prea avem de ales. Vrei să fii soția mea, Silence Hollingbrook?

Poate că era o prostie, dar inima ei tresăltă de bucurie, chiar și în locul acela. Nu stătu pe gânduri și răspunse:

–Da, o, da! Vreau să fiu soția ta, Michael!

El rânji și o sărută rapid și apăsat, iar Bert se întoarse cu gardianul. Îi însoțea un om în vârstă, cu o claie de păr alb și cu ochii împăienjeniți de somn.

Preotul se dovedi a avea o voce frumoasă, rezonantă. Silence era învăluită într-o minunată și amețitoare stare de euforie și în câteva minute se trezi căsătorită cu Michael.

–Poftim, spuse Michael, scoțându-și de pe degetul mic inelul de aur cu rubin și punându-l pe degetul ei mare. Să-ți amintești de mine.

Silence privi aurul vechi și frumusețea profundă a rubinului roșu-închis. Fusese primul lui inel, își aminti, emoționată de gestul lui. Era un pic cam mare, așa că înfășură un fir de ață în jurul lui ca să nu-i cadă de pe deget. Trebui să clipească de mai multe ori apoi, pentru că totul îi părea un vis frumos și un coșmar în același timp: erau căsătoriți, dar el avea să fie spânzurat în numai câteva ore.

Michael îi făcu semn lui George și vorbiră ceva în șoaptă, iar la final îi dădu restul inelelor soldatului.

–Numai o oră, nu uita, spuse George.

–Petreceți-vă un pic de timp cu mine, doamnă O'Connor, zise Michael, întinzând mâna spre Silence.

Ea se aruncă în brațele lui bucuroasă, iar ușa celulei fu încuiată în urma ei. Oftă, așezându-și capul pe pieptul lui, ascultându-i bătăile puternice ale inimii. El își trecu mâna prin părul ei cu blândețe, dar Silence îi simți tremurul degetelor. Și brusc simți că era prea mult – condamnarea, căsătoria, toți anii de după ziua de mâine fără el.

–O, Michael... Închise ochii, copleșită de disperare. Nu știu dacă... dacă pot trăi fără...

–Ba da, spuse el cu o voce fermă, poruncitoare, cuprinzându-i fața cu mâinile lui mari și privind-o în ochi, iar ochii lui erau sălbatici și cumpliți, chiar și în lumina slabă din celulă. Ba da, poți trăi. Pentru mine, pentru Mary Darling, pentru tine. Promite-mi, iubire. Promite-mi că vei trăi și vei înflori, indiferent de ce va fi mâine.

–Da. Da, îți promit, spuse fiindcă nu putea fi slabă când el avea nevoie ca ea să fie puternică.

–Așa, iubirea mea, spuse și o sărută pe frunte.

–Te iubesc, Michael!

Lacrimile rupseseră zăgazurile, inundându-i obrajii. El își lipi obrazul de al ei.

–Am scris un testament pentru Pepper, omul meu de încredere.

Ea încercă să protesteze, dar el se îndepărtă pentru a o privi.

–Taci, iubire, trebuie să m-asculți, spuse el serios. I-am lăsat instrucțiuni lui Pepper să-ți administreze banii. Cred c-ar fi mai bine pentru tine și pentru Mary să stați la Windward House. E liniște și e ferit. Servitorii mei și Harry și Bert vor avea grijă de voi. Sper ca Vicarul să se liniștească odată cu moartea mea, dar nu putem risca. Am aranjat ca oamenii mei să vă păzească până la moartea lui Charlie Grady, pe care de asemenea am aranjat-o.

Silence încremeni. Plănuise totul. Se asigurase ca ea și Mary Darling să nu aibă de suferit după moartea lui. Nu îi spusese c-o iubea, dar acțiunile lui vorbeau de la sine, mai mult decât toate cuvintele.

– Silence? întrebă el. Ești de acord cu planurile mele?

– Da, înghiți ea în sec, da, firește.

– Vreau să fiți fericite, iubire, tu și Mary Darling, își lipi el din nou fruntea de a ei.

Silence scânci, incapabilă să vorbească. Ce cuvinte ar fi fost suficient de frumoase și de sublime să poată cuprinde tot ce inima ei voia să exprime în acel moment? Pur și simplu, nu existau astfel de vorbe.

– Vino, întinde-te lângă mine, iubire, o rugă el cu ochii plini de tristețe, de parcă îi putea citi gândurile.

Silence își petrecu brațele în jurul gâtului său și-l îmbrățișă cu putere.

Dar când Michael începu să o tragă spre el în pat, Silence își încleștă degetele pe pânza cămășii lui.

– Dacă se uită la noi soldații?

– I-am plătit bine să nu tragă cu ochiul. Bert și Harry vor avea grijă de asta.

Silence își aruncă o privire peste umăr și văzu că toți oamenii de afară se îndepărtaseră de fereastra cu gratii din ușă. Singura lumină din celulă era dată de o fereastră mică, lăsând peretele din spate în beznă. Se întoarse spre Michael, scrutând întunericul. Vocea lui era profundă. O strângea de mână.

– Vino și fii nevasta mea.

Era soțul ei acum.

În ciuda tristeții acelui loc, în ciuda a ceea ce avea să se întâmple mult prea curând, o scânteie de bucurie se aprinse înlăuntrul lui Silence. Era măritată cu Michael O'Connor. Era măritată cu bărbatul pe care-l iubea. Și cum nu aveau prea mult timp la dispoziție, se ridică pe vârfuri și-l sărută.

– Te iubesc! îi șopti pe buze. Iubesc vocea ta și accentul tău irlandez. Iubesc felul în care mă privești înainte să spui ceva nerușinat. Iubesc felul tandru în care o ții în brațe pe Mary Darling. Și iubesc că ai vrut să mă faci soția ta. Te iubesc, Michael O'Connor, te iubesc!

Cuvintele ei îl făcură să-și strângă mai tare degetele pe talia ei, trăgând-o mai aproape.

– Silence, iubire, când am văzut că m-ai părăsit, am simțit ca și cum o bucată din inimă mi-ar fi fost smulsă din corp. Numai prezența ta aici poate opri sângerarea.

Gura lui se deschise peste a ei și o sărută sălbatic, mușcându-i buza, nerăbdător. Silence era conștientă că doisprezece oameni se aflau la numai câțiva metri depărtare, dar alungă iute gândul. Nu îngăduia ca rușinea și regulile să o împiedice să-i arate soțului ei cât de mult îl iubea. Cât de mult avea să-l iubească mereu.

Așa că-și desprinse gura din sărut, lăsându-și buzele să alunece peste gâtul lui puternic, savurând pielea sărată. Mâinile lui urcară către șoldurile ei, dar nu o opri. Limba ei coborî spre baza gâtului pe piept și se opri acolo un moment, în timp ce mâna ei alunecă spre locul în care îi descoperi mădularul tare și captiv. Începu să-i descheie pantalonii, degetele ei pipăind și găsind în întuneric.

– Silence? șopti el.

– Șșșșșt! îl dojeni ea, așa cum îi făcuse și el odată. Nu trebuie să spui nimic.

Apoi Silence se lăsă în genunchi și-i auzi respirația îngreunându-se. El rămase nemișcat în timp ce ea termină de descheiat și-i desfăcu pantalonii. Se aplecă, fără să vadă în întuneric, dar îi putu simți parfumul bărbătesc de mosc. Mâinile-i găsiră membrul, tare și pregătit și atât de frumos, încât își dorea să-l poată vedea. Nu avea timp de rușine și de timiditate, sau de instrucție în ritm molcom. Asta era ultima oară...

Nu, nu se va gândi la asta. Îl exploră pe bărbatul din fața ei. Își lăsă degetele mâinii stângi să alunece peste mădular în jos, memorând fiecare venă, până ajunse la bază. El scoase un sunet înfundat, iar ea se gândi că poate-i plăcea să fie atins acolo. Sau poate îl stârnea ceea ce făcea cu mâna dreaptă, cu care îi strângea ușor membrul. În orice caz, avea să continue. Dacă aceasta va fi...

„Nu, nu te gândi la asta!"

Se aplecă și linse vârful. Michael încremeni. Doar își lăsă mâinile în părul ei și, pentru un moment, rămase împietrit. Apoi deschise gura și-l savură. Când începu să guste ușor, degetele lui se încleștară. O trăgea ușor, ca și cum ar fi vrut să o ia de acolo, dar cum gestul lui era blând, atent, rămase pe loc. Îl gusta – bărbat și dorință – și sub limba ei îi simțea pielea caldă și fină.

Îl sărută, iar apoi se gândi să-și treacă dinții ușor peste vârf, care zvâcni, iar el șuieră încet. Zâmbi și-l gustă din nou. Era ceva teribil de excitant să aibă un bărbat atât de puternic în puterea ei. Se afla într-o poziție de sclavă, dar nu se simțea deloc așa. Se simțea foarte feminină, foarte senzuală, în timp ce dezmierda cu limba, de jur împrejur. Mâinile lui nu o mai trăgeau de păr, în schimb o prinse de parcă nu se putea hotărî dacă s-o îndepărteze sau s-o tragă mai aproape.

Lăsă vârful și merse mai departe, savurând pe îndelete, și ceva păru că se frânge în el. Se aplecă și o ridică de mijloc. Se învârti, iar lanțurile lui zăngăniră și scrâșniră în timp ce o puse pe pat, așezându-se apoi peste ea. Gemu și simți aerul rece pe coapse. Mâinile lui erau sub fuste, mângâind-o, urmărindu-i contururile până-i atinse mugurele umed. O mângâie acolo o dată, iar apoi mădularul luă locul mâinii. Cineva de afară tuși, iar ea redeveni conștientă brusc de faptul că numai o ușă îi despărțea de o cameră plină de soldați. Pătrunse în ea chiar în acel moment.

Își mușcă buza, iar el începu să împingă. Trecuse numai o lună, dar părea că uitase cât de mare era el. Își ținu respirația când simți că împinge din nou. Senzația era superbă, atât de minunată, încât îi era frică să nu scoată vreun sunet.

El se opri, pe jumătate în ea, și o așeză mai bine, vârându-și mâinile între coapsele ei și desfăcând-o mai mult.

Se retrase puțin și apoi împinse fără grabă, în ritm constant. Învinse mușchii de la intrare, se implântă și, brusc, era cu totul înăuntru. Îi simți respirația pe obraz, simți cum pieptul lui se umflă când trase aer în piept. Voia să oprească acel moment ca să îl poată trăi pentru totdeauna. Acum, aici, nu erau decât ei doi, pe o insulă superbă, departe de restul lumii.

El se retrase încet, fără să scoată un sunet. Îl cuprinse de umeri, iar gura lui coborî spre a ei. Limba îi alunecă înăuntru și o sărută atât de delicat, încât îi veni să plângă. Cum va trăi fără el? Fără să mai simtă vreodată apropierea aceea atât intensă de o altă ființă? Găsise paradisul doar pentru a-l pierde.

Ei bine, se va bucura de el cât va putea. Îl luă în brațe, dorindu-și să fi fost goi, dar bucuroasă de apropiere. Simți lacrimi sărate pe buzele amândurora și se întrebă dacă erau ale ei sau ale lui. Oare

îl făcuse ea pe marele Michael O'Connor să plângă? Îl mușcă ușor de limbă, gustând-o, păstrând-o în gura ei.

Poate că în această noapte creaseră eternitate.

Îi simțea umerii încordându-se în timp ce el se controla – fiecare pătrundere era incredibil de lentă și de constantă. Ca și când ea ar fi fost făcută pentru el. Numai pentru el. Fiecare centimetru care se afunda în ea, fiecare retragere – o! atât de lentă – creștea un foc în ea, arzând, tot mai fierbinte.

Dar mai mult, el construia o legătură între ei, un lanț de fier imposibil de rupt care avea să-i unească pentru totdeauna. Aceasta era adevărata lor ceremonie nupțială, mai solemnă, mai sfântă decât cuvintele acelui bătrân preot.

Îl ținea și respira împreună cu el și aștepta flăcările să urce mai sus, să ardă și să explodeze. Iar când el își trecu mâna printre trupurile lor și îi mângâie ușor mugurele sensibil se întâmplă. Luară foc împreună. Se arcui în el în timp ce interiorul ei se topea. Flăcările o mistuiau, legându-i unul de celălalt, ca și cum ar fi fost arși într-un creuzet. El împinse adânc și-i acoperi gura, inhalând geamătul ei și pe al lui însuși.

Aflată pe culmile extazului, Silence zări un curcubeu ridicându-se din cenușa flăcărilor lor. Un curcubeu atât de fragil, atât de diafan, încât crezu că era real. Că dragostea lor năruise închisoarea și că erau liberi. Împreună și liberi.

Dar toate au un sfârșit – la fel și curcubeul. Silence deschise ochii, iar soțul ei era încă deasupra ei – trupul pe care-l iubea și care-i aducea alinarea în celula întunecată.

Zorii aveau să apară curând.

Capitolul 19

Clever John își chemă bucătarul și-i ceru ceva special, apoi așteptă ca plăcinta de cireșe să-i fie adusă în sala tronului. Vocea îi slăbise cu anii, așa că nu mai putea decât să-i murmure numele.

– Tamara!

De îndată, o frumoasă pasăre-curcubeu zbură pe fereastră și se așeză la picioarele lui, prefăcându-se în Tamara. Era la fel de tânără și de frumoasă ca de fiecare dată în toți acei ani de când o văzuse pentru prima oară, dar nu mai zâmbea. Ochii ei erau sumbri când întrebă:

– De ce m-ai chemat?

din *Clever John*

Veniră după el în zori, așa cum i se spusese, alți soldați care să-i înlocuiască pe cei care-l păziseră noaptea. Mick nu-și mută privirea de la Silence, chiar dacă soldații descuiară celula și-i legară mâinile în față. Se îmbrăcase în cele mai bune haine cu ajutorul lui Silence – haină și pantaloni din catifea albastră, vestă din brocart auriu și cămașă cu dantelă. Purta ciorapii pe care Silence îi croșetase pentru el – strâmbi și deformați în unele locuri – care erau cele mai importante lucruri de pe el. Nu mai avea nici un inel pentru că le dăduse pe toate pentru a petrece o oră cu Silence, dar nu regreta câtuși de puțin.

Soldații îl îmbrânciră afară din celulă și tot drumul de-a lungul culoarului umed, până ieși, mijindu-și ochii în soarele dimineții. Silence ieși din Newgate în urma lui, însoțită de Harry și de Bert.

– Du-te acum, îi spuse cu blândețe, făcându-i semn lui Harry.

Bert și Harry erau disperați, dar Harry înțelese ce voia Mick. O spânzurare în public era groaznică, și nu trebuia să-l vadă zvârcolindu-se în streang. Cu puțin noroc, nu avea să se ajungă la asta. Oamenii lui ar fi trebuit să îl salveze la timp, dar nu avea de gând să îi spună asta lui Silence. Exista totuși o posibilitate ca planul să dea greș și n-ar fi vrut să-i dea speranțe deșarte. Ea-l privi cu ochii roșii, dar uscați, și nu spuse nimic. Expresia feței ei era grăitoare. Nu mulți bărbați aveau norocul să se bucure de dragostea unei femei ca Silence.

Se aștepta totuși să o vadă din nou peste câteva ore. Dar dacă tentativa de evadare eșua, avea să moară mulțumit. Mick îi făcu un semn din cap, în timp ce îl duceau spre carul deja pregătit cu sicriul lui și un preot.

– Rămâi cu bine!

– Ce romantic! se auzi o voce cumplită.

Vicarul și vreo șase oameni de-ai lui ieșiseră din închisoare în urma lui Silence și a lui Harry și Bert. Harry vru să se întoarcă să vadă, dar fu lovit și aruncat la pământ, înainte să reușească. Bert se retrăgea, în timp ce două pistoale îi țintеau inima. Într-o clipită, Charlie o luă pe Silence, ținând-o de gât de parcă ar fi fost un câine. Silence se zbătu să scape, iar privirea ei disperată o întâlni pe a lui Mick.

– Asta e doamna ta, Mickey? întrebă Vicarul, fața sa mutilată făcând o grimasă grotescă.

Nu. „Nu."

Harry era la pământ, cu capul sângerând, luptându-se să se ridice, deci cel puțin mai era conștient. Bert fusese dat la o parte de oamenii Vicarului și nu putea ajunge lângă Silence cu pistoalele lor îndreptate spre el.

– Ea nu înseamnă nimic pentru tine, spuse Mick, încercând să-și calmeze vocea. „Nu acum." Nu acum când era complet neajutorat și nu putea face nimic. Las-o în pace, Charlie.

– O, s-ar putea să o las, răspunse Vicarul. După ce o să o învăț cum să-mi fie de folos așa cum se cuvine. La urma urmei, mama ta a murit, Mick. Am nevoie de o înlocuitoare. Și am așteptat cu mare răbdare încă de la arestul tău, așa încât să poți gusta pe deplin momentul ăsta.

Simți un gol în stomac. Mick întâlni ochii lui Silence. Fuseseră măriți și înfricoșați, dar acum erau calmi:

– Te iubesc, Michael.

El își strânse pleoapele cu putere, apoi deschise ochii, fixându-l pe Vicar:

– Fac orice. Spune-mi ce dorești.

Silence își folosi toată forța, ca să scape din strânsoarea Vicarului. El se poticni la încercarea ei, dar apoi își reveni imediat, strângând-o de spate în încleștarea sa teribilă.

Charlie schiță un zâmbet: o strâmbă și îngrozitoare imitație de zâmbet.

– Păi deja am tot ce-mi doresc, băiete. Moartea ta și femeia ta. Și aș putea să îmi iau și nepoata, la fel de bine, dar ea ar fi doar desertul. Asta, spuse scuturând-o pe Silence de gât, asta e carnea de pe masa mea.

Mick scoase un urlet, năpustindu-se către el, dar fu imediat secerat de soldații care îl înconjurau, căzând în genunchi.

– Veți îngădui răpirea unei doamne? îi întrebă Mick pe soldați.

Însă ei stăteau acolo de parcă ar fi fost orbi și surzi în fața nenorocirii care se întâmpla în fața ochilor lor.

Charlie râse:

– Vor fi plătiți cum se cuvine. Aceștia de-aici nu sunt chiar ca dragonii lui Trevillion – le place să simtă aurul în mâini, și nu contează cine îl oferă. Acum, amintește-ți asta în timp ce ți se pregătește știreangul, fiule: Am să mă culc cu femeia ta chiar în timp ce o să-ți dai ultima suflare.

Și cu asta Vicarul se îndreptă spre oamenii lui și plecă pur și simplu. Încă zbătându-se în strânsoare, Silence îi aruncă lui Mick o ultimă privire îngrozită, apoi Vicarul o trase după el.

Soldații îl îmbrânciră pe Mick în car. Preotul se făcea că se uită în altă parte. Toți fuseseră mituiți de Charlie, nu putea fi nimeni de nici un ajutor. Oamenii lui îi plănuiseră scăparea la Tyburn, dar dacă o făceau, nimeni nu ar fi putut să o salveze pe Silence.

Viața lui însemna moartea ei.

Moartea lui însemna că ea o să rămână în viață.

– Duceți-vă, strigă la Bert și la Harry. Fugiți și spuneți-i lui Winter Makepeace ce se întâmplă. Spuneți-i să ia oamenii mei și s-o salveze. Și spuneți echipajului meu să ignore oricare alt ordin. Ați înțeles? *Nimic* să nu-i oprească să o salveze pe Silence!

Carul pornise, și Mick își întinse gâtul să vadă cum Bert îl ajuta pe Harry să se ridice, apoi amândoi o luară la goană, însă Harry rămăsese mult mai în urmă. Bert era cu Mick de mai bine de cinci ani, și în tot acest timp îl servise bine. Dar și Bran îl servise bine – până în ziua în care băiatul îl trădase. Mick mergea către moarte. Nu mai putea să îi răsplătească în nici un fel loialitatea lui Bert. Dacă Bert ar fi decis pur și simplu să fugă? Mick și-ar fi dat seama că l-a trădat doar zărindu-și oamenii la spânzurătoarea Tyburn, așa cum le fusese planul inițial. Și Silence ar fi plătit prețul.

„Doamne, lasă-mă să atârn în știreang!"

Mersul cu carul era ca o călătorie prin infern. Clătinându-se, carul intră pe Oxford Street, unde deja lumea îi aștepta. Oamenii aflați pe margine îl strigau, unii cu simpatie, alții în derâdere.

Erau mulți, pe trei sau pe patru rânduri, cât le permitea drumul. Mick stătea nemișcat, ținându-și capul în sus și picioarele depărtate, ca să nu-și piardă echilibrul, în timp ce carul își începu drumul prin Londra, către Tyburn. O fată aruncă o cunună de flori la picioarele lui, și Mick o privi, absent. Era celebru în Londra, și unii dintre oamenii săraci îl considerau un fel de erou.

Un erou, care nu făcuse nimic altceva decât să prade, toată viața lui.

Alții aruncau în el cu fructe stricate, sau chiar mai rău. Nici nu-i lua în seamă. Unde era oare Silence acum? Dumnezeule! Oare Vicarul o viola, făcând să se stingă lumina aceea dulce și plină de speranță din ochii ei? Îi venea să ucidă la gândul ăsta. Să dezlănțuie prăpădul. Dar era legat în car, ca un animal sălbatic.

Se opriră la una dintre tavernele din mahalaua Londrei, ca să își poată cumpăra o ultimă băutură. Și Mick își luă, iar în timp ce o bău se rugă să nu fie salvat. Se rugă să o poată răscumpăra pe Silence cu prețul vieții lui. Știa ce le făcea Vicarul femeilor aflate în puterea lui. O văzuse pe mama sa suferind din pricina lui.

„Ține-o pe Silence în viață. Să fie fericită."

Într-un sfârșit, spânzurătoarea Tyburn se arătă privirii sale, vârful său de neconfundat, prevestitor de rău, profilându-se pe cerul cenușiu.

Pe o latură fuseseră ridicate platforme de lemn cu banchete ca pentru spectacol, dar cea mai mare parte a mulțimii se bulucea în picioare. Mick văzu o femeie cu o tavă cu plăcintă pe cap, croindu-și ferm drum prin mulțime. Îl acoperea pe un hoț de buzunare, care profita de pe urma clienților ei, când plăteau pentru plăcintă. O gașcă de băieți și câțiva câini alergau pe lângă car, strigând. Mai încolo, un jongler distra un mic cerc de oameni, mânuind prin aer o pălărie, o portocală, un cuțit și un buchet de flori. Era chiar priceput, dar un grup de ucenici beți îl insultau.

Mick zâmbi cu amărăciune, dându-și seama că planul lui de evadare ar fi funcționat cu siguranță. Carul trebuia mereu să se oprească, pentru că mulțimea se îmbulzea de jur împrejur, luptând să-l poată vedea. Mâinile lor avide se întindeau, atingându-i haina, pantalonii. O bucată de material din hainele lui ar fi fost un suvenir excelent, care ar fi putut fi mai târziu vândut

colecționarilor înfocați. Erau și soldați, călare, dar mulțimea agitată îi ținea departe de car.

Carul înaintă drept spre spânzurătoare, iar Mick răsuflă ușurat, pentru că nu-și zărise oamenii prin mulțime. Probabil primiseră mesajul de la Bert. Poate chiar atunci o salvau pe Silence, împreună cu Makepeace. Se rugase să fie așa.

Mick coborî din car și fu condus spre scările spânzurătorii, în timp ce preotul îngâna rugăciuni. Mulțimea era gălăgioasă, o vânzoleală de idioți care zbierau. Mick dădu din cap către călău, un individ înalt și adus de spate, și îi dădu o guinee. Îi puseră gluga peste cap și-i apropiară picioarele. Simți lațul greu așezat pe umeri și apoi strâns. Respira calm, fierbinte, sub glugă. Traseră de o manetă, iar el căzu în neant. Gura i se deschise larg, căutând aerul. Se răsuci, zbătându-se involuntar și văzu stele aprinzându-se în întunericul din spatele glugii. Murea, iar corpul lui lupta dureros cu inevitabilul. Urechile îi vâjâiau, cu sunete de neînțeles, și văzu dintr-odată figura lui Silence, frumoasă și aievea.

Și apoi atinse pământul. Zăcea acolo, împietrit, respirând adânc și recunoscător, în timp ce își simțea gâtul eliberat din funie. Nu știu dacă era mort sau viu, până când gluga nu îi fu trasă de pe cap, și atunci văzu Fantoma din St. Gilles.

– Ce dracu' cauți aici? rosti Mick, înecându-se.

– Ea are nevoie de tine în viață, piratule, îi răspunse Fantoma cu o voce cunoscută, îngenunchind să taie frânghia din jurul picioarelor lui Mick. Să nu faci greșeala să crezi că am făcut asta pentru tine. Ți-am trimis oamenii înainte: acum du-te și salveaz-o pe Silence.

– Ticălos arogant ce ești! murmură Mick, dar mulțimea începuse să se îngrămădească, iar Fantoma trebui să lupte cu doi ucenici, care făceau pe eroii.

– Du-te! îi strigă Fantoma.

Mick făcu întocmai, pierzându-se în mulțime. Avea mâinile încă legate și mânui cuțitașul pe care-l ascunsese în mânecă, în timp ce mulțimea agitată dădea peste el. Fusese lovit de două ori în picioare înainte să reușească să-și dezlege mâinile. Apoi aruncă frânghia și privi în sus. Un vânzător de nuci, încremenit, se holba

la el, iar Mick se înălță și îl trase pe om la pământ, împrăștiind nuci peste tot.

Își scoase haina din catifea și-i smulse omului din spate haina simplă maro, trăgând-o pe el dintr-o mișcare. Îi luă tricornul uzat, se frecă cu noroi pe față și pe cămașa albă și se opri. Spectatorii priveau toți în direcția Fantomei, care se lupta cu patru soldați în același timp. O femeie îl observă pe Mick și dădu să țipe.

– Hei, strigă el, piratul scapă pe-acolo! spuse și arătă în direcția opusă locului în care se afla Fantoma.

Se iscă un val de rumoare, iar vestea se răspândi prin mulțime. Mick văzu Fantoma căzând, iar apoi ridicându-se. Unii oameni din mulțime voiau încă să se răzbune, nervoși că le fusese întreruptă distracția, dar Fantoma se dovedise a fi un luptător abil și cu alte ocazii. În timp ce Mick privea, Fantoma făcu un salt și se pierdu în mulțime.

Mick își ridică gulerul hainei peste față și se îndreptă spre un soldat călare. Calul era deja agitat, de la atâta hărmălaie, așa că tot ce trebui să facă fu să-l împingă pe soldat, care căzu din șa. Mick se aruncă pe armăsar în locul lui, iar calul cabră. Oamenii începură să țipe și se luptară să se ferească de copitele calului. Mick îmboldi calul și dispărură într-o clipită.

Charlie Grady trăia în Withechapel. Mick galopă cât putu de repede în acea direcție. Trecu de soldații care se îndreptau spre Tyburn, unde se iscase iureșul, și aceștia nici măcar nu îl observară. Mick nu vedea în fața ochilor decât chipul lui Silence. Un clopot începu să bată. Trecuseră mai bine de trei ore de când Vicarul o luase. Dumnezeule, oare mai era în viață?

Silence stătea nemișcată, ca și când ar fi fost atacată de un șarpe. Doar că omul din fața ei era mult mai periculos decât orice șarpe.

Trebuia să supraviețuiască.

Chiar dacă Michael nu mai trăia, chiar dacă acest șarpe de om o atacase, trebuia să găsească o cale să învețe să trăiască. Mary Darling depindea de ea și părea că Grady era obsedat de Mary. Sau mai degrabă era obsedat de oricine avea vreo legătură cu Michael.

Se aflau într-un dormitor dezordonat, care încă mai purta izul vag de suferință din încăperea în care zăcuse un bolnav. Probabil că era camera mamei lui Michael, căci în afară de acel iz, văzu și niște accesorii femeiești pe măsuța de toaletă. Trebuia să fi fost camera în care murise.

Silence se înfioră și apoi îngheță când Charlie Grady își apropie fața hidoasă de ea. Stătea pe un scaun în fața ei, agitând încontinuu în mâna stângă două zaruri soioase. Partea stângă a capului lui era aproape cheală, cu doar câteva șuvițe lungi de păr cărunt, crescute ici-colo. Nu mai avea urechea stângă, și nici mare parte din nas. Pielea care rămăsese era arsă, maro-închis, și arăta dezgustător. Dacă l-ar fi văzut pe stradă, și-ar fi ferit privirea cu milă. Aici însă, era înghețată de frică.

Scaunele pe care stăteau erau așezate în fața unui cămin mic, în care nu ardea focul. Erau acolo, stând așa, de aproape trei ore, după câte putea să-și dea ea seama, fiindcă în cameră nu era nici un ceas. Și în tot acest timp, Grady vorbise cu o voce joasă, monotonă. Oricine ar fi intrat ar fi crezut că îi vorbește ei, dar de fapt ea ar fi putut la fel de bine să fie un scaun. Charlie Grady nu vorbea de fapt cu ea, ci cu fiul să absent.

– Ai crezut că poți s-o întorci împotriva mea, nu-i așa? spuse el cu jumătatea de gură care se putea mișca. Dar ți-am arătat eu că nu-i așa. Mi-a fost loială întotdeauna, Grace a mea. Loială, deși ai încercat să mi-o iei. Ha! Nu ți-a mers, nu-i așa, băiete? Acum o am pe femeia ta și în curând o s-o am și pe fetiță. Cine va mai râde atunci, Mickey O'Connor? Nu vei mai râde după ce o să-ți violez nevasta și o s-o trimit pe străzi.

Era ciudat să stea acolo și să asculte vorbele pline de ură, strânsă într-o viață de om. Poate că i-ar fi fost milă de el, dar nu putea când îl auzea amintind atât de des în monologul lui de ce avea să-i facă. Lângă acea încăpere, mai era o altă cameră, în care se aflau vreo șase oameni de-ai lui Charlie Grady. O informase, cu o indiferență care îi dăduse fiori pe șira spinării, că dacă ar fi încercat să fugă, le-ar fi dat-o lor. Un clopot începu să bată, iar Grady își înălță capul și ascultă.

– Bun. De-acum deja spânzură în streang. Să vedem cât ești de norocoasă?

Silence simți un junghi de groază. Oare acum, în sfârșit, vorbise cu ea? Privi cu o curiozitate morbidă, în timp ce el aruncă zarurile soioase spre cămin. Se rostogoliseră și se opriseră, arătând un trei și un patru.

– Ț,ț,ț,ț, spuse el, clătinând din cap. Nu ești prea norocoasă.

Și se ridică, începând să-și descheie pantalonii.

Capitolul 20

Clever John o privea pe Tamara gustând plăcinta, luând câte puțin cu degetul.

– M-am gândit la toate greșelile posibile pe care le-aș fi putut face punându-mi dorințele, și tot am făcut-o pe cea mai mare dintre ele: am cerut ce nu trebuia.

Tamara mâncă gânditoare o cireașă și încuviință:

– Da, dar e peste puterile mele să te ajut, ți-ai pus toate trei dorințele.

Clever John închise ochii, obosit.

– Atunci, aș putea să-ți cer o pană, frumoasă Tamara? Una violet? Voi merge pe lumea cealaltă cu un curcubeu de pene în mână...

din *Clever John*

Mick ocoli și o luă pe strada care ducea la casa lui Charlie Grady și în iad. Piraților lui atacau casa. Se auzeau țipete și gemete, oameni mureau pe jos, alții luptau corp la corp cu acoliții Vicarului, care năvăleau din casă.

Mick descălecă, din fuga calului.

– Aruncă-mi un cuțit! zbieră el răgușit către unul dintre oamenii lui, și prinse pumnalul care zbură prin aer.

Îl arestaseră, îi răpiseră femeia, ajunseseră până și să-l *spânzure*. Mick O'Connor era neîndurător cu oricine ar fi stat între el și Silence. Se aruncă asupra unuia dintre oamenii lui Grady, îl prinse de umăr și-i implântă pumnalul adânc în vintre. Ochii omului

se deschiseseră larg, iar Mick smulse pumnalul însângerat, și-i împinse trupul deoparte. Următorul se avântă asupra lui cu o bâtă, dar Michael eschivă și îl lovi puternic în genunchi. Omul răcni, cu genunchiul rupt și căzu. Al treilea doar îl privi pe Mick și o șterse din calea lui.

– În casă! strigă Mick.

Luă cu asalt ușa, croindu-și drum și dând peste oamenii din hol. Cineva făcuse prostia să tragă un foc de armă. Fumul se răspândi și Mick simți o arsură pe față. Înșfăcă pistolul de la cel care trăsese și îl folosi să-l izbească cu el peste cap.

– Verificați fiecare colțișor! ordonă Mick.

Urcă scările, câte trei odată, cu inima bătându-i să-i iasă din piept. Dacă nu era aici, iar asta fusese o diversiune, nu știa ce avea să facă. Mick nu știa unde altundeva ar fi putut s-o ducă Vicarul.

La capătul scărilor era o cameră cu o masă rotundă și câteva scaune. Un singur paznic rămăsese, și se aruncă asupra lui Mick de sus. El se lăsă într-o parte, împingându-l, iar paznicul se rostogoli pe scări.

Mick continuă să urce și văzu două uși. O încercă cu putere pe prima și dădu într-un dormitor gol. A doua ușă era încuiată și o sparse cu piciorul, trântind-o de perete. Înăuntru era Silence. Mick încremeni.

Stătea plângând pe jos, în fața căminului, cu părul în dezordine, cu corsetul sfâșiat până la brâu și sânii dezgoliți. Avea un semn roșu pe pielea fragedă a unui sân. Doamne, Dumnezeule! Ajunsese prea târziu.

Când Michael intră, Silence crezu că înnebunise. Evenimentele groaznice din ultimele ore cu siguranță îi zdruncinaseră nervii, amăgind-o cu viziuni ale soțului ei. Apoi, el începu să vorbească:

– Îmi pare rău! îngăimă.

Într-o clipă, ea se ridică de pe covorul mizerabil, aruncându-se în brațele lui, fără să-i pese de starea jalnică în care erau amândoi. Îl îmbrățișă și rămase așa.

– Îmi pare rău, spuse el din nou, atingând-o ușor cu buzele pe obraz. Te rog să mă ierți, Silence. Îmi pare atât de rău.

Ea murmură ceva și încercă să-i găsească buzele, dar el se trase înapoi, iar Silence văzu uimită că avea lacrimi în ochi.

– Stai liniștită, o să-l omor pentru tine! Doar nu renunța la noi. O să am grijă de tine cât o să te vindeci. Și o să te vindeci, îți promit.

– Ce spui acolo?

– Vicarul, scrâșni el din dinți, șuierând. Vicarul ți-a făcut rău.

– Ba nu.

– Cum?

Îl luă de mână și îl duse lângă pat, arătându-i, fără să se uite ea însăși. Privise atunci și fusese de-ajuns. Înghiți în sec și îi șopti:

– A încercat să... să... știi tu. Și am așteptat până a crezut că eram complet speriată, apoi am scos pumnalul pe care mi l-ai dat din jartieră și l-am ucis, spuse ea și arătă din nou înspre trupul Vicarului, care zăcea pe podea, lângă pat. Mă tem că n-am țintit către ochi sau abdomen, așa cum m-ai învățat. L-am înjunghiat în spate.

– Tu, privi Michael năucit, când la ea, când la cadavru. L-ai înjunghiat...

– Pe el, da, spuse ea luându-l în brațe din nou, căci la urma urmei Charlie Grady fusese totuși tatăl lui și poate că Michael suferea, poate...

– L-ai ucis pe Vicarul din Whitechapel! exclamă Michael uimit, începând să râdă.

– Păi... da, replică ea, încurcată.

– Cel mai periculos, cel mai nebun ticălos din întreaga Londră, și tu, tu, Silence, l-ai ucis cu o singură lovitură, zise Michael, râzând cu lacrimi de-acum.

– Ăăă... da?

O sărută apăsat și, pentru o clipă, tot ce făcu ea fu să se bucure de senzația buzelor lui încă zâmbind, peste ale ei.

Apoi o îndepărtă de cadavru.

– Dumnezeule! Cât de mult te admir! Ești atât de calmă și de dulce, și o creatură atât de feroce în același timp. Dar de ce plângeai?

– Dragul meu Michael, îi puse ea mâna pe obraz. Plângeam pentru *tine*. Credeam că ai murit. Cum ai scăpat de știreang?

– Fantoma din St. Gilles, o privi el gânditor. A venit și a tăiat funia, în timp ce mă legănam în ștreang.

– O, Dumnezeule! exclamă ea închizând ochii, nevenindu-i să creadă cât de aproape fusese de moarte.

– Dar tu, iubire? Ce s-a întâmplat în tot acest timp?

– M-a adus aici și a început să vorbească și să vorbească, ore întregi. Și apoi, înghiți ea în sec, a venit spre mine. Dar n-a ajuns prea departe, n-am fost violată, îi spuse ea și un gând îngrozitor îi trecu prin minte. Mă crezi, nu-i așa?

– Iubito, nu cred în Dumnezeu, dar cred în tine.

– Michael, asta-i o blasfemie! îl dojeni ea, deși nu-și putea reține zâmbetul.

– Ba nu, spuse el foarte serios, asta e dragoste. Te ascult, te cred și te iubesc, draga mea!

Îl privi mută, fiindu-i prea frică să-l întrebe. Dar el încuviință și o luă în brațe.

– Te iubesc, Silence O'Connor, cu toată inima mea neagră!

– Nu cred că inima ta este atât de neagră, zâmbi ea, cu lacrimi în ochi. Și eu te iubesc.

Se ridică în vârful picioarelor și îl sărută, pur și simplu bucuroasă să-i simtă căldura, să-i simtă respirația.

Și atunci fu străfulgerată de un gând. Se trase un pic înapoi și îl privi stăruitor.

– Dar soldații te vor căuta.

– Da, spuse el, scoțându-și haina uzată pe care o purta și învelind-o cu ea, acoperindu-i corsajul desfăcut.

Apoi o luă de mână și o trase spre ușă, unde îl găsiră pe Bert.

– Oamenii Vicarului au fost uciși, spuse acesta gâfâind, dar unul dintre ai noștri mi-a spus că soldații se îndreaptă încoace.

– Cadavrul Vicarului e în dormitor. Să-l ia cineva de-acolo, și dacă nu te superi, o să împrumut asta, spuse Mick și luă peruca cenușie a lui Bert, descoperindu-i chelia.

– Dar ai fost condamnat la moarte! strigă Silence. Nu trebuie să fugim din țară?

– Ba da, s-ar putea, spuse el cu un zâmbet șiret, așezându-și peruca lui Bert pe cap. Dar domnul Rivers nu trebuie să fugă.

– Nu înțeleg, spuse ea, în timp ce coborau scările.

– Mickey O'Connor Cuceritorul o să moară în mod tragic. Mi-e teamă că trebuie să merg la palat, altfel nu vom fi crezuți. O să-i pun pe Harry și pe Bert să ducă acolo trupul Vicarului și să-i dea foc, să dea foc întregului palat.

– Iar ei voi găsi un cadavru ars după aceea și vor crede că-i al tău? se cutremură Silence, înfiorându-se în timp ce-și imagina scena macabră. Dar noi unde o să mergem?

– Voi fi un respectabil constructor de nave acum, domnul Michael Rivers, îi spuse el luând-o de mâini, iar tu, iubita mea, vei fi doamna Rivers. O să trimitem după Mary Darling și vom trăi în Greenwich, în Windward House.

Își schimbase accentul, în timp ce-i spunea veștile, transformându-se complet, din nou, în tipicul englez – domnul Rivers.

Silence îl privi și șopti:

– Deci vei renunța la piraterie așa, pur și simplu?

– Cineva pe care-l iubesc și-l respect mi-a spus odată că aș putea să fiu mult mai mult decât un pirat.

– O, Michael! rosti ea – îi dădea tot ce ceruse de la el. Îi dădea o familie.

Ieșiră în stradă, iar Silence văzu cu ușurare că Harry se afla printre oamenii lui Michael. Avea capul bandajat, dar altfel părea în regulă. Silence se grăbi să-și aranjeze părul cât putu ea de bine, prinzându-l cu agrafele rămase, în timp ce Michael se îmbrăcă cu haina unuia dintre oamenii lui.

Bert aduse un cal.

Michael încălecă primul, iar Bert îl ajută să o așeze și pe ea în fața lui. Apoi se dădu la o parte și îi salută. Michael îi răspunse dând din cap și dădu pinteni calului să pornească la galop.

Silence privea în jur, neliniștită. Putea auzi strigăte și tropăit de copite în spate. Se gândi la părul ei, pe care îl aranjase cât de cât, dar numai Dumnezeu știa cum arăta.

– Liniștește-te, îi șopti Michael. Nu uita, suntem domnul și doamna Rivers, întorcându-ne acasă după o excursie la Londra. Sunt doar un constructor de corăbii.

– N-o să-ți lipsească palatul? murmură ea neliniștită. Pereții de aur și marmura de pe jos?

–N-o să-mi lipsească deloc, nici aurul, nici mătăsurile, nici cărțile, nici statuile. Pot trăi fără toate astea. Singurul lucru fără de care nu pot trăi este doar Silence Rivers. Te iubesc, soția mea!

–Și eu te iubesc, soțul meu! Abia aștept să fiu doar doamna Rivers. Apoi se aplecă și îi șopti în ureche: Dar poate o să mai fii totuși Mickey O'Connor Cuceritorul, faimosul pirat, în dormitor.

El îi făcu cu ochiul și se aplecă s-o sărute.

–Ah, poți să pariezi pe asta, iubirea mea, cu siguranță.

Epilog

Se auzi lipăitul unor picioare desculțe, iar când Clever John deschise ochii din nou, Tamara îngenunchease lângă el.

–De ce vrei o pană violet de la mine? îl întrebă ea încet. La ce-i trebuie unui om care are tot ce și-a dorit vreodată o simplă pană?

El întinse o mână, tremurând neputincios, și îi mângâie obrazul delicat.

–Penele-curcubeu îmi amintesc de tine și de tot ce ar fi trebuit să-ți cer.

–Ce-ar fi trebuit să-mi ceri?

–Pe tine, spuse el. Ar fi trebuit să te cer pe tine și numai pe tine, frumoasă Tamara, căci te-am iubit toți acești ani și fără tine bogățiile nemaivăzute nu sunt decât deșertăciune pentru mine!

–Adevărat? șopti ea.

–O, da, adevărat! răspunse trist Clever John. Nu sunt decât un bătrân nebun care a pierdut tot ce ar fi putut avea în viață – dar când ultimul lui cuvânt se stinse, se simți o pală puternică de vânt.

Totul – regatul, armata invincibilă și cufărul cu comori – dispărură, iar Clever John se trezi încă o dată în grădina unchiului său. Avea brațele lungi și puternice, părul din nou negru, iar Tamara stătea în fața lui, cu părul ei curcubeu strălucind în lumina zorilor. Clever John își lăsă capul pe spate, râzând.

–Cum se poate? întrebă și o cuprinse pe Tamara de mijloc, învârtindu-se cu ea. Chiar e adevărat?

Tamara îi zâmbi.

– Dorințele tale s-au terminat, dar ale mele cu siguranță, nu.

Se duseră împreună să îl trezească pe rege și să-i spună că hoțul de cireșe fusese descoperit și că Clever John era noul moștenitor al regatului. Și credeți că a fost Clever John nefericit, că regatul de la malul mării era mai mic și nici pe departe la fel de bogat ca acela magic, pe care și-l dorise întâia oară? O, nu! A fost cel mai fericit om de pe pământ, căci și-a condus micul regat de la malul mării, cu Tamara alături de el, iar asta, dragă cititorule, era tot ce conta pe lume.

din *Clever John*

Arlechinul se sprijinea de peretele din cărămidă, respirând cu greu. Credea că era aproape de St. Gilles, dar nu putea fi sigur. Îl alergaseră pe străzi ca pe un taur înainte de măcel.

Sângele-i curgea dintr-o rană de la coapsă, îmbibându-i pantalonii și tunica. Simțea cum trupul i se răcea și începu să tremure, în aerul primăverii târzii. Își ridică privirea, încercând să își dea seama cât era ora, dar nu reuși, pentru că soarele se ascundea posac în spatele norilor cenușii.

Îi luase aproape o oră să scape de mulțimea turbată. Li se promisese o spânzurătoare, se îmbrăcaseră în hainele lor de duminică și veniseră veseli la Tyburn pentru un spectacol, și chiar în ultimul moment fuseseră lipsiți de distracția promisă.

Atunci, în mod firesc, furia lor se îndreptase către el, cauza dezamăgirii lor. Arlechinul se îndreptă de spate, încercând să păsească.

Drumul se învârti cu el și simți că se scufundă. I se făcu rău și vărsă în canal. Probabil că fusese lovit la cap. Era ciudat cât de neclar i se părea totul!

Undeva în mintea lui, începu să sune un clopoțel de alarmă.

Încercă să meargă mai departe, dar nu reuși decât ținându-se de zid. Câțiva pași, și nici zidul nu îl mai putea ajuta. Întunericul îi împăienjeni privirea și căzu în genunchi. Auzi în apropiere zgomot de copite și, foarte încet, își întoarse capul. O trăsură se îndrepta spre el.

Sabia îi căzu din mână, cu zgomot, pe caldarâm. Apoi își simți obrazul lovindu-se de pietrele murdare și reci. Ochii i se închideau, în timp ce văzu trăsura apropiindu-se. Ultimul lui gând înainte de bezna totală fu cât de surprinși vor fi cu toții când vor afla cine era.

Apoi, Winter Makepeace, Fantoma din St. Gilles, intră în împărăția întunericului.

Mulțumiri

Unul dintre cele mai frumoase lucruri de care ai parte ca autor este că poți arunca o privire din culise asupra modului în care sunt create cărțile. Am avut minunata ocazie să particip la ședința foto pentru coperta cărții *O pasiune imposibilă* și aș dori să le mulțumesc tuturor profesioniștilor implicați: lui Amy Pierpont, un editor extraordinar; excelentului ei asistent editorial, Lauren Plude; directorului artistic de la Grand Central Publishing, Diane Luger; fotografei Shirley Green; stilistei de la ședința foto, Sharon; graficianului copertei, Alan Ayers; modelelor, Ewa daCruz și Emmanuel Fremin; și, în sfârșit, minunatei mele impresare, Susannah Taylor.

M-am simțit minunat, și ați făcut toți o treabă excelentă. Vă mulțumesc!